CGT

Catalunya

◗ Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears • Desembre 2009 • núm. 112 • 0,50 € • www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Disseny: Jordi Borràs

Papers de Balears

Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i de Catalunya • núm. 112 • Desembre 2009 • 0,50 euros • www.cgtbalears.org • www.cgtcatalunya.cat

Disseny: Jordi Borràs

Editorial

'Catalunya' i 'Papers' caminem junts

Secretariats Permanents de les CGT de Catalunya i Balears

"Catalunya" és, des de fa molts d'anys, la publicació periòdica de la CGT de Catalunya. La seva capçalera és heretada de l'històric periòdic de la CNT, que va sortir a la llum en el trienni de la Guerra Civil 1936-1939. Actualment, "Catalunya" és un periòdic d'aparició mensual, de referència entre els sectors d'esquerra i llibertaris, d'ampla difusió social i escrit íntegrament en català.

"Papers" és, com sabeu, la revista de la CGT de les Illes Balears. En la seva primera època (1993-1994) va ser l'òrgan d'expressió del SABEI (Sindicat Autònom de Banca i Estalvi de les Illes), federat des de 1999 en la CGT. En aquesta nova etapa, va sortir el primer número a la primavera de 2005 i, amb una periodicitat trimestral, ja s'han publicat 20 números (19 més el núm. 0). Té una tirada de 2000 exemplars de difusió gratuïta.

En els darrers temps, entre els companys de Catalunya i de les Balears s'ha anat madurant un debat sobre si, donat l'especial interès recíproc de les dues publicacions, caldria donar una passa i intentar una publicació i difusió conjunta, tot amb el respecte de la identitat i autonomia de redacció de cada part. Desitjam que, en un futur, es puguin afegir també els companys i companyes de la CGT del País Valencià.

El projecte que posam en marxa intentarà aprofitar el potencial de les dues revistes, tant des de la suma de totes les col·laboracions, com també de les xarxes de distribució. En les Balears, la revista durà la capçalera "Papers", i passarà a tenir periodicitat mensual.

Entenem que la unió d'aquests dos mitjans potencia l'apropament dels companys de la CGT de Balears i Catalunya, i projecta un mitjà novedós, alternatiu, anarcosindicalista, obrer, llibertari i en català, amb una tirada de 13.000 exemplars, que sens dubte serà una eina de comunicació de lliure expressió de idees i notícies, alternatiu i enfrontat al sistema capitalista, i al servei dels treballadors i treballadores i dels moviments socials.

Fem una crida a la col·laboració de tothom, per a millorar els continguts, per a ampliar les aportacions, i també la xarxa de punts de distribució, per potenciar la utilitat pràctica de la revista, allà on hi hagi debat i mobilització social: centres de treball, locals socials, centres culturals, esportius, d'esplai, etc.

Enhorabona a tots i totes els que la fan possible, i a tots els lectors i lectores. Llarga vida a la nova revista.

Agurrelj

> ON ENS TROBEM?...

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r - 08700 Igualada.
Tel. i fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a 17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n - 08240 Manresa -
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5 08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlus Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripcions a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Catalunya**, www.revistacatalunya.cat, 8a època, Dipòsit Legal: B 36.887-1992. **Papers**, 3a època, Dipòsit Legal: PM 1.177-2005.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número s'ha tancat el dillluns 16 de novembre de 2009

"És que no el sentim també molts de nosaltres, en diversa forma, (...) aqueix tret d'unió qui acobla la nostra ànima a la de tots els rebels passats i futurs?"

"El futurisme", de Gabriel Alomar

Amb aquest número de la revista que estàs llegint, les CGT de Catalunya i de Balears fem un pas de gegant

Som valentes i valents, sabem que la nostra aposta, lenta i segura, és una aposta de futur

Les CGT de Catalunya i Balears treuen una revista conjunta escrita en català

Una revista que es diu 'Papers' i 'Catalunya'

La publicació serà mensual i mantindrà les capçaleres respectives de 'Papers' i 'Catalunya'

Jordi Martí Font

Amb aquest número de la revista "Papers"… Amb aquest número de la revista "Catalunya"… Amb aquest número de les revistes "Catalunya" i "Papers"… Amb aquest número de la revista "Papers"-"Catalunya"… Digueu-ho com vulgueu… Amb aquest número de la revista que estàs llegint, les CGT de Catalunya i de Balears fem un pas de gegant que esperem que no sigui el darrer en la constatació que més enllà de les fronteretes autonòmiques les dones i homes de les nostres respectives organitzacions tenim les coses clares a l'hora de parlar i d'escriure per tal d'explicar-nos endins i enfora de les respectives organitzacions. Unes i altres hem decidit unir esforços i treure al carrer una publicació conjunta que expliqui qui som, què pensem i què fem, quan ho fem, per què ho pensem i on ho fem. Per tant, hem decidit treure al carrer una publicació periodística conjunta que intenti fugir de les autocomplaences que sovint ens corquen i ens malmeten tant com els atacs externs.

Som valentes i valents, no tenim por del què diran i sabem que la nostra aposta, lenta i segura, és una aposta de futur. Una aposta per la llengua comuna en temps de negació de les diferències i afirmació de la uniformitat cultural i lingüística. Triem una llengua minoritzada però no de minories per a l'expressió de les lluites sindicals i socials, i la triem amb totes les conseqüències, amb totes les modalitats, esperant que algun dia altres companys i companyes que també la tenen com a pròpia s'afegeixen a aquest vaixell valent i audaç que és el "Papers", que és el "Catalunya".

A partir d'aquest mes, les afiliades i afiliats de les CGT de Balears i de Catalunya rebran a casa seva una publicació que, malgrat conservar dues capçaleres serà igual en la resta de les seves pàgines, completament igual. És una aposta diferent ja que no hem unificat les capçaleres per no perdre-les. Una és del 1937, "Catalunya", i reactualitza la històrica capçalera de la CNT de Catalunya, alhora que és l'única publicació que pot utilitzar el nom del país sense afegits. L'altra, "Papers", és avui la publicació senyera de la lluita sindical anarcosindicalista i alternativa de la CGT de Balears, després de ser durant anys la històrica capçalera del sindicat SABEI.

A partir d'ara, qui gestionarà aquesta publicació doble en capçalera però unitària en continguts serà un nou col·lectiu, La Tramuntana, que alhora comptarà amb un bloc l'adreça del qual ja us anunciarem en el proper número en què s'inclourà la majoria dels continguts de la nostra publicació i altres que considerem d'interès. La gestió de La Tramuntana anirà a càrrec de les secretaries de Comunicació de les CGT de Balears i de Catalunya al costat del coordinador de la revista "Catalunya" i del Col·lectiu Catalunya. Tots ells junts i amb qui s'hi vulgui sumar (fem una crida a tota l'afiliació de les dues CGT perquè ho facin) formaran el Col·lectiu La Tramuntana, un col·lectiu que recupera el nom de la primera publicació anarquista i obrera publicada en català al segle XIX.

Sabem i entenem que aquest és un pas de gegants en el difícil espai de la premsa llibertària, en el complex espai de l'anarcosindicalisme i del sindicalisme alternatiu i també en el de la premsa escrita en la nostra llengua. Sabem també que el camí que encetem no serà fàcil i possiblement trobarem més dificultats de les que caldria. Però aquest és un pas endavant que aposta pel futur, que defuig triomfalismes tot i que, ho afirmem ja, és un triomf immens de tota la classe obrera balear i principatina, més enllà fins i tot de les pròpies CGT. La nostra tirada com a publicació ens fa fins i tot una mica de por (aviat 13.000 exemplars), però tenim clar que totes les passes fetes fins a avui avalen aquest projecte, avalen l'aposta decidida per dir en veu alta que avui més que mai entre Balears i Catalunya no hi ha mar, que entre les obreres i obrers de les Balears i les Pitiüses i les obreres i els obrers del Principat de Catalunya el que hi ha és la voluntat ferma i unitària de fer front al capital i vèncer-lo també en el terreny de la comunicació. On ells hi diguin mentides nosaltres hi direm "Papers", hi direm "Catalunya". El futur és nostre i tot està per fer i tot és possible!!!

La història de ‘Papers’...

La revista ‘Papers’ ha estat sempre molt lligada a la història del SABEI i, des de l'any 2005, també a la CGT

Pep Torres

Poc temps després del naixement del Sindicat Autònom de Banca i Estalvi de les Illes (SABEI), ara fa 20 anys, vam tenir la necessitat de plasmar sobre paper l'esdevenir diari i l'activitat sindical de les diverses seccions sindicals i va aparèixer el primer número de “Papers”.

“Papers, a primera hora”, l'hivern de 1993, va ser el titular del seu primer editorial. En ell es podia llegir “l'univers de les publicacions augmenta la família. Ha nascut ‘Papers’ com un astre de poc embalum, invisible en un planetari i que, per contra, fa llum a bastament en els àmbits circumveïns. Va com a pintada la comparació amb l'estel del matí o l'estel de l'alba, que tan sols no és estrella, però té una brillantor singularíssima, deguda més que més a la proximitat. Comptat i debatut, aquesta mica de quadern que repartim de fresc a companys i a companyes dels sectors financers, és més pròxim als destinataris que la resta del món editorial. Fet i fet, el teniu a la vora, tots i cada un; just a mà, pel que fa a la lectura, i a disposició permanent, si us ve de gust col·laborar-hi...”

Amb el pas del temps les coses es reciclen i “Papers” va donar pas a la seva segona etapa, ja amb les sigles de CGT, amb la mateixa vocació i il·lusió de ser un mitjà obert a la participació i a l'intercanvi d'idees. En el seu editorial dèiem “aquesta revista que teniu en les vostres mans suposa el compliment d'un objectiu llargament perseguit des de la CGT de les Illes Balears, el disposar d'un mitjà escrit, a manera de punt de trobada, per a tots aquells que intentam canviar, per a millor, un estat de coses que no ens agrada. Un punt de trobada alhora dinàmic i atractiu. Un espai de participació i d'intercanvi d'idees”.

En el número de la tardor del 2009, vam celebrar el 20 aniversari del SABEI, impulsor de la seva primera etapa, i ho fem gairebé amb un monogràfic dedicats a aquests anys de lluita sindical en el sector financer, però sense oblidar altres qüestions i problemes quotidians, com la crisi que cada dia ens deixa més aturats o la més que previsible pujada d'impostos, mesura a la qual s'oposa frontalment la CGT.

Dintre d'aquest darrer editorial es fa un petit balanç del qual resumim “el camí recorregut durant aquests anys no ha estat gens fàcil. Consolidada i donar continuïtat a aquesta nova eina sindical va ser tasca de tots. Els entrebancs han estat molts, però el SABEI ha sabut ser una organització compromesa i solidària amb les lluites i interessos de tots els treballadors, encara que no fossin del sector bancari. Basta mirar cap enrere i es podrà trobar als seus homes i dones participant i impulsant tant lluites socials, com ecologistes, feministes, això com també en defensa dels nostres drets democràtics com a poble: identitat, llengua i cultura”.

Aquesta última etapa que ha durat gairebé cinc anys, i que he tengut el plaer i la sort de dirigir, ha estat molt fructífera i ha servit per a consolidar un projecte conjunt sota les sigles de la CGT. Els últims resultats així ho avalen: victòries en Kalise Menorquina, Fundació Deixalles o en Consorci Jove, per posar els últims exemples. Darrere queden 19 números elaborats amb la major il·lusió del món. Sense la col·laboració de molta gent, fossin o no afiliats, aquesta aventura no hagués pogut arribar fins a aquí. Nomenar a algun en concret crec que seria del mal gust, però ells saben que els tinc del tot presents i els agraeix sincerament el seu desinteressat i encomiable treball al llarg d'aquests anys. Però ja ho diuen, es tanca una porta i s'obre una finestra.

El projecte que posam en marxa intentarà aprofitar el potencial de dues publicacions ja consolidades, tant des de la suma de totes les col·laboracions, com de les xarxes de distribució. Entenem que l'unió d'aquests dos mitjans de comunicació, “Catalunya” i “Papers”, projecta una nova revista novedosa, alternativa i en català. Serà una eina de comunicació de lliure expressió de idees. Al mateix temps apropa un poc més als companys de la CGT de Balears i Catalunya.

De segur que amb el nou projecte entrarà aire nou i renovat. Salut i gràcies a tots.

Una mica d'història de la revista 'Catalunya'

Col·lectiu Catalunya

La revista Catalunya va néixer en el marc conflictiu de la Guerra Civil, ara fa setanta anys, i la seva història no pot ser més desgraciada.
Els dirigents de la CNT la van crear més aviat a disgust als tallers que havien estat incautats el setembre de 1936 a l'Editorial Catalana i en els quals s'hi havia imprès "La Veu de Catalunya", el conegut diari proper a la Lliga Regionalista que havia acollit les firmes de Carles Sentís i Ignasi Agustí, entre d'altres. Amb aquestes màquines i uns treballadors amb poca o cap consciència llibertària -cap d'ells no estava afiliat a la CNT- es va iniciar el 22 de febrer de 1937 la singladura del que suposava en aquell moment la segona gran publicació del sindicat, després de la "Solidaridad Obrera". La "Soli" estava escrita en castellà i ara se'n volia una altra en català.
En realitat, però, no hi havia cap interès especial perquè fos en català -cap consciència de país- sinó que s'ho plantejaren com una mera estratègia política per apropar-se a Esquerra Republicana de Catalunya, el partit que governava la Generalitat, amb la voluntat de contrarestar la influència creixent del PSUC.
Es tractava d'aparentar un cert catalanisme sense haver-lo de tenir realment; la CNT més aviat estava en contra de tot això. El títol de la nova publicació havia de ser, en un primer moment, "Catalunya Lliure", a imitació de l'homònima "Castilla Libre", però l'adjectiu es va eliminar perquè ningú no ho interpretés com un gest de simpatia cap a la causa nacionalista. No es volia deixar cap mena de marge a l'ambigüitat ideològica. A més a més, els dirigents anarquistes volien deixar clara la seva postura sobre el fet d'emprar la llengua catalana; ho justificaven com una manera d'arribar als afiliats que no dominaven prou bé el castellà. Una mena de publicació per als ignorants, afegiríem nosaltres.
Els dirigents sindicals no van tenir massa estima per la nova publicació del "Catalunya" i, de fet, poques vegades li passaven els comunicats oficials perquè els difonguessin. Molt del que s'hi publicava estava mancat de pretensions ideològiques. Així, per exemple, va sortir un article sobre els supervivents del Titànic precisament quan tenia lloc l'ocupació feixista d'Astúries, un altre de com fer una dieta d'aprimament quan la gent ja començava a passar gana i algun més sobre la vida glamourosa de les estrelles de Hollywood. Els continguts eren tan frívols que alguns lectors se'n queixaven, però els dirigents sindicals replicaven que un diari no podia estar tota l'estona parlant sobre l'anarquisme. Fins i tot, els treballadors es queixaven de la pèssima qualitat de la revista.
La revista mai no té gaire vitalitat: el sindicat n'edita pocs exemplars, molt per sota de la "Soli", i la difusió i penetració social són encara menors. Els comunistes ironitzen sobre els pocs lectors que té el "Catalunya" i la redacció ho reconeix explícitament quan contesta que això no els importa perquè no tenen res de comerciants ni de botiguers.
A partir de desembre de 1937, la revista deixa de distribuirse a les comarques de Girona, Lleida i Tarragona.
Durant uns mesos, Joan Peiró dirigeix el "Catalunya" i el millora, en part, però mai no arriba a superar les llacunes que el convertien en una publicació poc atractiva de llegir i, amb aquest panorama, es va esllanguint sense assolir gaire ressò fins que el 28 de maig de 1938, amb el pretext de la necessitat d'estalviar el paper, deixa de publicar-se.
Una prova de la indiferència amb què fou acollit el "Catalunya" en aquesta seva primera època és que els llibertaris ben poques vegades en parlen, i quan ho fan és de manera imprecisa, equivocant dades i redactors.
Les reaparicions de la publicació des d'aleshores han estat constants. A l'octubre de 1977, el "Catalunya" tornava a ser al carrer travessant diverses etapes fins a arribar a l'actual època, la vuitena en la seva segona part.

CATALUNYA

Els nostres artillers han obligat d'enmudir les peces faccioses al sector d'Oviedo

EL DIA

Un compromís

La revista Catalunya és el principal òrgan d'expressió del sindicat CGT de Catalunya. Per aquesta publicació han passat centenars de lluites socials, centenars de conflictes sindicals, centenars de propostes emancipadores en tots els àmbits que aquesta paraula pot fer anar: feminisme, laïcisme, antiracisme, okupació, ecologisme, pagesia, moviment llibertari, defensa de les llengües, opció sexual, memòria històrica, antifeixisme... i tot amb un tronc central que són les activitats que desenvolupen les seccions sindicals, els sindicats, les federacions de rama, les federacions locals, comarcals i intercomarcals de la Confederació General del Treball de Catalunya.
El "Catalunya" és al carrer amb el compromís ferm d'ajudar a construir l'espai contrainformatiu. Som només una part d'aquest entramat que vol obrir l'espai d'explicació de la realitat als qui la volem transformar de forma radical; és a dir, des de la base, de baix cap a dalt, sense mitjancers, sense professionals; amb el món del treball com a centre però coincidint amb els sectors de la societat que aposten per lluitar enlloc de callar, per construir un futur enlloc d'assumir la realitat present. Contra els mitjans que aposten per l'autoritarisme, lluitem, des del Catalunya, per construir el futur llibertari ara mateix.
Des del Col·lectiu Catalunya, el col·lectiu editor del Catalunya, ens reconeixem continuadors de la tasca de convertir en lletres de tinta o digital els pensaments, les accions, les discussions i els avenços que contribueixen a construir la societat llibertària. Volem expressar el nostre reconeixement a publicacions com "La Tramuntana", de Josep Llunas i Pujals, o "L'Avenir", de Pere Cortiella; "La Revista Blanca" de Federico Urales i la mateixa "Solidaridad Obrera", l´òrgan de la CNT de Catalunya durant anys i panys. De "Estudios" o "Generación consciente" al primer "Integral" o "Alfalfa", del "Ajoblanco" o "El Viejo Topo" dels setanta, de "La Bicicleta" al "Contra-infos" o el "Info-Usurpa", de "El Triangle" al "Illacrua", de "La Lletra A" o "Polémica" a les desenes de butlletins que els militants de la nostra mateixa organització s'han dedicat a repartir per tants centres de treball com hi tenim presència... i a molts més que no anomenem però que sí llegim.

Més informació

Jordi Sabater "Anarquisme i catalanisme. La CNT i el fet nacional català durant la Guerra Civil", Edicions 62 (Llibres a l'Abast, 216), Barcelona 1986.

Els ERO es multipliquen per tretze a Catalunya

Redacció

El nombre de treballadors afectats per expedients de regulació d'ocupació (ERO) autoritzats a Catalunya s'ha multiplicat per 13 en un any. Al setembre del 2008 hi havia 8.552 afectats, mentre que al mateix mes d'aquest any se n'han registrat 114.002.

El nombre de treballadors afectats per ERO d'extinció en el període de gener a setembre del 2009 és de 13.260, mentre que en el mateix període de l'any passat era de 6.060. El nombre d'empleats afectats per ERO de suspensió a Catalunya en el període de gener a setembre del 2009 ha estat de 96.219, mentre que en el mateix període de l'any passat era de 2.344. El nombre de treballadors afectats per ERO de reducció de jornada a Catalunya s'ha situat en 4.523, mentre que al setembre del 2008 era de 148.

Per demarcacions, Barcelona acumula 98.217 treballadors afectats per ERO autoritzats fins al setembre, gairebé 14 vegades més que en el mateix mes del 2008 (7.108). Tarragona té 8.670 treballadors afectats, 31 vegades més que al setembre del 2008 (279). Girona ha arribat als 5.646 treballadors afectats per ERO autoritzats, set vegades més que l'any passat (783). Lleida té 1.469 treballadors afectats per ERO autoritzats, gairebé quatre vegades més que l'any passat (382).

Al conjunt de l'Estat espanyol, el nombre de treballadors afectats per ERO autoritzats s'ha multiplicat per nou en un any, i ha passat de 46.947 al setembre del 2008 a 435.564 al setembre del 2009. El nombre més gran de treballadors afectats per ERO autoritzat s'ha registrat a Catalunya, seguit del País Basc, amb 59.160, el País Valencià, amb 49.386, i Aragó, amb 40.643 treballadors afectats, segons les dades del Butlletí d'estadístiques laborals del Ministeri de Treball.

Els pirates més grans no vénen de Somàlia

Pep Juàrez, Secretari d'Acció Sindical de CGT-Balears

El cas del tonyiner "Alakrana" ha col·locat en primera línia d'actualitat la situació d'una zona del martiritzat continent africà, com és Somàlia, que s'ha convertit en terra de ningú, on les xarxes mafioses gestionen la "desaparició" de tot tipus de residus procedents del nord, inclosos els nuclears, i on se saquegen sense control els recursos naturals dels seus mars, per part de les grans empreses pesqueres d'occident. Una vegada que acabi el segrest dels tripulants de l'esmentat vaixell, que desitjo que sigui aviat, de manera justa i sense danys personals, temps haurà per a estendre'ns sobre el que allí realment està passant. Una realitat que, una vegada més, en occident es "ven" al públic com una truculenta pel·lícula de pirates. Però, si us sembla, parlem de pirates, dels de bon deveres. Perquè no importa anar tan lluny, per a trobar-los. Aquí, per exemple, els banquers que provoquen el col·lapse creditici, aquests als quals el Govern ha posat a disposició una autèntica muntanya de doblers públics, perquè no els afecti la crisi que ells mateixos han provocat. En "agraïment" per aquest immens regal, la banca espanyola manté tancat el grifó del crèdit, sense ningú que li piuli, precipitant d'aquesta manera la caiguda d'un xinxer d'empreses petites i mitjanes, treballadors autònoms i economies familiars. Mentre l'atur ronda ja els quatre milions de persones (oficialment 3.808.353, en el conjunt de l'Estat, dels quals 81.683 formen part de les Balears, dades a 3/11/09), mentre ja hi ha més d'1.100.000 famílies que no tenen cap ingrés regular, mentre no atura de créixer l'economia submergida i l'exclusió social, els beneficis dels cinc grans bancs (Santander, BBVA, La Caixa, Caja Madrid i Banc Popular) durant el primer semestre de 2009, han arribat als 9.311 milions d'euros. Un suculent botí.

També haurem de parlar d'unes altres grans empreses espanyoles que, en temps de crisi per a la majoria de treballadors, no tenen cap problema per a continuar sent molt rendibles, això sí, a costa d'acomiadaments massius: Airbus, Seat, Mercedes Benz, Telefònica Mòbils, Marina d'Or, Nissan, Spanair, Ford, Roca, Sidenor, Pficer, Citroën, Ryanair, Delphy, Arcelor, Ono, Orange, Zeta, Prometheus i un llarg etc... En 2008 es van fer 6.227 Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO's), un 64,1% més que en 2007. Per cert, el president de la patronal CEOE, Gerardo Díaz Ferrán, aquest que canvia de principis com Groucho Marx, anant de les ensarronades ultra-liberals a les demandes de l'intervenció de l'Estat, segons convingui, fa tres o quatre mesos que té als treballadors d'una de les seves empreses, AIR COMET, sense cobrar els seus salaris. Deu ser la seva manera particular d'aplicar les receptes d'austeritat, que tant recomana per als demés. Els treballadors d'AIR COMET s'han posat en vaga indefinida, davant les obligacions incomplides de Díaz Ferrán. Si aquest personatge està al cap de la gran organització patronal, imagineu-vos com seran els budells de la CEOE.

De pirates d'aigua salada, també en tenim un amplíssim catàleg. Per exemple, cal recordar que, des del passat dia 27 de juliol, els tripulants del vaixell "Mercedes del Mar", de la naviliera ISCOMAR, mantenen una vaga a València, amb el buc aturat, perquè no cobren el seus salaris, entre d'altres motius. Hi ha altres dos bucs d'ISCOMAR aturats, per impagaments, als ports de Barcelona i a la Badia de Palma. L'esfondrament del "Don Pedro" front al port d'Eivissa, al juliol de 2007, està encara per aclarir. L'Expedient de Regulació d'Ocupació que li va regalar el Govern de Jaime Matas en 2006, quatre dies abans de publicar un 70% de beneficis, i que va deixar en el carrer 18 treballadors, encara està en els Jutjats. L'empresa de la família Seguí té una llarga tradició d'embulls financers. Cada vaixell d'ISCOMAR suposa un forat econòmic, i la bolla de neu no ha deixat de créixer, amb la col·laboració, còmplice, d'algunes entitats financeres, i patent d'impunitat (de cors?) per part de les presumptes "autoritats".

No s'ha d'anar a cercar-los a la Banya d'Àfrica. Conviuen amb nosaltres.

Set de cada deu ERO temporals es convertiran en acomiadaments definitius

Kaos en la Red

La crisi obliga a les empreses que van suspendre als seus empleats per uns mesos a no readmetre'ls. Les que es van comprometre a mantenir l'ocupació, si no ho fan, haurien de retornar la subvenció.

Una altra mesura fracassada. L'única iniciativa que va aprovar el Govern espanyol per ajudar les empreses a mantenir l'ocupació no ha recollit els fruits que s'esperava. Tan sols el 25% de les empreses que han tramitat un ERO de caràcter temporal ha sol·licitat l'ajuda econòmica, que consisteix a bonificar el 50 per cent de les cotitzacions durant els sis mesos com a màxim que els empleats poden estar suspesos d'ocupació, segons informen fonts de la Secretaria General d'Ocupació.

El requisit de la mesura ha estat la trava principal: l'obligació de readmetre als treballadors i mantenir-los contractats durant un any. De no ser així, les empreses haurien de reemborsar a Treball la part bonificada de les cotitzacions.

Per això, el 75 per cent de les companyies s'ha decantat per no sol·licitar l'ajuda, ja que "amb tota probabilitat acabaran acomiadant als treballadors", assenyalen les fonts abans citades. I és que una empresa, quan sol·licita la tramitació d'un ERO, ja sigui de suspensió o d'extinció, registra greus dificultats econòmiques, pel que no sap exactament si podrà readmetre als treballadors.

Actualment, segons el Ministeri de Treball, uns 300.000 treballadors es troben en suspensió temporal a l'Estat espanyol, percebent la prestació d'atur. La majoria d'ells es troben acorralats en una excedència de 120 dies. I una gran part dels expedients corresponen al sector industrial.

Pressupostos suïcides

Jacinto Ceacero, secretari general de la CGT (*)

Els pressupostos generals de l'Estat aprofundeixen les lògiques que han generat les desigualtats socials. No resulta difícil construir una crítica a aquest govern social-liberal del PSOE, tant per la seva proposta de Pressupostos Generals de l'Estat (PGE) per a 2010 com per les seves polítiques socials, de regulació del mercat de treball, polítiques privatizadores que no garanteixen la satisfacció de necessitats (com l'educació, sanitat, cures, pensions, atenció familiar, transport, etc.), les seves polítiques mediambientals, energètiques o de retallada de llibertats civils.

Com a organització sindical i social llibertària, anticapitalista i revolucionària ens posicionem radicalment crítics a aquestes polítiques del Govern perquè només contemplen el continuisme del marcit model productiu. El capitalisme no és millorable ni reformable, no existeix cap capitalisme amb rostre humà. Amb ell la classe treballadora no té futur. Cal seguir treballant, lluitant, teixint xarxes d'autoorganització civil que aglutinin la nostra rebel·lia fins a assolir un canvi de model social.

En aquesta ocasió, els PGE 2010 no mostren sinó les mateixes polítiques implementades des de 2004, quan el PSOE accedeix al poder polític i s'emmarquen en un cicle de creixement sense precedents de l'economia, en el qual governants, empresaris, multinacionals, organismes supranacionals com la Comissió Europea, el FMI, l'OCDE o el Banc Mundial, al costat de molts assalariats concorren en la mateixa lògica capitalista: "a créixer" perquè els diners i les regles del mercat ens faran feliços.

La crisi del sistema capitalista no ens ha fet reflexionar sobre la necessitat d'un nou model social al servei de les persones i no del mercat. Ens diuen que els comptes són molt clars. Disminueixen els ingressos per la contracció de tots els sectors productius i de serveis i l'augment de l'atur en cotes del 20% de la població activa i, d'altra banda, augmenten les despeses.

Injustícia social oculta

Del Pressupost 2010 podria semblar que estem davant d'uns pressupostos "socials": el 51,6% de la despesa es destina a les pensions i l'atur; el 21% són les transferències a les Comunitats Autònomes i els Ajuntaments i a la UE, que aquestes suposadament empren en necessitats socials, ja que tenen transferits drets socials essencials per a la població. Però la realitat s'emmascara: el 63% dels treballadors i treballadores perceben menys de 1.100 euros al mes; el 60% de les llars tenen problemes seriosos a fi de mes; el 20% de la població es troba per sota el llindar de la pobresa relativa, els joves augmenten sis punts el seu nivell de pobresa en 2008; prop de 1,3 milions de persones aturades no tenen cap prestació.

Aquesta realitat se'ns presenta com una cosa inevitable, que no està mediatitzada ni provocada pel model social de relacions que patim, per les polítiques que apliquen els governants, pels avantatges que progressivament assoleix la patronal a costa de la majoria social. Aquesta realitat oculta la, cada vegada major, descohesió social, basada en la injustícia social més criminal i suïcida, que el capitalisme duu a terme en els inicis d'aquest segle XXI.

S'oculta el fet que la baixada dels ingressos prové de la rebaixa dels impostos que s'ha fet als més rics: l'impost de societats ha descendit entre cinc i deu punts amb el PSOE; l'impost del patrimoni ha desaparegut; la tributació s'ha limitat fins al tipus del 43% com a màxim; s'han rebaixat les quotes patronals a la Seguretat Social a través de dues vies, reduccions directes i milers de milions d'euros en subvencions de contractes; es deixen de percebre milers de milions d'euros d'ingressos al mantenir els topalls de cotització de la Seguretat Social; s'avalen fins a 90.000 milions d'euros a la banca; es presta diners a tot el sistema financer per mitjà del Banc Central Europeu i el Banc d'Espanya, en centenars de milers de milions d'euros a un interès del 1% i ells ho presten a una mitjana del 5 7%; s'endeuten (deute públic) cada vegada més per pagar interessos a aquest mateix sistema financer (6,6% de tots els PGE 2010), sistema al que paradoxalment s'avala i dóna diners; es pugen els impostos directes a tots per un igual (IVA), i es legisla, no en funció de les necessitats públiques i socials, sinó per a quadrar els comptes de l'Estat i no sobrepassar el 3% del dèficit públic per a l'any 2012, tal i com ve imposat per la Comissió Europea.

Totes les polítiques i especialment les pressupostàries, tenen com a fi garantir el "suïcidi col·lectiu" invertint en un model productivista (alta velocitat, infraestructures vàries, indústria de l'automòbil, etc.) i que la majoria social, les persones assalariades, pensionistes, joves, les persones estrangeres seguim finançant la barbàrie. Només hi ha un camí. Prendre el carrer, cridar a la mobilització, perquè junts, les organitzacions sindicals, socials, veïnals, estudiantils, plataformes en defensa del públic… defensem altre model social basat en la solidaritat, el suport mutu, la justícia social i la llibertat.

Com a CGT ja hem iniciat el procés de trobada, confluència i unitat d'acció amb la resta d'organitzacions perquè aquesta mobilització i vaga general sigui una realitat en els pròxims mesos.

(*) Article publicat al núm. 113 de la revista "Diagonal"

Per un nou model social per a sortir de la crisi

Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT

Les entitats financeres Santander, BBVA, Popular, La Caixa i Caja Madrid, en 9 mesos van engreixar als seus accionistes amb 13.602 Milions d'euros de benefici. No hi ha dubtes sobre qui està pagant la seva crisi. La crisi no és de tots, ni ho ha estat mai.

Els dos gegants, Santander i BBVA, van obtenir 6.740 i 4.179 milions d'euros. Com és possible que les polítiques del Govern i de la UE, per mitjà del seu Banc Central, segueixin ficant-los milers de milions d'euros al 1% per a després aquests mateixos bancs comprar-li deute als estats i cobrar-los fins al 5% ?

Aquestes polítiques de transferir milers de milions de diners públics que els governs del món estan imposant, de manera absolutament antidemocràtica, sense consulta ni debat, per a mantenir el "quiosquet financer", només té un nom: estafa a la població, estafa i atracament a les butxaques de les i els treballadors.

El model capitalista està basat en el concepte de "darwinisme social" : només els més aptes sobreviuen i ho fan a costa dels altres, mitjançant l'egoisme, la competitivitat, l'individualisme, la propietat privada… El progrés per a rics, banquers, executius, poderosos, polítics, significa desarrollisme, creixement i consum sense límits per a seguir obtenció beneficis per sobre de la salut de les persones, per sobre de la pròpia existència de la vida en el planeta.

Aquest "progrés", per als especuladors del totxo, de la banca, dels aliments o l'energia, ho han basat en el seu enriquiment i benestar personal i ho han fet des de la més absoluta impunitat i irresponsabilitat perquè quan el seu model "rebenta", som la majoria social, les persones treballadores, les classes populars, immigrants, precaris, joves, qui hem de fer un esforç i treballar dur per a pagar la seva crisi.

En aquests moments de crisis, les seves lleis inexorables ens aixafen:

- acomiadaments;
- major desregulació dels mercats de treball;
- tancaments d'empreses en tots els sectors;
- acomiadaments massius : Nissan, Electrolux, Seat, Opel, Renault, Delphi, Michelín, Martinsa-Fadesa, Tecnocasa, FCC, Acciona, Endesa, Iberdrola, Gas Natural, Roca, Spanair, Banca, Iberia, RTVE, Telefónica i centenars de Contrates i Subcontrates;
- reestructuració en tots els sectors de la producció i els serveis;
- acomiadaments invisibles de milions de treballadors temporals;
- deslocalitzacions d'indústries senceres;
- congelació salarial;
- pèrdua de poder adquisitiu;
- moderació salarial trianual;
- pujada d'impostos en l'IVA;
- acomiadament lliure i gratuït;
- "pau social" i "reforma laboral";

- congelació de la despesa pública;
- privatització dels serveis públics i socials;
- maquinaciones i presses per a alterar el preu de l'habitatge, aliments, matèries primeres.

Des de la CGT tenim clar que cal acabar amb aquestes regles de joc injustes en les quals només guanya una minoria a costa de la majoria.

Les persones treballadores hem d'apostar per un altre model social que garanteixi prou per a tots i totes, basat en el repartiment, el compartir, l'harmonia en la relació amb el medi natural, la solidaritat, el suport mutu, la igualtat, la llibertat, la justícia social. Aquests són els pilars sobre els quals construir un nou model social que contempli el veritable progrés social en funció de les persones i no pas dels mercats.

Com a treballadores i treballadors estem immersos en la tasca d'arribar a majors quotes de la mobilització social cap a la vaga general. Ens hi va la vida.

Solidaritat amb tripulants i treballadors dels vaixells d'Iscomar

CGT Sector Mar

Els grups d'empreses CONTENEMAR/ ISCOMAR, que pertanyen a la Família Seguí Soloaga i estan principalment dedicades a les diferents branques del transport marítim (navilieres, consignatàries, estibadores), es troben en un procés de desmantellament, en una operació que sens dubte pretén "netejar" els seus negocis, treient-se de damunt als seus treballadors sense ni tan sols abonar-los els deutes salarials que en alguns casos superen els sis mesos.

Acomiadaments, ERO, coaccions, enganys, impagaments i amenaces, formen un rosari d'actuacions que els responsables d'aquestes empreses porten a terme cap als més de 1500 treballadors que presten servei, tant en terra com en els bucs. Tot això amb el silenci còmplice de les administracions i l'estat catatònic dels sindicats majoritaris que semblen desapareguts.

La CGT dóna suport a una part dels treballadors que li han dipositat la confiança i els assessora des de l'inici del conflicte (juliol de 2009) i fins i tot d'abans en situacions que ja feien presagiar la situació actual. La nostra activitat es desenvolupa especialment a Barcelona, València i Madrid; en les primeres ciutats els implicats són tres bucs en un port i d'un en l'altre, les tripulacions dels quals es troben sense cobrar i abandonades pels seus empresaris, des de diferents dates. En el cas de València, el Mercedes del Mar, porta en vaga des del 27 de juliol, i sense cobrar des de dates anteriors, i encara resisteixen a bord una desena de tripulants que, davant la falta de subministraments, han sofert falta de qualsevol servei a bord (llum, aigua, serveis, etc) durant dies. A Barcelona, els empleats del Teresa del Mar estan en una situació semblant.

Perquè els treballadors puguin resistir necessiten aigua, llum i queviures i amb la finalitat de proveir-los d'aquestes necessitats bàsiques s'ha creat un compte corrent a La Caixa: 2100-2460-89-0200073258. És important d'especificar "solidaritat Contenemar" com a concepte i l'ens o la persona emissora, a fi de que si fos possible recuperar els imports gastats o part d'ells es realitzés la devolució proporcional de l'aportat, tret que expresseu el contrari en aquest cas quedaria com fons de solidaritat de la FETYC-CGT per a possibles futures ocasions.

Més informació

www.fetyc.cgt.es/-Mar-y-Puertos-

Rècord de desocupació a les Balears amb 81.683 aturats

Llorenç Buades

El Centre de Recerca Econòmica de Sa Nostra en col·laboració amb la Universitat de les Illes Balears aventura que aquest hivern podem arribar a les Illes Balears a la xifra de 100.000 persones desocupades registrades. Aquesta dada indica que encara no hem arribat al punt àlgid de la crisi econòmica. Per la seva banda la patronal illenca CAEB, més optimista, desitjava fa poc que les persones desocupades i registrades a final d'any no superessin les 85.000. Allò que s'aventura és que aquest hivern batrem tots els rècords en desocupació.

A final d'octubre les persones desocupades i registrades en el SOIB eren 81.683, amb una pujada del 13,27 per cent en relació a setembre (9.567 persones més), convertint-nos en la comunitat autònoma en la qual més va créixer l'atur.

En relació a l'octubre de 2008 la desocupació ha augmentat en 24.701 persones, perquè fa un any la desocupació era de 56.982 persones. L'atur masculí ha crescut en els darrers dotze mesos en 13.641 homes aturats, perquè eren 31.224 i ara són 44.865. L'atur femení ha crescut en 11.070 desocupades més, perquè em passat al cap d'un any de 25.748 desocupades a 36.818.

En relació al jovent, que suposa el 15,5% del total de persones desocupades, els homes menors de 25 anys desocupats han passat en un any de 5.226 a 7.065 (1.839 més), en tant que les dones menors de 25 anys han passat de 3.902 a 5.568 (1.666 aturades més).

En relació a les persones majors de 45 anys, els homes desocupats han passat en un any de 8.665 a 13.137 (4.472 més), en tant que les dones majors de 45 anys desocupades han passat de 7.411 a 10.482 (3.071 més). Per sectors, l'agricultura ha passat en un any de 549 a 674 persones desocupades, la indústria ha passat de les 2.460 persones desocupades a les 4.512 en l'actualitat, la construcció ha passat de 13.056 a 18.277 persones en atur, i els serveis han passat en un any de 39.171 persones sense feina a 55.551.

L'atur entre estrangers va augmentar un 19,04% pel que fa al mes anterior, amb 3.544 desocupats més, fins a un total de 22.160, dels quals 14.667 eren extracomunitaris (18%) i 7.493 de la Unió Europea (9,2% del total). En termes interanuals, l'atur entre estrangers va augmentar un 43,78 per cent, amb 6.748 nous desocupats respecte a octubre de 2008.

Per Illes, les persones desocupades a Mallorca arribaren a 64.983 persones , a Menorca, a les 6.138, a Eivissa, a les 10.057 i a Formentera a un total de 505 persones.

Tot i que ens manquen les dades d'octubre en relació a les prestacions de desocupació, en el mes de setembre arribaven a 50.700 persones quan la xifra de desocupació va ser de 72.116 persones.

Aquestes són les xifres oficials que manifesten la crua realitat de la crisi.

La desocupació

L'economia balear va créixer un 1,4% en 2008, mentre que aquest any s'espera tancar amb un descens del 1,4%, de manera que s'estima que el decreixement a final d'any serà del 2,8 % en relació a la fi de l'any 2008. Els economistes del sistema capitalista manifesten que sense taxes de creixement d'un 2% anual no hi ha possibilitats de generar ocupació i la previsió per a l'any 2010 és d'una nova tancada en negatiu de l'exercici, que el mateix govern autonòmic xifra en una baixada del 1,5%, de manera que no es previsible que l'any vinent sigui un any per a la recuperació de l'ocupació , i entre altres coses perquè els capitalistes no la volen. No oblidem que a l'empar d'una legislació consentida de manera explícita o tàcita per tots els partits del Parlament espanyol que permet l'acomiadament lliure, els empresaris poden decidir amb o sense causa justificada que una persona passi a ser desocupada. Així que el capitalisme usarà i abusarà per a la recomposició de la seva taxa de benefici d'una demanda de treball de més de cent mil persones a les Balears que faran que els salaris baixin encara més , que les condicions de treball empitjorin, i que la gent treballadora competeixi entre si per tal d'obtenir un salari.

L'increment de la desocupació, l'increment de l'atur de llarga durada que arribà al 17,8% en el mes d'agost o la congelació dels salaris de la funció pública, fan caure les possibilitats de consum de llars que les passen magres per arribar a final de mes, castigades també per les càrregues que suposen les hipoteques derivades de l'adquisició d'habitatge, molt altes , tot i la caiguda de l'euribor. En el cas de les Balears la taxa d'estalvi ha caigut molt en els darrers anys, perquè difícilment pot estalviar un mileurista que a més és una persona en precari, i difícilment pot estalviar un pensionista quan tenim les pensions molt per davall de la mitjana espanyola. De manera que la manca d'accés al consum ens instal·la en la deflació.

Pensar que la societat en general és consumista és una abstracció generalista externa al moviment obrer que tot i que subjectivament ho vulgui ser, en general les passa magres per arribar a final de mes, després de cremar el salari amb imposts directes i indirectes, pagament d'habitatge i amb despeses que moltes vegades no arriben a ser les elementals. En el tercer trimestre, que inclou els mesos de major ocupació turística, el consum a les Illes Balears ha baixat un 1,7%.

Aquesta crisi ens hauria de servir per a la recuperació de l'internacionalisme. Hauríem d'aprendre a valorar que si la classe treballadora britànica, com és el cas, perd poder adquisitiu, es fa més difícil fer turisme. Això fa que, operadors turístics com Thompson no ofereixin viatges en temporada baixa i dels 217 hotels del terme de Calvià només 24 estaran oberts aquest hivern, o que el turisme alemany, tot i que es mantengui, ho faci per menys dies i amb despeses més limitades. Tot té una interconnexió en una economia com la nostra molt dependent del turisme alemany i britànica. Tot té un interconnexió perquè el nostre model productiu es fonamenta en el turisme i en el ciment, i la indústria i els serveis estan absolutament condicionats per aquest fet (el transport i bona part del comerç i de la restauració depèn del turisme, la fusta i el metall de la construcció…).

L'actual situació de desocupació, de precarietat i d'inseguretat social és insostenible per al desenvolupament humà i també per a la natura, però ara per ara pesa més la idea d'escapar de la realitat que l'alternativa d'enfrontar-se amb l'actual

estat de coses, perquè no hi ha cap raó (i la lògica del benefici empresarial és menys raonable que mai) per la qual cent-mil persones siguin excloses de la possibilitat de viure amb dignitat. El problema actual per a les persones és la desconfiança en la capacitat de canvi, tal vegada perquè al llarg dels anys s'han acumulat excessives traïcions per part de l'esquerra institucional, en la seva vessant política i també en la d'agents socials.

No és raonable que el camí per a la creació de llocs de treball sigui un creixement del 2% que gairebé sempre és destructiu per a la natura, perquè en bona part va vinculat al sector del totxo , que encara té a les Balears 7.000 habitatges d'obra nova sense poder vendre. El camí a emprendre és el que des de fa anys proposa el nostre sindicat de repartiment del treball i de la disposició col·lectiva de la riquesa que faci possible un canvi social que aturi l'absurd capitalista.

La flexibilitat laboral i la mobilitat

Des de la dècada dels 80 el combat empresarial espanyol a favor de la flexibilitat laboral ha format part del discurs dominant. Aquest combat de la patronal, va ser culminat amb un èxit notable gràcies a la col·laboració servil d'algunes entitats que diuen ser sindicats obrers i de classe i d'alguns partits polítics amb programari d'esquerra conversos al realisme social-lliberal. La necessitat d'adaptar-se a les circumstàncies i de respondre de manera conseqüent als canvis d'escenari ha presidit un període, encara vigent, en el qual la concertació social a qualsevol preu, a canvi de millores per a la burocràcia política i sindical ha centrat l'objectiu de persones que tenien un passat de lluites, però que s'instal·laren en les conveniències personals.

Antics sindicats es convertiren en agents econòmics i socials , i ara mateix ja fa 25 anys que consagraren la contractació temporal per a fer-la normativa general.

Ara, gràcies als agents polítics i socials la contractació temporal afecta a més d'una quarta part de la gent assalariada a les Balears (28,5%) proporció molt superior a la mitjana de la UME (16,2%) i d'estats com Alemanya (14,7%), França (14,2%), Itàlia (13,3%), Irlanda (8,5%) o el Regne Unit (5,4%).

Ara mateix, i malgrat les promeses de la darrera «reforma laboral» que la CGT va combatre en tant que era defensada pels sindicats virtuals, un 85,6% dels contractes signats anualment a les Balears són temporals i la seva taxa de conversió en indefinits és del 6,7% . La contractació temporal afecta especialment als joves, a les dones, als immigrants i als treballadors poc qualificats, vinculats especialment a treballs en la construcció, comerç, hoteleria i restauració. Els contractats temporals al contrari del que es predica tenen més possibilitats de trobar feina que els que provenen de la contractació indefinida, perquè els seus salaris són baixos i el seu grau de rotació i de mobilitat entre empreses és gran. Altra cosa és l'eficiència dels contractats temporals, perquè és evident que la rotació i la flexibilització no són possibles quan les feines a fer són qualificades.

L'atur de llarga durada afecta més aviat als acomiadats que tenen contractes indefinits, que sovint tenen, per acumulació d'antiguitat , experiència i possibilitats de promoció interna, millors condicions de treball que no pas els que estan contractats temporalment. Solen ser persones amb una llarga trajectòria laboral que difícilment poden acceptar les condicions de treball que s'ofereixen avui, molt precàries i mal pagades.

Aquest sector de persones amb contractes indefinits, amb el pas del temps minva i constitueixen per als empresaris l'objectiu a eliminar, només frenat pel major cost que representa el seu acomiadament, cost que a la vegada és una garantia per a la supervivència d'aquestes persones. Així i tot la crisi, ha permès als empresaris presentar més ERO (118 a l'hoteleria fins al mes de setembre) i altres fòrmules que han permès fer més barats aquests acomiadaments.

Com a resultat tenim que en menys d'un mes, els treballadors desocupats de durada superior a l'any han passat del 14,4% al 17,6 % actual.

La baixa qualificació i la precarització del treball a les Illes Balears ha permès als empresaris usar i abusar d'una mà d'obra barata, més submissa, menys formada. Però a la vegada és una mà d'obra menys productiva i pel seu grau de rotació, menys adaptada i adaptable a les exigències de qualitat del treball, que la d'aquelles persones que gaudeixen de contractes estables, i que han pogut gaudir de major especialització i experiència.

Com que el treball a les Illes Balears gira al voltant de la construcció, de l'hoteleria, del comerç i del transport , i moltes de les feines a fer són de peonatge o d'escasa qualificació, els empresaris han pogut gaudir d'una gran flexibilitat, capacitat de rotació i mobilitat contractual que ara mateix s'aplica en forma d'acomiadaments massius. En canvi, en les societats on la formació, l'aprenentatge i l'experiència és un bé a preservar, els empresaris no recorren de la mateixa manera als acomiadaments com a fórmula.

QUI PAGA MANA

La solidaritat obrera i la professionalitat

Vicent Martínez

El model empresarial espanyol i català impulsa un model laboral basat en quantes més hores facis millor. És un model obsolet, diferent al d'altres països on la presencialitat és clau perquè l'empresari o directiu pense que controla el treballador i que s'assegura que surt la feina. Un model que s'imposa davant la necessitat del treballador de tenir feina per subsistir, un sistema que imposa a les persones haver de suportar situacions de pressió, de submissió, de gairebé esclavisme, per arribar a final de mes. Un model en el qual els empresaris volen controlar l'absentisme (un cop més l'obessió per la presència no pel treball de qualitat o per la salut del treballador). Un model que tracta els treballadors com a números i no com a persones, un model obsessionat en la producció, la productivitat i el cada cop més, en compte de tendir a un model racional on l'economia satisfaci les necessitats de les persones.

Actualment, el model satisfà la necessitat d'alguns de lucrar-se a qualsevol cost. I la professionalitat és una forma d'explotació. La professionalitat és posar per damunt l'empresa i el treball per sobre de la teua pròpia vida. La professionalitat com a excusa per a fer sentir mal els treballadors que no poden més, que estan farts o que no arriben en aquest model competitiu. La professionalitat com a forma de culpabilitzar individualment del que passa i no veure la perspectiva col·lectiva d'explotació o la perspectiva per la qual són els interessos de l'empresari el que estan per davant sempre. Sino arribes... no ets professional: és culpa teva.

Un model en el qual sinó arribes és perquè no tens "aguante", no saps superar els reptes, individuals, de la professionalitat i en els quals s'admira els líders "durs" és a dir explotador. Un model on la professionalitat està per sobre de les condicions laborals. Has de ser professional, fins i tot en les pitjors condicions laborals i d'explotació, sinó arribes és que no vals. No cal dir els problemes d'autoestima i estrés que tot això genera.

El més lamentable de tot això és quan els propis treballadors s'ho creuen i et miren mal sinó ets professional sinó arribes (és a dir sinó fas de la feina l'eix vertebrador i gairebé unic de la teua vida). Lamentable. Hauríem de qüestionar tot això a petita escala en els missatges qüotidians que fan explotar els treballadors i que el risc laboral creixent més important sigui estar cremat o l'estrés. La solidaritat obrera és l'única resposta.

Finalitza sense acord el periode de consultes per l'ERO de Roca

Secció Sindical CGT Roca

El 19 de novembre, segons informa la Comissió Negociadora, es va signar l'acta de desacord amb l'empresa. Es van apurar totes les sessions a fi d'aconseguir els objectius: l'elaboració d'un pla industrial, la voluntarietat en la extinció i una indemnització digna per a qui així ho decideixi. Mentrestant, ha continuat el bloqueig de camions a l'entrada de la factoria de Gavà per part dels treballadors.

Aquest procés no es tanca amb l'acta de desacord, al contrari, és el moment de la recta final i per tant és el moment de posar tot l'esforç perquè l'Administració tingui en compte els arguments dels sindicats, a tal fi la Comissió Negociadora exigeix a tota la plantilla la participació en quants actes s'organitzin en cada centre de treball.

El 27 de novembre més de 3000 treballadors/es de Roca es van manifestar pels carrers de Madrid per a mostrar a la ciutadania, a Roca i a l'Administració que els seus drets i interessos estan sent trepitjats per Roca amb aquest expedient.

Més informació
www.cgt-roca.com/

Retrocés en la dotació de recursos als centres de l'ensenyament públic

Federació Ensenyament CGT Catalunya

El començament d'aquest nou curs escolar 2009/2010 ha confirmat, malauradament, les denúncies que les organitzacions sindicals sotasignades veníem realitzant a les darreries del curs passat i està suposant un important retrocés en la dotació de recursos als centres públics, la qual cosa sembra serioses dubtes sobre les intencions de la conselleria d'incrementar el seu finançament els propers anys.

CGT, USTEC-STEs, CCOO, ASPEPC-SPS i FETE-UGT denunciem públicament que el departament d'educació està realitzant una retallada de les plantilles dels centres públics, que deixa aquests en situació crítica per atendre les seves necessitats educatives.

Reiterem el nostre rebuig a aquesta retallada de recursos humans, que calculem en uns 1500 docents i que s'està realitzant, tot i l'increment de 24.000 alumnes, des de diverses vessants:

- Reducció de plantilles en els centres públics i serveis educatius, generalitzada en les diferents etapes del sistema educatiu.
- Congelació i/o minoració dels increments de plantilles en aquells centres que havien experimentat un creixement de grups d'escolarització.
- Retirada de les hores que disposaven els centres per substitucions de les reduccions de jornada, implantant les contractacions per 1/3 i 5/6 de jornada.
- Reducció del nombre d'aules d'acollida.
- Negativa a cobrir les substitucions de la reducció horària dels docents majors de 55 anys amb personal interí i substitut.
- Utilització d'hores extres i increments indeguts de les hores lectives del professorat.

Així mateix hem de denunciar altres tipus de mesures preses pel departament d'educació que van en detriment de la qualitat educativa, com ara l'eliminació dels programes d'innovació (punt edu, artic.), que busquen limitar el creixement de l'ensenyament públic, com ara la supressió de grups al batxillerat o que atempten, a més, contra la igualtat d'oportunitats i la possibilitat de conjuminar estudi i treball, com ara la supressió de batxillerats nocturns.

Un curs més hem de denunciar la pèssima gestió del departament, perquè les plantilles no estaven complertes en el moment de començar el curs, cosa que ha provocat problemes importants en la preparació del curs i en general en el funcionament dels centres.

Les organitzacions sotasignades rebutgem i denunciem la política de precarització laboral del professorat que el departament està portant a terme, així com el procediment de nomenaments telemàtics que està utilitzant a tal efecte. Un procediment que cal modificar per la seva opacitat i manca de transparència, per la manca d'unificació de criteris a tots els SSTT, per les contradiccions, errades i reclamacions que ha provocat, perquè s'ha prestat a l'arbitrarietat i al clientelisme i perquè en definitiva ha trencat els criteris pactats per a l'ordenació de la borsa de treball.

Les organitzacions sindicals sotasignades hem presentat al departament una proposta de negociació d'aquests temes i alguns altres, amb la idea d'encetar un procés de pressió que ens permeti anar recuperant i millorant els recursos perduts per part dels centres públics. Encoratgem als centres a debatre en el claustre aquests temes i a informar i denunciar als consells escolars, a les ampes, i en general a tota la comunitat educativa com els està afectant aquesta política de retalls.

Per altra banda, el 9 de novembre vam convocar una concentració a l'Auditori de Barcelona on Maragall entregava els premis d'educació d'enguany per manifestar davant el conseller el rebuig a la seva política.

Les organitzacions sindicals esmerçarem tots els esforços al nostre abast, i fem una crida al conjunt de la comunitat educativa a mobilitzar-se en la defensa d'un ensenyament públic de qualitat, contra la retallada de plantilles, l'increment de ràtios, el tancament de grups i la precarització laboral.

CGT contra l'ERO d'Unipost

Secció sindical CGT Unipost

La CGT a Unipost és el sindicat majoritari a Catalunya, on hi ha més de 700 treballadors i és el tercer sindicat més representatiu a nivell estatal on hi ha una plantilla de 2.635 treballadors. Tenim 2 membres en la Comissió Negociadora del Conveni Estatal d'Unipost.

La facturació de l'empresa s'ha anat incrementant any rere any des del 2004, amb més de 500 milions d'enviaments gestionats anualment i 15.000 empreses-clients. Entre ells es troben Telefònica, la Caixa, Caja Madrid, Endesa, Gas natural, Orange i altres grans empreses.

Els beneficis han estat una constant. Segons les dades publicades per l'empresa en els darrers anys, i ja pagats els impostos, les xifres són les següents: any 2007 beneficis de 2.830.000 euros; any 2008 beneficis de 2.286.000, i en el que va de l'any 2009 ja s'acumulen 663.000 euros de beneficis amb una previsió de facturació de 120 milions d'euros i un creixement de l'empresa d'un 8%.

La CGT d'Unipost considerem que els repetits beneficis econòmics obtinguts any rere any són un argument contrari per demanar l'aplicació d'un ERO a 435 treballadors i només es pot entendre per la cobdícia empresarial. Amb aquestes dades econòmiques és del tot intolerable que aquesta empresa pretengui la neteja de part de la seva plantilla, molt probablement amb l'única finalitat de treure's de sobre els treballadors amb més antiguitat per substituir-los per altres en condicions més precàries, utilitzant la crisi com a coartada , encara que, ni tan sols tingui pèrdues econòmiques i basant-se que per al 2010 tindran unes pèrdues de 3.000.000 d'euros. És curiós que les persones que ara preveuen les pèrdues són els mateixos que anunciaven creixement i beneficis fa un any i ja en plena crisi.

Estem cansats dels mètodes preventius i dels contactes amb vidents per part de les direccions de les empreses, que després de mirar la seva bola de vidre i els marros del cafè dictaminen el futur de centenars de treballadors, anunciant pèrdues, que després solen ser beneficis.

La CGT esperem que el Ministeri de Treball no accepti aquest ERO i a més cridi l'atenció a l'empresa de la mala fe que esteu fent servir. Intentar destruir ocupació tenint beneficis és totalment reprovable.

La CGT va convocar tots els treballadors d'Unipost a una vaga de jornades completes en tots els centres de l'Estat els dies 3, 9, 10 i 11 de desembre per tal d'aturar l'ERO previst.

Pèrdua de la capacitat adquisitiva i drets laborals a l'Administració Pública

Federació
d'Ensenyament de CGT

El passat 25 de setembre, el Ministeri d'Administracions Públiques del Govern central va signar un acord amb CCOO, UGT i CSIF per al període 2010-2013 que té les següents repercussions.

Retribucions salarials
2010: increment salarial del 0,3%
2011: increment salarial a negociar
2012: increment salarial a negociar

Revisions salarials
2012, primer trimestre: una única paga amb la desviació que s'hagués produït entre els increments salarials i els IPC de 2010 i 2011.
2013, primer trimestre: una única paga amb la desviació que s'hagués produït entre l'increment salarial i l'IPC de 2012.

Fons de pensions
2010: aportació de l'Estat del 0,3%
2011: aportació de l'Estat del 0,5%
2012: aportació de l'Estat del 0,7%

Altres apartats de l'acord
Negociació de l'Estatut del Personal Docent no universitari.
Es torna a fixar l'objectiu del 8% en la taxa de temporalitat (en el nostre cas interins/es i substituts/es) de les empleades i empleats públics. Es crea un observatori per privatitzar determinats serveis públics. Es preveu la regulació de la jubilació parcial, en el termini de 12 mesos. Es manté el compromís de desplegament normatiu de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic. Es creen meses de negociació d'àmbit estatal de sanitat, ensenyament, justícia i universitat. Es preveu una negociació sobre la normativa d'eleccions sindicals. Es revisaran les normatives d'incapacitat laboral i del règim de classes passives.

Valoració
A nivell salarial suposa la consolidació de la continuada pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors i treballadores de les administracions públiques. Durant els darrers anys, de forts increments de la inflació, els nostres salaris es contenien en funció d'un hipotètic i sempre frustrat IPC previst pel Govern central. Ara, la pèrdua del nostre poder adquisitiu té a més l'efecte exemplaritzant per a la resta de treballadors i treballadores. Com poden CCOO i UGT acceptar aquestes condicions econòmiques pels empleats i empleades públiques mentre diuen que es posaran en peu de guerra si la crisi econòmica només afecta als salaris dels treballadors i treballadores?
L'acord deixa un ampli marge de maniobra al Govern central (a l'actual o a d'altres després de les eleccions generals, que no té l'obligació de respectar-lo) durant els propers anys i no es produirà consolidació salarial en el cas que se'ns faci una paga de compensació al 2012 i una altra al 2013. Serà únicament el que coneixem com a bufanda, però que no consolida com a augment salarial pels mesos següents.
Contràriament, el Govern central sí que està disposat a mantenir la seva aportació (0,5% anual) als plans de pensions. Sí que hi ha diners públics per fomentar un pla de pensions del qual se'n beneficien fonamentalment el BBVA, CCOO i UGT.
Això explica la ploma fàcil i la comprensió d'aquests sindicats envers la delicada situació econòmica per la qual travessa l'Estat i la política del govern socialista.
El Govern central tracta de reduir el dèficit públic retallant els salaris, l'oferta pública d'ocupació, les contractacions i la cobertura de les substitucions i CCOO, UGT i CSIF li ho permeten.
L'externalització i la gestió indirecta que es proposen precaritza la feina i té com a conseqüència: el prestamisme laboral, les dobles o triples escales salarials, la generació d'hores extres mentre es retalla o es destrueix ocupació pública, les traves per a la conciliació de la vida familiar i laboral… mentre s'incrementen dels llocs de treball de lliure designació i dels càrrecs de confiança.
Tornar a parlar sobre el màxim del 8% d'interins/es i substituts/es o sobre l'aplicació de la jubilació parcial a les administracions és una pressa de pèl, atès que aquests temes i d'altres d'aquest acord ja han estat signats i incomplerts en anteriors pactes.

Propostes
* Recuperació del poder adquisitiu perdut els últims anys i establiment de la clàusula de revisió salarial amb caràcter permanent.
* Rescatar les aportacions a plans de pensions i integrar-les com a salari directe.
* Modificar el marc general de la negociació col·lectiva en el sector públic perquè es garanteixi la representació real del conjunt dels treballadors i treballadores públiques i dels seus sectors.
* Augment dels diners públics destinats als sectors i serveis públics com a garantia de repartiment de la riquesa i major justícia, equitat i solidaritat social.
* Defensa i increment dels drets laborals, socials i salarials dels empleats i empleades públiques com a garantia d'un servei de qualitat als ciutadans i ciutadanes.

Ceràmiques del Foix presenta un ERO temporal que afectaria 102 treballadors

Secció Sindical CGT
Ceràmiques del Foix

L'empresa Ceràmiques del Foix, pertanyent al Grup Roca, ha presentat un Expedient de Regulació d'Ocupació Temporal que afectaria a 102 treballadors, un 60% de la plantilla, de 15 mesos de durada amb un període màxim de 6 mesos d'atur per treballador.
Roca prossegueix la seva política de sanejament i deslocalització de les factories que té a l'Estat espanyol, iniciada a Gavà, Sevilla, Alcalá de Guadaira, Alcalá de Henares, Ceràmiques del Foix (Santa Margarida i els Monjos, Barcelona), Ceràmiques Bellcaire (Vall d'Uixo, Castelló), Ceràmiques Gala (Burgos) … i que no té altre objectiu que aconseguir flexibilitat laboral i incrementar els seus beneficis a costa de l'erari públic.

Volen enfonsar la RENFE

SFF-CGT

Als cinc anys d'existència, després de l'obligada divisió en dues, imposada per la matussera i nefasta Llei del Sector Ferroviari, impulsada i desenvolupada sota el mandat de governs del PP i PSOE, Renfe-Operadora arrossega un terrible deute, derivat en bona part de la gran renovació del seu parc de trens. Una astronòmica xifra que arribarà als 5.186 milions d'euros al finalitzar l'exercici del 2010, on no es preveuen beneficis i sí pèrdues.
A aquesta pesadíssima llosa econòmica, s'hi suma la "punyalada" donada per l'actual govern de l'Estat que ha decidit no aportar els diners compromesos en l'actual Contracte Programa pel servei que Renfe-Operadora presta a Proximitats i Mitjana Distància, i que serà compensat mitjançant un augment de l'endeutament de la companyia. La xifra és de 350 milions d'euros.
Una situació que no és nova i evoca males pràctiques dels temps de la dictadura, solament que aquesta vegada l'escenari és molt diferent al dels temps de la companyia pública ferroviària integrada que era l'antiga RENFE. Ara estem en un escenari de progressiva liberalització i des del Ministeri de Foment s'anuncia que no trigant es donaran noves empentes a la liberalització del tràfic de viatgers.
Lligades a aquesta situació estan, sens dubte, les recents declaracions de l'actual Ministre de Foment (José Blanco), que parlen de donar entrada al capital privat en la construcció de noves infraestructures i de donar participació, quan es liberalitzi el tràfic de viatgers, a les empreses privades: pensaran vendre'ls a preu de saldo els nous trens (pagats amb diners públics) per a pagar el deute i així donar la participació promesa al capital privat?
L'ambigüitat del Ministre de Foment és com menys alarmant, sobretot quan ve d'un govern que de socialista o socialdemòcrata no té més que el nom, d'un govern que en l'actual crisi econòmica ha donat els diners dels ciutadans als banquers i que segueix privatitzant sistemàticament els serveis públics, tal com el partit alternant ara opositor. La partitocracia (que no democràcia) amenaça de nou el sistema ferroviari amb més privatitzacions.
Per a la CGT el problema del deute no és una qüestió menor, doncs de la viabilitat de Renfe-Operadora depèn l'ocupacions de 14.000 treballadores i treballadors i també les seves condicions de treball. No sembla gens probable que en aquesta situació d'endeutament hi hagi molts diners per a aconseguir una classificació professional adequada, que no ens oblidem havia de tenir un finançament específic.

Vaga de ponts a Correos per la negociació del calendari laboral

Sindicat Federal CGT Correos

Com és habitual Correos segueix sense negociar un calendari laboral anual tal com marca la normativa laboral per a totes les empreses. Per això CGT contínua amb el compromís de convocar vaga en tots els ponts d'àmbit estatal fins a la negociació d'un calendari laboral anual.

La convocatòria de vaga abasta a tota la plantilla i afecta a tota la jornada de tots els torns durant el dia 7 de desembre i, en el torn de nit tant a la jornada del 6 al 7 com del 7 al 8. La següent data per a la qual CGT ha formalitzat legalment la convocatòria de vaga per aquesta causa per a l'any 2009, és el 26 de desembre.

Tots els treballadors de Correos tenim dret a conèixer quins són els dies que hem de treballar per a poder organitzar la nostra vida personal i familiar. Segons l'actual Conveni Col·lectiu, l'empresa ha de negociar, en el primer trimestre de cada any, el calendari laboral. No obstant això, gràcies al silenci còmplice de la majoria d'organitzacions sindicals, aquesta negociació no es produeïx i veiem com pocs dies abans de Setmana Santa o Nadal, àdhuc no sabem les condicions i dies que anem a treballar.

El col·laboracionisme dels sempresignants pel que fa al calendari laboral "s'ha tornat" en paripé d'exigència en els seus últims comunicats, arribant a considerarlo una cosa fonamental; una cosa que CGT ve demandant des de fa anys. El calendari laboral anual és un dret de tots els treballadors i treballadores i aquest calendari laboral ha de determinar la distribució de la jornada, la fixació dels horaris de treball, la planificació de les vacances, així com setmana santa, nadal, festes locals, campanyes electorals, etc.

CGT continuarà exigint la negociació d'un calendari laboral anual; i fins que aquesta no es produeixi, anem a seguir convocant vaga d'àmbit estatal per a tots els ponts de l'any.

Discriminació sindical en l'ERO, tal i com recull la sentència judicial

Declaren nuls els acomiadaments de dos afiliats de CGT a la Nissan

Sec. Comunicació CGT Catalunya

La primera sentència dictada a primers de novembre en els cas dels acomiadaments de l'ERO de Nissan va declarar nuls els acomiadaments de dos afiliats de CGT per discriminació sindical.

Recordem que en el cas d'aquest ERO de Nissan, que comportava 698 acomiadaments i al qual la Generalitat va donar llum verda el passat 28 de juliol, des de la CGT ja es va denunciar que s'havia aprofitat l'ERO per fer "neteja" sindical, ja que el 66 % d'afiliats de CGT a Nissan (111 afiliats d'un total de 168) han estat afectats per l'ERO, un percentatge molt superior al percentatge d'afiliats que té el sindicat en aquesta empresa i al percentatge d'afiliats d'altres sindicats afectats per l'ERO.

Ens tornem a trobar amb un cas similar a l'ERO de Seat, on diverses sentències van dictaminar que l'empresa havia aprofitat l'ERO per acomiadar nombrosos afiliats a la CGT. El cas de Nissan és doncs un nou cas clar de discriminació sindical, castigant les opcions sindicals més combatives.

La sentència, dictada pel jutjat social nº 31 de Barcelona, obliga a readmetre els dos treballadors en les condicions que tenien amb anterioritat i a pagar els salaris que van deixar de cobrar des que se'ls va acomiadar fins que es faci efectiva la readmissió.

En la sentència el jutge considera provat que la CGT va quedar afectada per l'ERO en un percentatge "enormement superior" a les altres organitzacions sindicals.

Amb tot, la Direcció de Nissan pot interposar encara un recurs de súplica en disconformitat amb la resolució davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Aquest és el primer judici de l'ERO de Nissan del qual s'ha dictat sentència, encara queden pendents 18 judicis més.

En aquest sentit la FEMEC-CGT exigeix a la Generalitat que intervingui contra Nissan al declarar-se nuls els primers acomiadaments de l'ERO i anuncia mobilitzacions contra les empreses que han discriminat inconstitucionalment

La FEMEC denuncia la clara discriminació de la CGT en l'elaboració de les llistes d'afectats de l'ERO de Nissan i entén que la Generalitat no pot seguir acceptant una vulneració tan clara de principis constitucionals d'igualtat i ha d'intervenir contra empreses com Nissan, Mahle o SEAT. Més greu és encara la premeditada acció de l'empresa i els seus advocats que ja coneixien les sentències del cas SEAT i per tant ha significat una clara traïdoria en l'actuació il·legal.

Per això la FEMEC reclama al Departament de Treball una acció concreta contra les empreses que vulneren la Constitució, en solitari o amb ajuda d'alguna representació sindical, i retiri totes les ajudes públiques que s'hagin donat. No és acceptable que en un "Estat de Dret" les empreses actuïn contra la Constitució i damunt rebin ajudes públiques pagades per tots els ciutadans.

Per això aquesta Federació anuncia mobilitzacions contra les empreses que han actuat d'aquesta manera i espera que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya reafirmi la doctrina generat en el cas SEAT i confirmi aquesta sentència de Nissan i revoqui la incomprensible sentència en el cas de l'empresa Mahle a pesar d'haver actuat en els mateixos termes que les dues anteriors.

Des de la secció sindical de la CGT a la Nissan feliciten a aquests dos primers companys, i seguiran mostrant el seu suport a la resta de companys que continuen amb la lluita i que esperem tindran el mateix resultat que el primer. La persecució que s'està realitzant contra la CGT a l'empresa Nissan, es fa latent amb les exclusions en les taules de negociacions i el que és més greu encara, perseguint i aniquilant a l'afiliació d'aquest sindicat.

Des de la Secció Sindical de la CGT demanen la readmissió de tots els treballadors acomiadats, la rectificació de l'empresa i una disculpa pública amb els treballadors de la CGT pel fet de ser objecte de discriminació per part d'aquesta multinacional. La CGT demana també la dimissió dels responsables de la persecució cap a aquest sindicat i si no és així, que la Direcció de la multinacional depuri les responsabilitats de qui, en nom de Nissan incompleix la llei i vulnera els drets dels treballadors.

Davant la mobilització del 12 de desembre convocada pels sindicats CCOO-UGT

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La Confederació General del Treball, davant la mobilització convocada per les centrals sindicals UGT-CCOO el 12 de desembre manifesta el següent:

Ens alegrem de que, per fi, UGT-CCOO decideixin sortir al carrer en defensa dels interessos de les treballadores i treballadors i esperem que aquest sigui l'inici d'una mobilització més àmplia, sostinguda i directa en defensa dels drets laborals i socials de totes i tots.

Així mateix volem assenyalar que:

És una mobilització parcial: els convocants solament es mobilitzen per a desbloquejar els convenis col·lectius per ells signats, obviant la desastrosa situació per la qual passen més de quatre milions de desocupades i desocupats i milions de treballadores i treballadors precaris i indefensos que ho són, entre altres raons, per la contínua rebaixa de drets possibilitada per aquests mateixos convocants després d'anys de reformes laborals, subcontrates, convenis miserables, dobles escales, acords interconfederals, acomiadament lliure, etc…

És una mobilització buida: ja que mentre ens convoquen per al dia 12 estan pastelejant una Negociació Col·lectiva a 3 anys vista, se signa un acord que permet congelar els salaris dels funcionaris públics i es prepara la vinguda d'una nova Reforma Laboral que segueixi fent-li guanyar al Capital a costa de la classe treballadora.

És una mobilització sectària i partidista: ja que no s'han buscat consensos, complicitats ni suports per a la realització de la mateixa entorn uns objectius comuns, sinó que és "un jo m'ho cuino, jo m'ho menjo" dels convocants amb la realització d'un acte de màrqueting sindical, més que de recerca de la solució a un conflicte determinat.

Per tot això la CGT considera que aquesta mobilització no dóna respostes ni aborda els veritables problemes socials i laborals del conjunt de la classe treballadora de l'Estat espanyol.

Cap a la Vaga General !!

Absolen dues persones acusades de vexacions per l'empresa Gran Pallars

Pilum-CGT

El Jutjat d'Instrucció núm. 1 de Tremp ha absolt finalment les dues persones acusades d'una falta de vexacions injustes a l'empresa Gran Pallars. El judici va tenir lloc el passat 8 d'octubre. Les dues persones són membres del Punt d'Informació Laboral i Social (Pilum), un organisme creat per assessorar les treballadores de les comarques del Pallars. Recentment, aquest col·lectiu ens hem constituït com a Sindicat de Muntanya Pilum-CGT.

Abans de setmana santa de 2009 el col·lectiu Pilum va enviar un burofax a l'empresa Gran Pallars (que gestiona les estacions d'esquí de Port-Ainé i Espot Esquí del Pallars Sobirà). En aquesta carta s'exposava unes queixes dels i les treballadores de Port-Ainé: no pagava les hores extres, prohibien el descans legals, no donava el material de treball,… Se'ls demanava que responguessin en 5 dies, perquè la temporada acaba just després de setmana santa.

El pont de setmana santa es va realitzar una acció per denunciar la gestió que feia l'empresa pel que fa a les condicions laborals, els riscos i l'accés a pistes. Aquesta acció va consistir en col·locar una pancarta a la cruïlla d'accés a pistes, unes pintades i col·locar als cotxes aparcats al Pallars unes octavetes burletes que denunciaven aquest incompliments de drets laborals per part de l'empresa.

El gerent de Gran Pallars va denunciar els fets als mossos d'esquadra apuntant com a culpable dels fets a una companya del col·lectiu que treballava a Port-Ainé. Els mossos es van presentar dies més tard al Centre Cívic de Llavorsí per investigar el fets. Ens van demanar una llista dels integrants del col·lectiu i ens vam negar al·legant que no podíem comprometre el futur laboral de les persones vinculades al nostre col·lectiu en una llista que podien consultar determinats empresaris de la comarca. Al final vam decidir donar les dades la Noemi Simarro i l'Armand Simon i els mossos, sense cap prova pericial, documental ni testifical van concloure l'atestat dient que hi havia indicis suficients per encausar-nos. A part de fer un comentari lamentable sobre els ulls plorosos de la Noemi, com si aquesta circumstància indiqués una voluntat d'amagar un acte presumptament delictiu.

Així que vam rebre una carta del jutjat de Tremp citant-nos per un judici de faltes per vexacions injustes el 8 d'0ctubre del 2009.

El Pilum, que ara s'ha constituït com a Sindicat de la Muntanya, Pilum-CGT, va convocar per al dia del judici una concentració davant dels jutjats de Tremp a la qual van assistir gairebé 40 persones, assistència que va omplir la sala del judici donant força als encausats.

La jutgessa no va voler entrar a discutir els conflictes laborals de l'empresa, simplement volia aclarir si els demandats havien estat els autors de les pancartes, les pintades i les octavetes, que a falta de proves els va absoldre.

Des del Sindicat de la Muntanya es va voler donar un caire més polític al judici, al·legant que la denúncia penal havia estat un acte coaccionador per part de l'empresa, i argumentant la despenalització d'aquest tipus d'accions reivindicatives i sindicalistes que s'han fet durant tota la trajectòria de lluita obrera, ja que considerem que fer pintades, octavetes i col·locar pancartes no són accions que hagin d'estar penades, ni processades com a faltes, i menys quan estem davant d'una empresa que incompleix regularment els drets laborals mínims.

Gran Pallars és un consorci de 41 empreses en el qual també participen els ajuntaments d'Espot i Rialb i la Diputació de Lleida. Va ser creada el 2007 amb capital de la Generalitat de Catalunya i gestiona les estacions d'esquí de Portainé i Espot Esquí. Gran Pallars ha rebut dues multes amb motiu d'una inspecció de treball i té vuit processos judicials oberts, dos d'ells amb sentències condemnatòries. Des del Sindicat de la Muntanya Pilum-CGT critiquem el fet que els Mossos no investiguin també les coaccions a la llibertat sindical i els abusos de poder que contínuament es produeixen a la comarca.

Cal remarcar que l'incompliment dels drets laborals és un hàbit generalitzat a la comarca, ja que l'actuació d'aquesta empresa no és una excepció sinó més aviat un fet quotidià.

Més de 400 treballadors i treballadores participen en la Marxa contra l'Atur i els Acomiadaments entre Cornellà i Barcelona

l'Assemblea de Treballadors/es en Atur de Barcelona

Més de 400 treballadors i treballadores van participar el dissabte dia 7 del passat mes de novembre durant el recorregut de la Marxa contra l'Atur i els acomiadaments que havien convocat la Plataforma d'Acomiadats de Nissan i l'Assemblea de Treballadors i Treballadores en Atur de Barcelona i a la qual van donar suport diverses organitzacions sindicals, polítiques i moviments socials, d'entre les quals les Assemblees de Desocupats/des de Badia del Vallés i del Maresme.

La Marxa que va durar més de 5 hores va transcórrer entre el Mercat de Sant Ildefons (Cornellà) i la Plaça Sant Jaume (BCN).

Sobre les 9 hores s'iniciava una Concentració davant del Mercat de Sant Ildefons, on es va fer un repartiment massiu de les octavetes explicatives de les raons de la Marxa. Posteriorment, van intervenir el portaveu de l'Assemblea Social de Cornellà i els portaveus de les organitzacions que havien convocat la concentració.

Sobre les 10,30 hores s'iniciava la Marxa a Av. República Argentina (Cornellà) arribant fins a la Plaça de l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat, realitzant-se una concentració davant el Mercat del Centre, on es va fer un repartiment d'octavetes. Després, la Marxa va seguir pel carrer Santa Eulàlia fins a arribar a les Torres Cerdà, on es realitzava una concentració davant les oficines de Nissan, amb un massiu llançament d'ous sobre la façana. Posteriorment, després de passar pel carrer Olzinelles i una aturada a la Plaça de Sants, s'oferia un refrigeri als participants per mitjà de l'Assemblea Social de Sants, finalitzant aquesta aturada amb la intervenció d'un portaveu d'aquesta assemblea.

Es reiniciava la Marxa pels carrers de Sants i s'efectuava una nova aturada davant el Mercat d'Hostafrancs (amb repartiment de octavetes), Av. Mistral, Plaça Universitat, Via Laietana i fins a la Plaça Sant Jaume on sobre les 14,30 hores s'ha donat per finalitzada la Marxa, després de la intervencions del Portaveu de lla Plataforma de Desocupats/des del Maresme i la dels portaveus de les assemblees convocants.

Durant la Marxa les consignes mes corejades han estat: Contra l'atur i els acomiadaments, Vaga, Vaga, Vaga General!, Readmissió acomiadats!, Treball o Prestació!, Més treball i menys Corrupció! i Montilla i la seva dona ens deixen sense menjar!. Durant el recorregut es van visualitzar diverses pancartes de suport a les reivindicacions de la Marxa, penjades per diferents col·lectius i la d'alguns veïns penjades en les seves balconades.

En conclusió, s'ha de valorar com a positiu aquest primer pas per a intentar unificar les lluites de de les diferents Assemblees de Desocupats de Catalunya, així com les de treballadors acomiadats per ERO que estan lluitant per aconseguir readmissió.

Més informació:
aturatsaturades.blogspot.com/

Després del xantatge del Q3, l'ERO "Quattro" a Seat

Seccions Sindicals CGT Grup Seat

Seat presenta el quart ERO temporal en un any, que afectarà 7.484 treballadors durant un màxim de 51 dies, per a tot l'any 2010, l'ERO "Quattro". Després de 14 mesos d'ERO a SEAT, la Direcció pretén que un expedient per a tot l'any, sense clarificar les previsions de producció, ni la Ronda de Planificació, ni el calendari de 2010.

Aquest expedient afecta a la mà d'obra directa i indirectes entrelligades a la producció. En una reunió en la qual els altres sindicats es van limitar pràcticament a preguntar si les condicions del nou ERO seran similars a les anteriors, la CGT hem situat el següent:

- L'empresa està utilitzant els ERO per a aplicar una flexibilitat laboral que no té per conveni, aplicant mes a mes una arbitrarietat evident en els dies de producció, sense ni tan sols informar i negociar amb el Comitè Intercentres.
- No acceptem un calendari amb 224 dies quan la producció està per sota de la capacitat instal·lada. El calendari ha de ser de 214 dies de producció per a facilitar la conciliació de la vida laboral amb la familiar.
- Cal recordar que l'ERO 2005 no s'ha tancat; queda Alberto García Enrici en el carrer i a més s'ha acomiadat (no renovat) a un company procedent d'aquell ERO.
- Les RDE han de ser paralitzades i, en tot cas, generar un acord en el qual qualsevol canvi en el procés no sigui a força d'augments de ritmes de treball, i els sindicats tinguem dret a vetar aquestes mesures, si afecten a la salut i als ritmes de treball.

Mentre la CGT estudia la informació lliurada per l'empresa, d'entrada podem avançar algunes reflexions:

- Seat pretén aplicar un ERO amb més persones en atur (1100), quan les previsions parlen d'un increment d'un 10% de producció (de 300.000 a 326.578).
- L'empresa no ha donat informació sobre l'estat de la borsa d'hores, ni sobre l'atur consumit per cada treballador/a.
- És evident la pretensió de l'empresa d'una nova volta de rosca, reduint la mà d'obra necessària i fent més cotxes, pel que estudiarem més que mai una oposició raonada i documentada a aquest ERO.
- És preocupant que per aquest nou ERO, milers de treballadors/es d'empreses auxiliars es veuran afectats, en molts casos amb acomiadaments basats en aquest expedient.

ASSETJAMENTS

La Inspecció de Treball paralitza la càrrega i descàrrega de camions a l'oficina principal de Correos de Barcelona

En el matí del divendres 13 de novembre tots els delegats de prevenció a Correos de Barcelona pertanyents als sindicats CGT, USOC, CSIF, CCOO i UGT han paralitzat la descàrrega de camions en l'Oficina Principal de Correus a Barcelona, en aplicació de l'article 21 apartat 3 de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, que els faculta per a actuar en cas de risc greu per als treballadors, i després de visita urgent de l'Inspector de treball i de diversos tècnics de l'administració en el lloc van ratificar aquesta paralització "per implicar un risc greu i imminent per a la seguretat i salut dels treballadors".

Aquesta zona de càrrega i descàrrega ha estat denunciada diverses vegades a la Inspecció de treball per no complir la normativa, sent l'actitud de correus de passotisme total.

Dijous 5 de novembre va volcar una gàbia de ferro (104 quilos buida), carregada de correspondència que estava sent manipulada per una treballadora, per sort per a ella va poder esquivar-la i evitar ser aixafada encara que va sofrir diverses lesions (cop en el cap, etc).

CGT en diverses ocasions li ha exigit a l'empresa que no realitzi la descàrrega dels camions enmig del carrer ja que les voreres no són planes sinó que tenen una inclinació i un pendent que provoquen amb facilitat la caiguda de les gàbies, amb el risc que això implica per a la seguretat dels treballadors i dels vianants que es trobin en les voreres.

Els camions de transport de les gàbies on va la correspondència són d'una grandària molt mes gran que el que permeten els molls de càrrega i descàrrega, per això la descàrrega la realitzen en llocs on no ha de realitzar-se ja que no són adequats per a això, sense importar a l'empresa el risc que això implica a treballadors i a veïns.

CGT seguirem actuant contra Correos mentre no protegeixi la seguretat i la salut dels seus treballadors. És prioritari per a CGT rebaixar el risc laboral evitable a 0. Exigim que treballar no signifiqui un risc com qui juga a la ruleta russa. Estem farts que juguin amb la nostra salut, sobretot una empresa que intenta donar una imatge de modernitat, però que té un interior antic i arcaic.

El jutge anula la imposició de la Direcció de TMB i dona la raó als treballadors/es

El 17 de novembre va sortir la sentència sobre l'intent d'imposició de noves condicions de treball per als conductors i conductores. El jutge va resoldre acceptar la demanda interposada pels representants dels treballadors i declarar nul·la la modificació col·lectiva de condicions de treball anunciada per la Direcció de TMB en el document del 30 de juliol enviat per burofax, i que el Comitè de conveni va dir que no es recollís.

Així mateix el jutge condemna l'empresa demandada a atenir-se a l'anterior declaració i a deixar-la íntegrament sense efecte. Però la victòria dels treballadors i treballadores no ha estat total ja que no és una sentència ferma i la Direcció pot interposar un Recurs de Súplica davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya previ pagament de 150,25 euros. Si vol demostrar la seva bona fe negociadora, no hauria de recórrer aquesta sentència.

Els membres del Comitè de conveni comencem a moure'ns res més veure les intencions de l'empresa i teníem clar que una sentència favorable als interessos dels conductors i conductores mostraria a les clares quines han estat les intencions de la Direcció a l'utilitzar aquest "mètode de negociació".

S'indica que el conveni segueix com segueix si no hi ha acord que ho substitueixi, mentre l'empresa té l'obligació d'aplicar la Llei, qualsevol llei, també el RD 902/2007, i no des d'ara, sinó des que es va promulgar. I, per tant, no la pot aplicar de qualsevol manera, ni segons els seus interessos sinó conforme al que disposa l'Article 3 de l'Estatut dels Treballadors, respectant el dret necessari, i en allò que hi hagi conflicte, aplicant el més favorable als treballadors.

Com bé sabeu, el que buscaven amb això era just el contrari, retallar, canviar i ignorar els drets dels treballadors/es. Però encara queden coses més clares en aquesta sentència. Ens diu que la norma (RD 902/2007) legal s'ha d'aplicar, però que en aquesta aplicació no pot envair l'àmbit de la negociació col·lectiva, sinó que l'ha de respectar íntegrament.

També deixa clar que no pot eliminar un concepte retribuït com el denominat Garantia de Temps de Presència ja que aquest concepte no va vinculat a una mesura o una quantitat d'hores de presència, sinó a l'existència d'aquest concepte en la prestació de servei dels treballadors. Segons la sentència la presència no desapareix, sinó que canvia la definició. Amb el que aquí cap incloure els temps de partit com presència que és una de les propostes del Comitè de conveni en la taula negociadora.

Diu el jutge que no es pot considerar una modificació de condicions de treball de l'Article 41 de l'Estatut, però tampoc pot deixar de tractar-se d'aquesta manera perquè deixa indefensos als treballadors. Afirma que: "La Direcció ha dissenyat i iniciat un procés de modificació de condicions molt dispers, indefinit i fosc, i aquesta informalitat ha de comportar necessàriament la declaració de nul·litat del procés".

Aquí queden clares les formes de fer d'aquesta nefasta Direcció de TMB que porta les regnes de l'empresa. Fins al jutge parla de motius foscs, dispersos i indefinits. Així porten molt temps, torpedejant les negociacions i impedint un bon acord de conveni per als treballadors i treballadores d'aquesta casa que ja s¡ho mereixen.

Aquesta sentència és una nova victòria de la UNITAT dels treballadors/es, com es va poder veure en les diferents aturades, assemblees i manifestacions, que deixa bé clar aspectes de la negociació de conveni com el concepte Garantia temps de presència i que tot ha de passar per la negociació sense imposicions, com indica l'acord de fi de vaga, aquest que alguns sindicalistes amics de la Direcció de TMB ens diuen que és tan dispers i indefinit. Podeu llegir tota la sentència a: http://comitedescansos.blogspot.com/2009/11/sentencia-sobre-la-imposicion-de-la.html

D'altra banda, la reunió de negociació de conveni que s'havia de realitzar el dia 18 s'ha traslladat al pròxim dimecres 25 de novembre i els temes a tractar seran, ara més rellevants que mai, els sistema de descansos, la jornada i la seva retribució i el RD 902. Per tant, en aquesta reunió la Direcció de TMB tindrà una oportunitat per a demostrar, d'una vegada per sempre, que li importa un mínim la plantilla de treballadors/es. Si és així, haurà arribat el moment en que, per fi, posi pressupost sobre la taula de negociació i es pugui arribar a una aproximació que permeti avançar en la negociació de conveni. Esperem que no la desaprofitin…

Tema del mes

Sistemes de corrupció

Josep Maria Terricabres (*)

El dilluns de la setmana passada deia que tot seguia gairebé com sempre i l'endemà mateix va esclatar la notícia de "Pretoria", que és una altra operació Garzón contra la corrupció pública i privada, que afecta algunes persones amb gran notorietat institucional i mediàtica. Els lectors d'aquest post vau reaccionar ràpidament i ja heu fet molts comentaris a aquella notícia.

No puc afegir gran cosa a allò que ja hem dit i llegit entre tots. Encara que ara sapiguem una mica més de què va tot plegat, la molta atenció periodística que s'ha donat a l'afer tampoc no el pot aclarir massa. Hem de pensar que s'anirà explicant i revelant tot en les properes setmanes i mesos. Si ara titulo aquest post "Sistemes de corrupció" és només per dir alhora dues coses: a) que hi ha sistemes de corrupció ben diversos, i b) que hi ha sistemes que faciliten la corrupció.

a) La comparació del "cas Millet" i el "cas Pretoria" deixa ben clar que hi ha sistemes de corrupció molt diversos. Tots ells em semblen abominables i punibles, però és obvi que Millet ho ha fet d'una manera molt senzilla, molt de compte de la vella (un per a tu, tres per a mi; un per a tu, tres per a mi...), mentre que la corrupció urbanística a gran escala reclama molta sofisticació (canvis legals, certificacions falses, empreses interposades, mediadors espavilats, paradisos fiscals, operacions tapadora, informacions privilegiades, influències intangibles, etc., etc.) Sempre he dit, i ho vull repetir, que la corrupció institucional em sembla molt més dura i més terrible que la corrupció, diguem-ne, més "personal", perquè la institucional és feta per persones a les quals s'han confiat responsabilitats públiques a través del vot, de la confiança i dels diners de la gent. Tal com em sembla gravíssim que, per exemple, metges, capellans o mestres abusin de les persones que tenen al seu càrrec, precisament perquè aquestes persones han fet actes de confiança en ells i, en cert sentit, en depenen.

b) No hem d'oblidar, però, que, a més de formes diverses de corrupció, també hi ha sistemes que afavoreixen la corrupció. El capitalisme n'és un exemple clar. Un sistema econòmic orientat al guany porta a buscar totes les maneres possibles de guanyar, encara que això impliqui comportaments individuals o col·lectius poc legals, alegals o il·legals. Del que es tracta és de guanyar i que no t'enxampin. Per això els principals grups de poder tenen tant d'interès a aconseguir que les lleis estiguin a favor seu, perquè així s'estalvien maldecaps tant a l'hora de buscar camins de corrupció com a l'hora de respondre davant la justícia. Perquè ara molts pensen que la corrupció és ficar-se diners a la butxaca que són dels altres. I això és corrupció, evidentment, però no pas l'única. Perquè, què n'hem de dir, per exemple, del tancament i/o la deslocalització de moltes empreses amb la idea que "l'empresa és meva" i puc fer amb ella (i amb els treballadors utilitzats fins ara) absolutament el que vulgui? No és aquesta una forma subtil (o no tant!) de corrupció econòmica, laboral, empresarial, urbanística i social, a costa dels interessos dels treballadors, potser dels clients, dels proveïdors i de l'entorn econòmic i social que fins ara han recolzat l'empresa?

En aquest sentit penso que el capitalisme no té solució. Si el guany és el seu objectiu prioritari, és ben clar que el buscarà per totes les escletxes i racons. El capitalisme sempre és fidel a si mateix. Per això calen lleis que facin que la corrupció econòmica sigui cada dia almenys més difícil. En el cas de l'economia "liberal", aquestes lleis haurien de ser internacionals –com ho són certs tribunals de justícia–, perquè, si no, no tindran cap eficàcia. En el cas, però, d'ajuntaments, entitats i corporacions, les lleis poden ser nacionals catalanes (si ens les deixen fer!).

I és que vista la naturalesa humana, no demano que només governin "els bons". Perquè no sé qui són aquests i de vegades tinc dubtes que jo fos "bo" si em trobés en certes situacions. (Qui estigui dret que miri de no caure!) El que demano és que les lleis facin que fins i tot "els dolents" puguin governar, perquè sigui cada dia més difícil, més impossible, de fer trampes, d'enriquir-se a costa dels altres, d'usar el patrimoni col·lectiu en benefici propi. I aquí sí que es pot avançar un bon tros! Hi ha massa discrecionalitat en les decisions d'alcaldes i d'alts càrrecs, hi ha massa poc control i transparència efectius.

Una societat pensada no en termes de guany o de poder, per molt "democràtic" que sigui, donaria més participació a la ciutadania. Les queixes ciutadanes haurien de ser obligatòriament considerades i examinades. No s'hi val a atrinxerar-se darrere d'una elecció, d'una vara, d'uns vots. La democràcia substitutiva és un desastre. Els ciutadans no hem de ser substituïts pels nostres elegits, sinó que només hem de ser representats per ells. I ens haurien de donar comptes de la seva acció cada vegada que els ho demanéssim.

La corrupció és subtil: ara és un 3%, ara un 10, ara un 100. Ara és un lloc de treball, una concessió urbanística, una ordre que et fica o et treu de la presó, una informació que t'avisa perquè tinguis temps de... Hem d'anar cap a una societat no solament més conscient i responsable, sinó també més, molt més democràticament controlada. Amb això no resoldrem el problema capitalista de fons, però haurem fet passos endavant extraordinàriament importants. I em temo que estem en la fase de "castigar" conductes, però no d'impedir-les.

(*) Publicat al seu bloc el 2 de novembre de 2009

Jo no crec en la corrupció

Jordi Martí Font

De fa unes setmanes i mesos, l'explicació detallada del funcionament de diverses trames de corrupció omple els diaris, ràdios, webs i televisors. Coneixem els noms i els sobrenoms dels protagonistes, en veiem les cares, aplaudim la rapidesa d'un jutge o desaprovem la inoperància d'un altre i fem cara de no entendre res quan ens parlen de quantitats de diners tan grans que no ens caben al cap, acostumats com estem a comptar bitllets de cinquanta euros com a màxim. Els noms que hi associem, gràcies al departament creatiu de cada una de les policies corresponents, esdevenen interruptor per a les rialles col·lectives quan, en complicitat amb altres, afirmem que "ja els està bé", "xoriços!". I entre una cosa i l'altra deixem alguns interrogants a l'aire que jo em faig i que no acaben de trobar una resposta lògica i mesurada. Tinc clar, això sí, que jo no crec en la corrupció tal com l'han explicada.

Jo no crec en aquest sistema de partits en què la manca de finançament transparent i sobretot igualitari se supleix amb les comissions, els regals, els ingressos a fundacions i el tan ben anomenat tres per cent (tot i que Maragall, com en moltes altres coses, es va quedar molt curt).

Jo no crec en l'opacitat dels comptes bancaris d'alguns "paradisos fiscals" que si existeixen no és per deixar-hi els diners resultants del nostre pesat treball sinó, precisament, per amagar-hi el producte dels robatoris dels grans lladres, sempre amb corbata i respectabilitat, és clar.

Jo no crec en la preponderància total del món econòmic damunt del polític representatiu. Qui mana és l'economia i dins de l'economia en els darrers anys l'economia especulativa financera. Per tant, els polítics fan allò que els consells d'administració de les empreses decideixen i aquests tenen un únic objectiu: lucrar-se fins a l'extenuació peti qui peti.

Jo no crec que la corrupció sigui "espanyola" sinó que és plenament catalana, catalaníssima i de tots els Països Catalans. Els sobiranistes poden estar contents: tenim lladres propis!

Jo no crec en deixar en mans de professionals de la política les coses que ens afecten com a individus i com a col·lectivitat. I que a més quan et representin i vagin contra tu, no els puguis fer fora fins passats quatre anys.

Jo no crec en la mala voluntat de les persones, ni en "la voluntat de ferro dels patriotes". Si els deixes gestionar fundacions sense cap mena de control sobre els diners que toquen, s'envescaran.

Jo no crec en "la lluita contra la corrupció", ni en les solemnes declaracions institucionals, ni els periodistes que s'escandalitzen, ni els rics que diuen "així no".

Jo crec en les persones, no en la riquesa ni en les "grans persones". Perquè si cada "gran llengua" té darrere una història d'extermini i de genocidi, cada "gran persona" (utilitzada l'expressió com a sinònim de ric o rica) el que té darrere són milers d'altres persones explotades o directament espoliades. Ho canta La Gossa Sorda i té raó: "ningú no s'ha fet ric treballant".

Els Millets, Bigotes, Muñozs, Dobarcos, Canyelles, Camps, Alavedres, Prenafetes, etc., són una colla de fracassats, perquè a ells els han enxampat, pobrets. Alhora, són un bon exemple d'una malaltia que ha fet fortuna –mai millor dit- en els nostres dies i que cal eradicar. I la malaltia no és cap altra que el robatori com a eina d'escalada social, com a finalitat en ell mateix, com a patètic reflex d'un últim pis on va l'ascensor que, en el seu ascens, alhora que menysprea els de baix corona els de dalt com si el robatori –legal o il·legal- tingués algun mèrit. I contra això encara no hi ha vacuna però sí "grups de risc".

Parlem amb...

HELENA HERRERA I **BRUNO VALTUEÑA**, SECRETARIS GENERALS DE LES CGT DE BALEARS I DE CATALUNYA

Les CGT de Balears i de Catalunya, present i futur

> LES FRASES...

“La CGT de Balears ha crescut a cop de conflicte laboral; com en gairebé tot l'Estat”

“L'important per és la coherència entre el sindicalisme que practiquem i la forma d'abordar els conflictes lliures de tota acció partidista”

“Com anem a creure en un estat democràtic de dret quan veiem que les polítiques neoliberals es van afermant per A defensar solament als que tenen més riquesa, com les multi-nacionals”

Col·lectiu La Tramuntana

1.- Quina és la situació actual de la CGT de Balears?
La CGT de Balears ha crescut a cop de conflicte laboral; com en gairebé tot l'Estat; el repte que tenim per davant és la consolidació dels senyals d'identitat com sindicat assembleari, alternatiu que lluita contra el capitalisme i defensa les llibertats els drets socials, els serveis publics i el repartiment de la riquesa. L'any que ve és un any important, ja que hi ha eleccions sindicals i hem d'estar preparats perquè no solament haurem de seguir lluitant per a denunciar les politiques neoliberals, sinó que també haurem de lluitar contra la mentida i el pactisme dels anomenats "agents socials". CGT sempre ha estat i és un sindicat que basa la seva estratègia en les assemblees de treballadors i això als grans sindicats no els va, per això en període d'eleccions utilitzen la lluita "bruta", però els resultats aqui estan.

2.- En quines empreses i sectors té més presència?
Tradicionalment el referent ha estat el Sindicat del Sabei (sector de banca i estalvi) sent el sindicat majoritari En aquests moments tenim presència en un dels centres més grans de treball que hi ha a la illa, l'aeroport, on tenim representació a Acciona, Calderon, Spanair, a traves del sindicat de Comunicació i Transport on tambè tenim presència a Correos, Telefònica.... En el Sindicat d'Activitats Diverses tenim representació en el sector d'empreses de economia social com la Fundació Deixalles, Metges del Món, Consorci Aprop; a l'Administració tenim presència a sanitat a l'-Hospital de Son Dureta, Hospital de Manacor i més recenment a l'Hospital Sant Joan de Dèu, a l'Ajuntament de Calvia amb l'empresa de Calvia 2000, a IB3...... També tenim que fer referència a la feina que estan desenvolupant els companys de Menorca, on tenin afiliats/des a Sanitat, El Caserio, Correos...

3.- Quins resultat ha aconseguit la lluita sindical de la CGT?
És el que us comentava al respondre la primera pregunta, CGT en aquests ultimos anys s'ha convertit en el sindicat referent en les lluites sindicals, sobretot per ser asamblearis i tenir sempre en compte l'opinió dels companys/es, no pactant a esquena dels treballadors i treballadores. L'important per a nosaltres és la coherència entre el sindicalisme que practiquem i la forma d'abordar els conflictes lliures de tota acció partidista.

4.-Quina presència pública té l'organització a partir d'aquestes lluites guanyades o disputades?
El sindicat de CGT a les Illes és un referent de lluita sindical no pactista que defensa tot i cada un dels treballadors i treballadores en conflictes laborals i la clase treballadora veu que no "ens casem amb " i que les nostres propostes sindicals sempre són propostes que vénen des de les assemblees i els comitès d'empresa.

5.- Quines són les principals lluites socials en què participa l'organització?
Bé, no solament tenim que parlar de la lluita sindical, sinó tambe de la social, on CGT és sempre present, sent una de les organitzacions referents per a la resta dels moviments socials on ens hem implicat; un exemple ha estat la Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social que va lluitar per denunciar com a l'Estat espanyol i els estats de tot el món ens van situar a la ciutadania en una guerra còmplice amb els Estats Units a Afganistan que cap de nosaltres voliem; l'altra lluita emblemàtica va esser la del Hospital de Referència de Son Espases on CGT va participar a la mobilització ciutadana, en protesta per la decisió del govern sobre Son Espases, que va a cedir davant els poders fàctics i va continuar amb el projecte dissenyat pel PP.
CGT participa tambe a la Plataforma de Dones per la Igualtat que va a lluitar per reivindicar la formació del Consell de Dones de les Illes Balears (única comunitat autònoma que fins l'any pasat no tenia consell). També participem a l'Assemblea de Moviments Socials que és un espai d'intercanvi d'experiències, de debat, de mobilització i d'articulació d'entitats i de moviments socials que rebutgen el model actual de desenvolupament dels pobles i que es troben en un procés permanent de recerca, denùncia i propostes de lluita.

6.- Quines perpectives i en quins sectors creus que pot tenir la CGT en els propers anys?
En un sector on tenim clar que la nostra presència sindical ha d'enfortir-se és en el sector aeri, a la sanitat i en les empreses d'economia social, i també mantenir la presència al sector de la banca i estalvis, molt important per a nosaltres.

7.- Quin futur preveus per a la vostra Confederació a nivell general en els propers anys?
La primera resposta que em ve al cap és continuar lluitant contra el capitalisme, continuar la lluita per a desemmarcarar a la classe politica que d'una banda ens va dient que implementen mesures socials, que tenim un estat democràtic de dret cada vegada més solidari...... , i jo em pregunto, mesures socials per a qui? si cada vegada estem en situació més precària, lliures? lliures perquè ens envïin a l'atur com i quan ells vulguin? com anem a creure en un estat democràtic de dret quan veiem que les polítiques neoliberals es van afermant per a defensar solament als que tenen més riquesa, com les multinacionals; quan veiem que la crisi de les cures cada vegada és mes crisi, o quan es promulguen lleis que de justes no en tenen res? Crec que el nostre treball estarà en la lluita sindical i a desemmascarar cadascuna de les aliances que els governs segueixin fent per a mantenir el capitalisme. Hauríem de posar l'accent en la defensa dels serveis públics, en la defensa dels drets socials, exigint que siguin igualitaris, sostenibles i solidaris, perquè, com diem a la CGT, els drets s'exerceixen individualment però s'exigeixen, garanteixen i gestionen col·lectivament.

Col·lectiu La Tramuntana

1.- Quina és la situació actual de la CGT de Catalunya?
La situació de la CGT de Catalunya està lligada a la situació del moviment obrer a Catalunya, a les característiques i als problemes de la societat catalana. El món del treball està tenint uns canvis importants, el lliure mercat que propicia la globalització, la introducció d'avançades tecnologies en els processos productius, la col·laboració del reformisme sindical amb les successives reformes laborals, la claudicació de la socialdemocracia a les seves propostes de classe, han dut a la classe treballadora a una realitat diferent a la qual va lluitar en els últims anys 70 i durant la mal anomenada ”Transició”. Les reculades en drets laborals, juntament amb la incorporació de joves treballadors i treballadores al món del treball amb una altra cultura i experiències, l'individualisme imperant, i altres factors que per falta de temps obviarem, fa que la situació actual sigui difícil per a qui ens oposem al sistema capitalista. Actualment la CGT estem immersos en un període precongresual, on estic segur que afinarem les nostres propostes i el nostre discurs per a arribar a més persones de Catalunya. Som un referent del anarcosindicalisme amb futur si avancem en cohesió interna i obrim cap a fora sense complexos.

2.- En quines empreses i sectors té més presència?
Molts homes i dones del sindicat de la CGT vam viure les lluites durant el final de la dictadura. Aquestes reivindicacions es realitzaven en els grans centres fabrils, treballadors/es de banca i tot el ventall de funcionaris, sanitat, ensenyament, transports i administració pública, avui seguim bé afermats en ells. En els serveis, especialment en neteges i hostaleria, hem avançat, tenim l'assignatura pendent del sector de la construcció, on gairebé no tenim presència.

3.- Quins resultats ha aconseguit la lluita sindical de la CGT.
Pot semblar que al ser una organització minoritària la CGT, les seves lluites no aconsegueixin resultats; res més lluny de la realitat. Només reflectiré diversos exemples que són referents per a totes les lluites que es puguin donar, aquests són SAS, TMB, ESTEBAN IKEDA, SEAT i NISSAN, que em disculpin si me n'oblido d'alguns altres més, però cadascun té les seves característiques pròpies. El primer, és una empresa de muntatge, impossible d'autogestionar al ser “una maquila” de l'automòbil, amb un procés assembleari unitari s'ocupa la fàbrica i s'arriba a un honrós acord d'indemnització després de diversos mesos de lluita i d'acció solidària de gran part de l'Organització. Els companys d'autobusos de TMB emprenen una lluita reivindicativa per la reducció de jornada, i ha estat l'assemblea participativa i decisòria el pilar de la unitat en l'acció sindical a portar a terme; tots sabem que han posat en escac a tot un Ajuntament de Barcelona. Els companys d'Esteban Ikeda amb la seva proposta d’autogestió han tingut la virtut d'introduir una proposta gens nova si es vol, però oblidada i que va prenent cos dia a dia. Tant a NISSAN com a SEAT s'ha lluitat contra els acomiadaments marcant uns precedents en el Tribunal Superior de nul·litat per discriminació sindical en el cas de SEAT, els primers judicis de NISSAN s'estan saldant per aquesta línia. Podem dir que amb la nostra petita força aconseguim resistir i forçar situacions a les què els mal anomenats sindicats majoritaris renuncien a lluitar-hi. Nosaltres no hauríem d'entrar en principis economicistes, és un error entrar en conceptes del tot o res, els nostres fruits triguen a arribar i gairebé sempre no s'airegen en els diversos mitjans de comunicació del sistema.

4.- Quina presència pública té l'organització a partir d'aquestes lluites guanyades o disputades?
De tots i totes és sabut que els mitjans de comunicació al servei del poder econòmic i polític no informen quan aconseguim alguna cosa, com en el conflicte de TMB, tenen por que els treballadors/es prenguin consciència de classe, i per tant que la CGT creixi. La nostra satisfacció és que moltes organitzacions, empreses i persones ens criden perquè expliquem les experiències per a ells aplicar-les quan els faci falta.

5.- Quines són les principals lluites socials en què participa l'organització?
La CGT estem immersos des de fa un any en la Campanya contra la Crisi, juntament amb altres organitzacions ens vam oposar a la Directiva de les 65 hores i seguim juntament amb moviments socials en la Marxa contra l'atur que el passat 7 de Novembre va anar des de Cornellà a la Plaça Sant Jaume de Barcelona. Hem donat suport als estudiants contra el Pla de Bolonya, doncs ens sembla pervers comercialitzar l'ensenyament. Actualment, dintre de la Campanya contra la Unió Europea “La UE ¿pa qué y pa Quien? que iniciavem l'any passat, estem preparant mobilitzacions, al costat d'altres organitzacions i moviments socials, davant la presidència del pròxim any que li correspon al govern espanyol. D'altra banda estem tractant d'impulsar la vaga general davant la crisi econòmica, la corrupció, l’especulació, la precarietat, l’atur i la multitud d'acomiadaments que les empreses estan portant a terme, actualment estem en la fase de contactar amb tot aquell que coincideixi amb la nostra percepció, per tal de fer front a les polítiques econòmiques de la banca, la patronal i el govern.

6.- Quines perspectives i en quins sectors creus que pot tenir la CGT en els propers anys?
La Crisi que patim ens marca el futur, més de 4 milions de desocupats a l'Estat espanyol, a Catalunya més de 600.000, són raons suficients per a pensar que el futur serà difícil per als treballadors i treballadores. Està afectant a tots els sectors aquesta situació; les fusions de les Caixes fan tancar oficines i per tant es perden llocs de treball; en serveis curiosament és on més està afectant l'atur i en la indústria són els ERO temporals la tònica dominant. Davant aquesta situació només cap la reducció de jornada sense reducció de salari com primera mesura, ens hauríem de creure aquesta reivindicació i lluitar per aconseguir-la.

7.- Quin futur preveieu per a la vostra Confederació a nivell general en els propers anys?
No anem a tenir un futur fàcil, ni la CGT ni les organitzacions que s'oposin frontalment al sistema i proposin altra societat més justa, solidària i horitzontal. Tenim un treball per davant important, els nostres acords del Congrés de Màlaga són un bon marc per a desenvolupar. Hauríem de fer esforços per a enfortir i fer créixer la CGT, i fer-nos entendre, estrenyent llaços amb qui no estan en la CGT. La militància l'hauríem de fomentar i enfortir, perquè serà necessari, ja que el Capitalisme no s’enfonsarà amb aquesta “crisi”, però la nostra obligació és que surti tocat el màxim possible. La CGT ens postulem hereus d'aquells homes i dones que van lluitar per una Revolució llibertària, en memòria d'aquells i de qui ens han deixat recentment solament cap seguir lluitant amb dignitat.
Salut i anarcosindicalisme.

> LES FRASES...

“Pot semblar que al ser una organització minoritària la CGT, les seves lluites no aconsegueixin resultats, res més lluny de la realitat”

“De tots i totes és sabut que els mitjans de comunicació al servei del poder econòmic i polític no informen quan aconseguim alguna cosa, com en el conflicte de TMB, tenen por que els treballadors/es prenguin consciència de classe, i per tant que la CGT creixi”

> CONVOCATÒRIES

Es porten a terme les Jornades sobre Alternatives Socials de la CGT

Rojo y Negro

Els passats 27 i 28 de novembre van tenir lloc a Madrid les Jornades sobre Alternatives Socials de la CGT, amb assistència de 60 persones de tot l'Estat. Es van presentar les alternatives socials al capitalisme: l'economia solidària, el decreixement, l'agroecología i la autogestió. En la cinquena i última taula, es van debatre propostes amb la idea d'elaborar un pla de treball que serveixi, juntament amb el marc reivindicatiu aprovat en l'últim Congrés de la CGT, d'eina de lluita, de conscienciació i d'acció per a una mobilització sostinguda i transformadora del sistema social dominant.

Es van destacar en els debats les següents propostes:

- Donar suport i difondre les experiències de les empreses cooperatives i autogestionàries en el marc de les xarxes existents d'economia solidària.
- Desenvolupar una detallada carta o etiqueta de qualitat, per la qual la CGT defineixi els criteris a tenir en compte per a contractar als seus proveïdors de productes i serveis.
- Estudiar possibles línies de suport mutu per a sectors en atur o en precari, des del sindicat i la lluita pel caràcter públic -no estatal- dels serveis socials bàsics (sanitat, educació, transport…).
- Donar suport, difondre i si escau promoure xarxes locals de comerç i consum ecològics, inserint l'agroecologia en la realitat de l'organització.
- Crear un grup de treball per a l'assessorament, formació i estudi pràctic de l'autogestió, que permeti donar el salt de les idees a les propostes concretes en possibles empreses en fallida o tancament, i per a donar suport la creació d'iniciatives econòmiques i socials autogestionades.
- Reorientar les reivindicacions socials i laborals en convenis i en la negociació col·lectiva cap a processos de decreixement i reconversió de les indústries contaminants en serveis i productes socialment necessaris i ecològicament sostenibles.
- Incidir en el repartiment del treball i en la reducció de jornada, encara que suposi reducció de salari, lluitant per l'eliminació de les grans diferències salarials entre salaris alts i baixos…
- Apostar per la desobediència civil com mesura individual i col·lectiva de pressió pel decreixement.

Es publicaran com més aviat millor les aportacions dels ponents i les conclusions de les jornades com document de treball per a la CGT i per als moviments socials.

LA CGT POSA EN MARXA UN WEB PER AMPLIAR LES EINES D'ACTUACIÓ SINDICAL I SOCIAL

"in-formacioncgt .info"

Área de Formació del Comitè Confederal de la CGT

El nostre sindicat anarcosindicalista disposa ja d'un nou web: in-formacioncgt.info, engegat per la Secretaria de Formació i Jurídica, a través de l'Escola de Formació Confederal. Aquesta nova pàgina té com objectiu facilitar a tota l'afiliació confederal el conjunt de materials informatius, formatius i documentals elaborats, editats o distribuïts per la nostra organització.

Aquesta iniciativa es porta a terme d'acord amb els Acords del XV i del XVI Congrés, quant a desenvolupament de la formació i engegada de pàgines web.

Com queda reflectit en el llibre sobre el 25è aniversari del Congrés d'Unificació, el desenvolupament de la formació, la cultura i el pensament crític és, i segueix sent, un dels pilars bàsics del moviment llibertari. Tal és així que el Títol I, Article 2 dels Estatuts Confederals recull diversos punts que defineixen clarament com objecte de CGT fomentar el pensament llibertari i donar-lo a conèixer dins la societat, contribuir a una formació integral de les treballadores i treballadors i difondre tot tipus d'informació sobre qualsevol tema que interessi a la classe treballadora. Inclou a més el foment, estudi i investigació en l'àmbit de les ciències econòmiques i socials per al millor compliment de les fins que pretenem.

El desenvolupament d'aquesta activitat, tant en els nivells confederals com en els diferents àmbits sectorials o territorials, s'ha anat produint de vegades més enllà de la disponibilitat de mitjans, i s'ha realitzat un titànic esforç que ens ha permès generar mecanismes per a aquesta finalitat, disposant ara de tot un seguit d'elements claus per a la formació en tots els nivells, desenvolupament que s'ha anat incrementant a mesura que l'organització ha tingut majors necessitats i majors possibilitats.

De manera visiblement extensiva, els diferents ens territorials i sectorials van engegant els seus propis plans de formació, adequant-los a les necessitats reals de cada moment. En el seu conjunt, la formació ha passat a ser una de les prioritats fonamentals per a tota l'organització, bolcada en una labor que acosta a la militància els coneixements i eines necessaris per a desenvolupar els acords i línies d'actuació de CGT enfront dels problemes quotidians en els centres de treball o en l'activitat social. Garantint les millors possibilitats i la major efectivitat a l'hora de complir amb la nostra responsabilitat sindical.

A les múltiples iniciatives engegades per a complir amb les necessitats formatives s'afegix ara aquest nou lloc web que facilitarà a la militància l'accés a la documentació disponible i a la informació fonamental per al desenvolupament de l'activitat quotidiana. Tenint en compte el conjunt d'aspectes que engloba l'àmbit de la formació, tant els més tècnics: lleis, directives, convenis, jurisprudència… i els ideològics: història, senyals d'identitat… Incloent, per descomptat, els acords confederals que orienten les nostres línies generals d'actuació.

Una eina per a l'acció que esperem sigui d'utilitat i que ara es posa en funcionament, coordinada per l'Escola de Formació Confederal, però que requerirà ser completada i perfeccionada amb la col laboració de tots i totes.

Aula Virtual

La pàgina comptarà amb una Aula Virtual per a desenvolupar Cursos de Formació de manera totalment descentralitzada a través del web. Cada curs s'engegarà amb el seu propi procés d'inscripció, obert a la totalitat de l'afiliació confederal, i comptarà amb un/a formador/a específic que no solament anirà pujant els materials corresponents sinó que a més es mantindrà en contacte amb els/les participants atenent a quants dubtes i preguntes puguin sorgir. Aquesta Aula Virtual es posarà en funcionament el pròxim mes de gener i començarà la seva marxa amb un curs sobre els ERO.

Més informació

www.in-formacioncgt.info/

La CGT convoca una jornada de lluita del sector del metall per al 14 de desembre

FEMEC-CGT

La FESIM-CGT convoca una jornada de lluita del sector del metall contra els acomiadaments i els ERO i cap a la Vaga General. Es faran concentracions davant les delegacions de Treball, INEM, seus de la patronal, etc., de cada comunitat i descentralitzades per províncies o comarques, el 14 de desembre de 2.009.

A Catalunya hem acordat, convocar a les 9 del matí a cinc localitats: Igualada, Cornellà, Vilanova i la Geltrú, Mollet i Sabadell, amb autonomia en cadascuna d'elles referent a l'acció, ocupació, etc. de centres de la Generalitat o patronal en aquestes localitats. Aquestes concentracions finalitzaran sobre les 10:30 hores, moment en el qual els companys i companyes es dirigiran cap a Barcelona. A les 12 hores hi haurà tres concentracions a Barcelona, Tarragona i Lleida davant de les delegacions de la Conselleria de Treball i davant la seu central a Barcelona. En aquests actes es pretén fer una acció que cridi l'atenció sobre les problemàtiques del sector.

La Federació del Metall de la CGT es dirigeix a la població per a rebutjar la política que porten patint els treballadors de la indústria del metall amb innombrables expedients d'acomiadaments i de suspensió temporal de contractes.

Els ingents beneficis obtinguts per les empreses en els últims anys estan en les butxaques dels empresaris i multinacionals. Però quan s'ha produït aquesta crisi, provocada per l'avarícia i la sobreproducció a la qual ens ha dut el gran engany de la competitivitat, ells es queden amb els seus diners mentre els impostos de tots nosaltres es dediquen a pagar una reestructuració que està duent a molts de nosaltres a l'atur amb poques expectatives de solució.

Els sindicats més grans, es limiten a acceptar els acomiadaments o pactar ERO temporals pensant que amb això s'aconseguirà una solució a la crisi que no es veu per cap costat. Pitjor encara, no donen la necessària resposta de mobilització que mereix la prepotència de les empreses i no plantegen alternatives a favor dels treballadors.

El sindicat de la CGT entenem que aquesta terrible situació mereix una resposta contundent contra la política econòmica que porten a terme el govern i els empresaris, i que cal anar fent camí cap a la vaga general i la jornada de 35 hores setmanals sense reducció de salari.

El negoci de les fronteres es desplaça també al cor de les metròpolis i pobles en forma de polítiques i productes de control

Les fronteres es deslocalitzen tant cap a fora com cap a dintre d'Europa

Solidaritat amb la Federació Anarquista Gaucha del Brasil

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La CGT fa una crida internacional de solidaritat i suport davant l'agressió per part de la policia a la seu de la FAG.

El 29 d'octubre, la policia civil de Rio Grande do Sul (Brasil), de la Governadora Yeda Crusius, va irrompre en el local de la Federación Anarquista Gaucha. La policia va confiscar divers material com cartells, actes de reunions, la CPU d'un ordinador i fins a residus que havia en la seu. També va intentar intimidar a aquells que només prestaven la seva solidaritat i figuraven en els registres de la pàgina web de l'organització. Hi ha dos companys processats.

Els companys i companyes de la FAG porten anys lluitant contra l'exclusió i contra la precarietat, defensant la justícia i unes condicions de vida dignes. És de sobres conegut el seu treball amb els Catadores (recol·lectors de cartró i residus reciclables) amb els Sense Sostre, Sense Terra. En definitiva un treball que porten realitzant des de fa anys amb els de baix.

Aquest és el motiu pel qual la policia de l'Estat de Rio Grande do Sul ha exercit la repressió contra els companys i companyes de la FAG, un Estat immers en escàndols de corrupció i que adopta una aptitud repressora davant col·lectius i organitzacions que exerceixen lliurement la llibertat d'expressió per a criticar les diferents polítiques antipopulars del govern.

Aquesta és la resposta governamental davant el rebuig social. I la FAG no és la primera agredida, hem de recordar l'assassinat del camperol sense terra Elton Brum o la mort de Marcelo Cavalcante el passat febrer.

Des de la Confederació General del Treball (CGT) de l'Estat Espanyol volem mostrar la nostra més enèrgica repulsa davant aquests actes repressius, volem denunciar la incongruència de la política governamental brasilera, una política de dretes amb discurs d'esquerres. Una política que es regeix pels mateixos paràmetres econòmics que dicten les multinacionals i per tant les seves mateixes tàctiques militaristes i repressores.

No només rebutgem la repressió governamental, sinó que també volem manifestar la nostra solidaritat i suport als companys i companyes de la FAG pel treball que realitzen amb les gents senzilles del seu poble, un treball constant i tenaç que els poders governamentals i policials han pretès callar per mitjà del terror, la intimidació i la repressió, però estem segurs que no ho aconseguiran.

En aquests moments considerem important les mostres de suport i solidaritat, per tant des de la CGT fem una crida a les diferents organitzacions i col·lectius perquè facin visible el seu rebuig davant aquestes agressions.

Més informació

www.vermelhoenegro.co.cc/

Dossier: Qui s'enriqueix amb les fronteres?

Insumissia

"¿Quién se lucra con las fronteras?" és un interessant document realitzat per "uns contra les fronteres" que recopila informació sobre qui es lucra amb les fronteres, els CIE i les deportacions d'immigrants.

En aquest document podeu conèixer les empreses constructores, de catering, companyies aèries, aliances d'aerolínies i també ONG sospitoses, que obtenen grans beneficis a costa del sofriment humà. A continuació extraiem paràgrafs del mateix:

"La veritat és que un immigrant tard o d'hora ha de travessar tant les barreres i codis del control policial-militar així com l'assistencialisme oenegeista-empresarial de les fronteres, transformant-se així en el descarnat objecte sobre el qual es projecta la plusvàlua de les fronteres".

"Es fa necessari recalcar que les fronteres es deslocalitzen tant cap a fora com cap a dintre de l'Europa Fortalesa, assegurant així un extens camp per a produir i obtenir beneficis. I ja que avui dia la plusvàlua es busca per tots els mitjans, la sobirania que es reafirma amb les fronteres no pot ser una excepció al principi de la producció i el control (o més aviat al control de la producció, doncs allí on hi ha vida el principi del capital busca exercir el seu control). És a dir, el negoci de les fronteres es desplaça també al cor de les metròpolis i pobles en forma de polítiques i productes de control, cultura, oci i, al cap i a la fi, producció de l'altre com mercaderia de la por, del plaer, o del sentiment que expandeixi encara més el mercat. Sembla que la sobirania dels estats i de la Unió Europea no opera sobre les multinacionals, ja que per als seus negocis no existeixen fronteres, sinó més aviat són el seu negoci, vegi's per exemple el cas de les aliances d'aerolínies. No obstant això, la millor opció, sense cap mena de dubte, és crear plans i acords a llarg termini, directament afavorits per l'Estat, com el Pla Àfrica, per a seguir omplint-se les butxaques i tenir encara major llibertat de moviment per als seus consorcis."

Més informació

www.antimilitaristas.org/IMG/pdf/Quien_se_lucra_con_las_fronteras.pdf

BALA PERDUDA

Una més

Toni Álvarez

Possiblement no sigui la primera vegada que sentis el nom d'una revista anomenada "Full Paraules per la Pau". Aquesta humil revista és un recull de vuit pàgines feta artesanalment, que expressa les opinions i informacions de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau. Avui que la revista que acull aquesta columna amplia els seus horitzons, hem de celebrar els cent números del "Paraules per la Pau". Sí, cent mesos sortint ininterrompudament al carrer a expressar opinions i fets antimilitaristes. Els primers cent números del Full.

Ja és estrany que, enmig del marasme d'institucionalitzacions, en ple desert de moviments socials que treballin al món de l'antimilitarisme, al front de discussions i accions mediàteques militaritzades, en plena deserció de les lluites socials, aquest full no només continuï editant-se, sinó que a més vagi creixent. Serà la necessitat.

És fàcil que les lectores del full hagin coincidit a alguna altra concentració contra alguna injustícia a Tarragona, a alguna xerrada on escoltàrem pacifistes israelianes, antimilitaristes afganeses, davant d'algun vaixell de l'Otan, a l'acte on es reparteix aquest full, l'acte Paraules per la Pau. Una trobada que es produeix cada primer diumenge de mes a la plaça de la Font de Tarragona, a les 12 del migdia, faci fred, calor, nevi o diluvïí, siguem 10 o 1000 persones. Tant és. És la importància de la persistència, de resistir, d'estar, de ser-hi, de dir, d'escoltar. A peu de plaça.

És una persistència necessària però agradable. Ineludible però present. Càlida malgrat la temperatura ambient. Reconfortant tot i la cruesa del tema tractat. És un espai de pau per reflexionar en veu alta, a vegades cridant, amb mímica, amb poesia, amb música. Com el full, un espai per reflexionar i compartir.

Ens hem de felicitar, tots, els que fem i llegim el "Full Paraules per la Pau". Malgrat tot, sempre hi ha una certesa que m'agradaria que es complís més vegades: la de trobar un nou lector que, possiblement avorrit al lavabo de casa, llegeixi la importància de ser un més, de participar a un acte minoritari de carrer, de forma més o menys constant, de compartir la seva presència, d'escoltar altres opinions i informacions. La certesa de mantenir un espai que aspira a créixer, opinió a opinió. Sou molt importants, tant debò ens continuem llegint un mes més.

Pressupost militar espanyol per a 2010: Crisi? Quina crisi?

Redacció

El Centre Delàs de Justícia i Pau, com cada any, confecciona una valoració de la despesa militar de l'Estat espanyol amb motiu de l'aprovació dels Pressupostos de l'Estat. El pressupost del Ministeri de Defensa per a l'any 2010 ascendeix a 9.155 milions d'euros i suposa una disminució del 6,2% respecte a l'any anterior.

Malgrat això, la despesa militar total és bastant més elevada ja que hi ha despeses que malgrat ser militars, no estan comptabilitzades dintre el Ministeri de Defensa. La despesa militar total, doncs, suma 18.161 milions d'euros i suposa una disminució del 2,4% respecte al 2009.

Una de les partides que més han baixat en els pressupostos del Ministeri de Defensa de 2010 són les inversions militars. Disminuiran el 23,5%, encara que aquest fet no ha conduït a suspendre cap projecte militar. A més, fa falta afegir que malgrat s'anuncia que baixen significativament, en realitat és probable que no acabin disminuint tant. Això és així perquè el pressupost liquidat a final d'any sol patir una gran desviació respecte al que estava pressupostat inicialment. A data de 30 de setembre de 2009, per exemple, les despeses del Ministeri de Defensa en comptes de baixar un 3% com s'havia anunciat en el pressupost inicial pujaven prop d'un 8%.

La R+D militar és una partida que també disminueix bastant respecte al 2009 (19,1%). A més, es tracta d'una partida carregada de controvèrsia. Un 81% de la R+D militar surt del Ministeri d'Indústria en forma de crèdits a la indústria militar, 951 milions d'euros per a 2010. Aquesta fórmula ve funcionant des de 1997 i ja acumula un crèdit per valor de 14.205 milions d'euros, dels quals encara no s'han retornat ni el 1% del total.

Podeu accedir a l'informe del Centre d'Estudis per la Pau J.M.Delàs Justícia i Pau anant a: www.antimilitaristas.org/IMG/pdf/Informe_gasto_2010.pdf

Una altra interpretació, la d'Insumissia (www.antimilitaristas.org) incrementa encara més la despesa militar a l'incloure conceptes que el Centre d'Estudis per la Pau J.M.Delàs no contempla:

Pressupost general de l'Estat espanyol 2010: 185.249 milions d'euros.

Pressupost destinat a les despeses militars: 23.115'03 milions d'euros, el que suposa un 12'47 % dels Pressupostos Generals de l'Estat.

- 1.- "Despesa Militar", més estricta i reduïda, que només computa partides clarament relacionades amb les Forces Armades (en milions d'euros):

Pressupost del Ministeri de Defensa: 7.694'86.
Organismes Autònoms del Ministeri de Defensa: 1.218'19.
Centre Nacional d'Intel·ligència: 241'37.
Classes Passives Militars: 3.328'59.
Aportacions a institucions militars estrangeres: 11'07
Partides per a investigació militar del Ministeri d'Indústria: 950'91
Institut Social de les Forces Armades (ISFAS): 617'53
Interessos sobre el deute generat per la Despesa Militar: 1.125'20
Direcció general de la Guàrdia Civil (Institució que forma part de les Forces Armades), Formació i Cossos de Reserva: 2.973'17.

Sumant aquests capítols, tenim un resultat de 18.160´89 milions d'euros, la qual cosa suposa un 9'8 % pel que fa al total dels Pressupostos Generals de l'Estat.

- 2.- Una segona xifra que inclou realitats de la nostra societat que, al nostre parer, suposen una intrusió de formes i valors del terreny militar en la mateixa. A aquest segon càlcul li direm "Despesa Militar + Control Social", i inclou les següents partides (en milions d'euros):

Totes les anteriors: 18.160'89 euros.
Formació dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat: Policia: 55'76
Forces i Cossos de Reserva: Policia: 511'17
Seguretat Ciutadana: Policia: 2.724'73
Seguretat Ciutadana: Secretaria d'Estat de la Seguretat: 320'45
Seguretat Ciutadana: Gerència d'Infraestructures i Equipaments de la Seguretat de l'Estat: 29'21
Actuacions policials en matèria de droga: policia: 41'27
Actuacions policials en matèria de droga: Secretaria d'Estat de la Seguretat: 5'55
Transferències internes: Secretaria d'Estat de la Seguretat: 2'17.
Transferències internes: Secretària General d'Institucions Penitenciàries: 22'52.
Centres i Institucions Penitenciàries: 1.208'64.
Treball, formació i assistència a reclusos: 32'67.

Sumant aquests altres capítols, el resultat és de 23.115´03 milions d'euros, el que suposa un 12´47 % dels Pressupostos Generals de l'Estat.

Municipalitzem la gestió de l'Aigua a Catalunya

Campanya Municipalitzem l'aigua de Catalunya

El passat 22 d'octubre "Criteria CaixaCorp" (la Caixa) i la transnacional francesa "Suez Environnement Company, S.A." (Suez) acordaren que el 75.01% de les accions de l'empresa privada "Societat General d'Aigües de Barcelona, S.A." (AGBAR) seria controlades per la corporació francesa Suez.

La gestió privada de l'aigua avantposa els beneficis empresarials als criteris de qualitat del servei. A l'actual globalització econòmica, el capital econòmic es mou amb molta facilitat, per tant, la gestió privada de l'aigua fa que el nucli de decisió de la gestió pugui passar a realitzar-se a París, Moscou, Pequín o a qualsevol altre ciutat del món. La gestió privada de l'aigua ha permès que "la Caixa" vengui AGBAR a Suez, el que farà que la presa de decisions i el control dels sistemes d'abastament domiciliar d'aproximadament el 80% de la població catalana es realitzin des de París i, en un futur qui sap on. Cal tenir en compte que a l'acord entre "la Caixa" i Suez hi ha un clàusula on "la Caixa" pot desferse de la totalitat de les accions d'AGBAR en un termini de 5 anys.

Per evitar que el centre de decisió de la principal distribuïdora d'aigua de la Regió Metropolitana de Barcelona es deslocalitzi, el Partit Socialista de Catalunya (PSC) presenta una proposta que satisfà els vells objectius d'AGBAR: la privatització de l'empresa pública Aigües Ter Llobregat (ATLL), empresa de distribució en alta d'aigua (des de la font d'aigua fins al dipòsit municipal), que es transformaria en una filial d'AGBAR. La proposta ja ha estat confirmada davant la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV) per Suez Environnement, Criteria y AGBAR, segons anuncia una reconeguda publicació econòmica de premsa escrita. D'aquesta manera, el Govern de la Generalitat de Catalunya es convertiria en accionista minoritari de la nova "gran" AGBAR, empresa privada dirigida des d'un grup estranger, que no només controlaria l'aigua en la seva distribució en baixa (des del dipòsit municipal fins al consum domiciliari i industrial), com fa actualment AGBAR, sinó també en alta. És a dir, l'empresa controlaria des de les fonts del recurs fins la seva distribució municipal, donat que les principals conduccions d'aigua en alta, actualment, són públiques i controlades per ATLL.

Ens trobem davant el risc immediat que tot el sistema d'abastament de la Regió Metropolitana de Barcelona i de gran part de Catalunya, quedi privatitzat i sense competència possible per part d'altres distribuïdores, unint en una mateixa companyia la gestió de l'aigua en alta i en baixa. Les implicacions polítiques i socials d'aquesta gran privatització són gravíssimes. Aquesta suposarà la pèrdua de la possibilitat d'un control social de l'aigua durant varies generacions, introduint-la en un procés de depauperització progressiva de la funció pública substituïda per la recerca de beneficis privats. L'opció de privatitzar ATLL havia estat descartada per altres governs de la Generalitat degut a la seva importància en la governança del país.

La venda d'accions d'AGBAR de "la Caixa" a Suez comporta la possibilitat d'una expansió sense precedents de la privatització de la gestió de l'aigua a Catalunya, amenaçant seriosament el caràcter públic, no només d'ATLL, sinó també i a mig termini, del Consorci d'Aigües de Tarragona (CAT). El Govern i AGBAR ja van manifestar el interès de dur a terme aquestes operacions amb motiu de l'últim Decret de Sequera i la proposta d'interconnexió de les Xarxes CAT-ATLL, a la primavera del 2008. A més, els criteris de gestió impulsats per les corporacions transnacionals com Suez faciliten i promouen els transvasaments de l'Ebre i del Roina cap a Barcelona, i obstaculitzen les mesures plantejades actualment per revertir la sobreexplotació del riu Ter.

L'aigua és un bé públic d'interès general que no pot considerar-se com a mercaderia subjecta als interessos comercials. Ha d'estar organitzada i ser gestionada per les administracions públiques qui responen, en darrera instància, als representants democràticament escollits. A Catalunya, seguim el camí invers a altres països europeus com França, on s'ha remunicipalitzat la gestió de l'aigua a moltes ciutats, entre elles París. Així mateix, Nacions Unides reconeix als seus estudis que el preu de l'aigua subministrada per entitats públiques és més econòmic que el que ofereixen entitats privades amb ànim de lucre, com és el cas d'AGBAR.

La gestió de l'aigua, com a monopoli natural que constitueix, ha d'estar gestionada pel sector públic des d'una òptica eficaç, eficient, sostenible i socialment responsable. L'aigua no pot estar gestionada amb fins lucratius. L'aigua és vida, no és una mercaderia.

La millor manera de blindar la gestió de l'aigua a Catalunya ha de ser transparent i participativa i ha d'estar sota criteris socials i no mercantils. Per tant, no es pot permetre que AGBAR continuï dificultant la publicació, d'accés públic i a temps real, dels paràmetres de qualitat de l'aigua per a consum humà.

Ara és el moment, MUNICIPALITZEM la gestió de l'aigua a Catalunya! Reivindiquem l'abastament i el sanejament domiciliar en mans d'entitats públiques, transparents i democràtiques, on la relació amb el ciutadà sigui una oportunitat per seguir democratitzant la nostra societat.

Més informació

municipalitzemlaigua.wordpress.com/

Calendari d'actes 'Contra l'Europa del Capital, la Guerra i la Crisi'

Redacció

La trobada d'assemblees locals i col·lectius contra la crisi reunits a Sabadell el 14 de novembre va elaborar un manifest i un calendari d'actes per al primer semestre de 2010, període en que el govern espanyol presidirà la Unió Europea. La campanya es denominarà "Contra l'Europa del Capital, la Guerra i la Crisi: Per una Europa dels drets socials, la solidaritat i els pobles", i aquest és el calendari previst:

- GENER: dia 27 Manifestació contra política d'acomiadaments i atur a la UE coincidint amb que els ministres de treball europeus es reuneixen a Barcelona. 30 i 31 Fòrum Social Català, dissabte i diumenge, amb participació de totes les localitats.
- Campanya de signatures a recollir en empreses i barris per totes les organitzacions, a favor del manifest resumit. Buscar un contacte mes personal amb la gent recollint el mail o mòbil. La idea es durà a l'Assemblea del Fòrum.
- Participar com a campanya en el 8 Març, dia de la dona treballadora, el 20 Març, No a la Guerra, i el 17 d'abril, dia de lluita camperola.
- 1r de Maig alternatiu: Des de l'última setmana d'abril fer accions descentralitzades o marxes de desocupats, aportant una llista de llocs d'interès per a ocupar amb repercussió publica. Es preveuen manifestacions a diferents ciutats del territori.
- MAIG: Del 18 al 25 a Madrid hi haurà la mobilització internacional donant suport a processos d'alliberament social i contra la política exterior d'Obama. Com que la majoria d'organitzacions no anirà a Madrid, cada grup local estudiarà realitzar accions en el seu àmbit territorial de Catalunya, i es coordinarà amb la informació internacional i estatal que ens faci arribar els companys d'Enlazando Alternativas.
- JUNY: Del 5 al 7 Mobilització internacional a Barcelona, coincidint amb la reunió de presidents de la UE i la Mediterrània. Es plantejarà també en l'assemblea de Moviments Socials del FSCat realitzar accions descentralitzades, realçant la lluita de Palestina i la de la Immigració que pateix mes la crisi, denunciant el suport de la UE a Israel. Està pendent la idea de jornades, amb debats i les dates exactes.

Més informació

www.noalacrisi.cat

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3381

SALUT I ANARQUISMES

Un per justificar-ne dos-cents

Pep Cara (Berga)

Tot i que comparteixo i sento meu el lema de «Abajo los muros de las prisiones», cal reconèixer que no és la millor fórmula per explicar com de nocives són les institucions totals (presons, manicomis i convents). Per sort, explicar-ho i que ho entengui des del teu fill al teu pare passant per aquella veïna malcarada de l'escala no és tan complicat.

Com sempre, a la presó s'hi fica els pobres i els desobedients i de tant en tant alguna persona malalta que fa alguna bestiesa d'aquelles tant esgarrifoses i publicitades. La mateixa consellera de Justícia —que sempre odiarem a Berga— Montserrat Tura, afirmava a la ràdio que de violadors amb perill de reincidència a Catalunya n'hi havia una cinquantena. Bé, doncs si tenim en compte que a Catalunya hi ha més de 10.500 persones preses qualsevol pot veure l'estafa de l'existència de presons. I això sense tenir en compte que la presó tanca, explota o fa emmalaltir —física i/o mentalment— les persones recluses, però mai els «prepara per la vida en societat». De fet, els 10.000 presos que entren a la presó sense ser malalts (mentals o socials) ho fan per ser comerciants —venen droga o expropien coses. És a dir, que empresonen persones exemplars segons les teories liberals que creuen en el bé del mercat i l'explotació. Petitíssims Millets i Montulls. Res, que tot és un "cuento". Aquest cap d'any tornarem a manifestar-nos contra les presons. Això està bé. Cal també que la resta de l'any expliquem el què és la presó, un negoci i una mentida que només serveix per causar dolor. Amb això no vull ser simplista, també cal reconèixer que hi ha casos que són molt complexos de tractar però, en tot cas, numèricament no són els més significatius. També cal que donem un suport real als presos en lluita. També les organitzacions com la que el Catalunya fa de portaveu. Per exemple, l'Amadeu amb la seva lluita posa en qüestió el sistema penitenciari. L'Amadeu dóna exemple, fa propaganda pel fet i crec que cal que totes —persones, col·lectius i organitzacions— visibilitzem la seva lluita i fem també propaganda pel fet.

El Jordi Martí m'ha dit que aquest és el primer número del Catalunya conjunt amb Balears, doncs res felicitar a totes les que tiren endavant el Catalunya i sobretot a la gent de les illes que ara a part del Cultura Obrera —una gran capçalera— podran gaudir també del Papers/Catalunya. Salut i anarquia!

El món sindical mostra el seu suport al Karim a Vilanova i la Geltrú

Plataforma "Que la crisi la paguin els rics"

El 23 de novembre, dos representants del món sindical en nom de la plataforma "Que la crisi la paguin els rics", van lliurar a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú un llistat d'adhesions al manifest de suport al Karim, aprofitant per criticar la posició del govern municipal que va rebutjar una moció de solidaritat el passat 1 de juny.
Un eventual empresonament del militant independentista vilanoví suposaria la mobilització de les entitats que treballen en aquesta plataforma i que agrupa des de sindicats fins a organitzacions polítiques, associatives de bases i de barri molt diverses.
En el llistat d'adhesions hi consten les dels sindicats CGT, Intersindical-CSC, Co.bas, IAC, COS, CNT, FTC, FEMEC-CGT i SUC, les seccions sindicals de CGT de Transports Metropolitans de Barcelona, de Parcs i Jardins i del Grup Gas Natural, o el grup de treballadors organitzats de l'asseguradora Zurich i un seguit d'entitats socials de base com la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat, l'Associació de Papers i Drets per a Tothom, l'Assemblea per l'Habitatge Digne de l'Hospitalet de Llobregat, l'Assemblea de Barri de Sants, la Comissió Sants en Crisi i el Col·lectiu enFoc.
El món sindical ha respost a favor d'en Karim ja que hi veuen un clar capítol de repressió que pretenia, amb la seva detenció ara fa un any, fixar un avís per a les mobilitzacions que s'han succeït entorn de la crisi, els acomiadaments i els expedients de regulació d'ocupació.
En Karim, veí de Vilanova i la Geltrú, conegut membre de l'Assemblea de Joves, va ser detingut després d'una manifestació convocada per la plataforma "Que la crisi la paguin els rics". Acusat d'haver agredit un mosso d'esquadra, està pendent de l'execució de la sentència. En Karim es nega en rodó a assumir una sanció econòmica alternativa ja que assegura que no està disposat a assumir un delicte que no va cometre i que en tot cas, pel perjudici que suposa que es pugui empresonar algú per no pagar una sanció econòmica, el reafirma en la injustícia del cas i en la seva determinació insubmisa i desobedient.
Cal recordar que aquesta actitud coherent pot comportar al jove vilanoví un empresonament de fins a 50 dies.

Més informació
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3382

Crida per al Fòrum Social Català que tindrà lloc del 25 al 31 de gener de 2010

FSCat 2010

Des del primer Fòrum Social Mundial, celebrat a Porto Alegre el 2001, passant pels Fòrums Socials Europeus i els Fòrums Socials locals, aquestes trobades d'activistes d'arreu del món s'han establert com una cita ineludible per debatre i teixir estratègies Des del primer Fòrum Social Mundial, celebrat a Porto Alegre el 2001, passant pels Fòrums Socials Europeus i els Fòrums Socials locals, aquestes trobades d'activistes d'arreu del món s'han establert com una cita ineludible per debatre i teixir estratègies pel canvi social.
Del darrer FSM que va tenir lloc a Belém el gener del 2009, en sorgeix la crida internacional per a la realització de diferents fòrums locals descentralitzats. S'hi va incidir en la necessitat de desenvolupar un procés de treball col·lectiu en sintonia amb l'evolució dels efectes de la crisi i les diverses respostes emergents. Una constant dels moviments socials catalans ha estat la denúncia i l'acció contra un sistema econòmic que comporta la precarietat i la pobresa, la destrucció i la negació de drets de les persones i dels pobles. La crisi agreuja aquestes agressions, deixant milers de persones al carrer i minvant els drets laborals, però també encarint el cost de la vida, agreujant la destrucció del territori i fomentant les desigualtats i les guerres. Aquesta no és només una crisi econòmica, sinó que ha esdevingut una crisi ecològica, social i ideològica.
La celebració del primer FSCat el 2008 va ser un èxit de participació i un pas endavant per a la confluència de diferents lluites. Com a resposta a la crida del FSM 2009 es proposa la realització d'una setmana de mobilitzacions i accions a casa nostra (25-28 de gener) per visibilitzar i potenciar els moviments i les propostes que existeixen, aquí i ara, arreu del territori. Aquest procés culminarà en una trobada conjunta que tindrà lloc del 29 al 31 de gener de 2010 a la seu central de la Universitat de Barcelona, com la vegada anterior, on treballarem plegats en seminaris, tallers i activitats auto-organitzades per analitzar les causes i conseqüències de la crisi i construir alternatives sostenibles i des de la base. També hi haurà una assemblea de moviments socials així com punts de trobada sectorials i una manifestació reivindicativa.
Us animem a participar en aquest procés: a tots els individus, els moviments, les plataformes, els col·lectius, les organitzacions de tot àmbit i tothom que lluiti a nivell local i/o global. Fem especial èmfasi en la importància d'estendre el FSCat als barris, als pobles i a les comarques a partir de processos participatius per aconseguir més visibilitat de les lluites i reivindicacions dels moviments socials catalans. Aquesta és una crida a tothom que vulgui combatre la crisi canviant el sistema i construir un món just, solidari, no violent i respectuós amb el medi ambient i els seus pobles.
El procés és totalment obert; l'organització s'encarregarà de facilitar la realització de les activitats. Podeu enviar els vostres comentaris i suggeriments a la Comissió de Programa (programa@forumsocialcatala.cat) o introduir-les a la següent adreça: http://fscat-comissiodeprograma.wikispaces.com
Si ja teniu propostes concretes de seminaris, tallers o d'altres activitats, les heu d'introduir al formulari que trobareu al lloc web www.forumsocialcatala.cat on, a més, us podeu adherir al fòrum i trobar altres informacions.
Les principals línies temàtiques seran:
1. Les causes de la crisi global (ecològica i del territori, social i econòmica, democràtica i dels pobles).
2. Les conseqüències de la crisi global.
3. Les alternatives a un món en crisi.
Aquests eixos no són excloents, es poden compaginar. En cas que la teva proposta no encaixi dins d'aquestes línies, no deixis d'enviarnos-la. Al FSCat hi tindran cabuda totes les propostes per un món millor.
Contra la seva crisi, les nostres solucions. Combatem la crisi canviant el sistema!

La reforma de la Llei d'Estrangeria augmentarà la repressió i el racisme institucional

Secretaria d'Acció Social Comitè Confederal CGT

Com era previsible, el govern va aconseguir finalment els suports necessaris per a l'aprovació de la reforma de la Llei d'Estrangeria, una reforma que endurirà encara més les condicions de vida i treball dels treballadors i treballadores immigrants i que suposa una clara reculada en matèria de drets i llibertats.
Com hem denunciat juntament amb centenars d'organitzacions d'immigrants i moviments socials, aquesta reforma suposarà, entre altres coses, un augment dels dies de detenció en els Centres d'Internament per a Estrangers (CIE), retallarà el dret a la reagrupació familiar i la vida en família, legalitzarà l'expulsió de menors no acompanyats, criminalitzarà l'hospitalitat i acollida d'immigrants i posarà serioses traves administratives perquè els immigrants sense papers puguin accedir a drets bàsics com la salut i l'educació.
Aquestes mesures es troben en absoluta concordança amb l'anomenada "Directiva de la Vergonya" redactada per Sarkozy, Merkel i Berlusconi i demostren amb absoluta claredat que les propostes del govern de Rodríguez Zapatero en matèria d'immigració s'assemblen cada vegada més a les de la dreta més reaccionària: augment de la repressió, racisme institucional i retallada de drets. D'aquesta manera es pretén condemnar a la por i la invisibilidad més absoluta als treballadors immigrants, disciplinant a una de les poblacions que més està patint els efectes de la crisi.
Sota les ordres d'Alfredo Pérez Rubalcaba s'assenta a l'Estat espanyol una situació que ens fa tornar a les pitjors èpoques del continent europeu: redades massives, detencions arbitràries per trets físics, violació sistemàtica dels drets humans i la institucionalització de polítiques de tall racista i xenòfobes que condemnen a milions de persones a ser ciutadans de segona categoria simplement per haver nascut en un altre país.
Des de la CGT reiterem el nostre més profund rebuig davant aquestes mesures adoptades pel govern contra la població immigrant i cridem al conjunt dels treballadors (sense importar la situació administrativa, el país de naixença o el color de pell) que ens mobilitzem de forma conjunta per a exigir una igualtat plena per a totes les persones i la conquesta de drets enfront d'un govern que respon exclusivament als interessos patronals i condemna al conjunt de la població a l'atur i la precarietat.
Lluny de les declaracions irresponsables de la classe política i del racisme més o menys explícit inoculat en la població, els treballadors autòctons i els immigrants compartim situacions similars i per això hem de lluitar junts per una vida digna per a tots sabent que als responsables d'aquesta crisi cal buscar-los en les seus dels grans partits, empreses i organitzacions financeres.
No a la Llei d'Estrangeria. Cap persona és Il·legal.

Solidaritat amb els i les estudiants represaliades

Secretaria Acció Social
CGT Catalunya
Foto: David Datzira

Durant el curs passat, estudiants i treballadors/es de l'ensenyament a Catalunya es van mobilitzar per a fer front a l'onada de privatitzacions dels serveis públics, i en concret de l'ensenyament, que els governs català, de l'Estat Espanyol i de la Unió Europea estan promovent des de fa temps. Les lluites contra el denominat Pla de Bolonya van estendre's per totes les universitats de Catalunya amb assemblees massives, vagues, ocupacions de facultats, manifestacions, etc. i van ser brutalment reprimides per la policia i també pels propis rectors de les universitats, especialment els de les Universitat de Barcelona (Dídac Ramírez), Universitat Autònoma de Barcelona (Lluís Ferrer) i Universitat Pompeu Fabra (Josep Joan Moreso). Aquesta repressió va comportar diverses càrregues policials dins i fora dels campus universitaris, entre elles les del dia 18 de març amb més de 200 persones ferides, desallotjaments policials d'instal·lacions universitàries, l'obertura d'expedients contra estudiants (dels quals 7 han acabat amb expulsions d'entre 1 i 3 anys) i l'obertura de judicis penals contra més de 100 estudiants, molts d'ells promoguts per denúncies de les pròpies universitats.

Aquesta onada repressiva està sent dirigida tant per les autoritats acadèmiques com per les administracions polítiques, amb el suport dels sectors més reaccionaris i vinculats a l'empresa privada del món universitari. La finalitat d'aquesta repressió es l'aniquilar d'arrel les protestes que defensen un ensenyament universitari adreçat també a la classe treballadora, on es limitin els mecanismes de selecció econòmica (increment dels preus de les matrícules, incompatibilitat per a combinar estudis i treball), on es prioritzi una educació integral, adreçada a crear persones lliures i amb capacitat crítica, capaces d'autogestionar la seva pròpia vida, i implicada amb l'entorn social i on les condicions laborals de les persones que treballen en la docència i administració dels centres educatius siguin dignes. La repressió patida pels i les estudiants va encaminada a silenciar aquestes reivindicacions que afecten al conjunt de la classe treballadora, ja que pretenen garantir el seu accés a un dret tant bàsic i elemental com és l'accés a l'ensenyament de qualitat.

Durant el mes de novembre més de cent estudiants han afrontat judicis penals per diversos fets ocorreguts entre maig de 2008 i març de 2009. Des de la Confederació General del Treball vam exigir als diferents rectorats i a les instàncies polítiques i judicials oportunes l'arxiu immediat de tots els procediments oberts i que es depurin responsabilitats pels episodis repressius succeïts, en especial les brutals càrregues policials del 18 de març de 2009.

Al mateix temps vam fer una crida al conjunt d'afiliats i afiliades a participar en les convocatòries que es derivessin d'aquests judicis, a solidaritzar-se amb els i les estudiants represaliades i a continuar reivindicant un ensenyament lliure, gratuït, de qualitat i autogestionat per al conjunt de la societat.

Més informació
http://58imes.wordpress.com/

Campanya per la retirada de les tropes espanyoles de l'Afganistan

Plataforma Aturem la guerra

És cada vegada més evident que l'Afganistan viu sota unes condicions d'ocupació militar i guerra. No s'està reconstruint el país. No s'hi ha dut la democràcia. No s'han alliberat les dones afganeses. L'ocupació només porta més morts, tant entre la població afganesa com entre les tropes ocupants. Els mateixos motius que existien per retirar les tropes de l'Iraq el 2004 s'apliquen al cas afganès avui.

Però lluny de retirar-se de l'Afganistan, el govern espanyol participa cada vegada més a l'ocupació. L'enviament d'un contingent suplementari de 220 soldats i el fet d'assumir el comandament de l'aeroport de Kabul són només els exemples més recents d'aquesta deriva. El govern intenta, en tot moment i contra tota evidència, presentar l'exèrcit espanyol com una ONG, i disfressar l'ocupació de missió humanitària. En això rep l'ajuda de la premsa que, a diferència de l'any 2003, està gairebé unànimement a favor de la guerra i l'ocupació.

Malgrat tot, la majoria de l'opinió pública a l'Estat español segueix oposant-se a l'actual presència militar a l'Afganistan. Només el 3% de la població (i només l'1% de les dones) dóna suport a la política del govern d'enviar més tropes. Un 41% defensa la retirada (pujant a un 47% entre les dones), i un altre 19% afavoreix una reducció del contingent. (Dades del Barómetro del Real Instituto Elcano - Juny de 2009). Però el fet que l'enviament de més tropes a l'Afganistan tingui fins i tot menys suport del que tenia la guerra a l'Iraq, l'any 2003, és ignorat.

Les entitats sota signants hem acordat impulsar una campanya per fer sentir aquesta opinió majoritària, exigint la retirada de les tropes de l'Afganistan i rebutjant l'enviament de més efectius.

En fer-ho, no ens oblidem dels altres problemes actuals i urgents d'un món afligit per les crisis econòmiques i ecològica, sinó tot al contrari. Aquestes crisis estan íntimament relacionades amb la guerra a l'Orient Mitjà. Les enormes despeses militars —mai justificables— ara a més a més resten recursos a fins socials, com el suport a les persones sense treball i a les seves famílies. I tothom sap que aquestes guerres i ocupacions són fruit d'una economia basada al petroli, que és la causa principal del canvi climàtic.

També som conscients que la reputació de l'Estat espanyol està en joc a l'Afganistan. Amb la seva participació a l'ocupació, el govern espanyol cerca millorar la seva imatge a l'OTAN i el G20. Creiem que la seva reputació internacional guanyaria molt més si defensés els principis de pau, i retirés les tropes, igual que va fer a l'Iraq l'any 2004. Si això és incompatible amb la participació a l'OTAN, llavors és un motiu més per retirar-se d'aquesta aliança bèl·lica, que hauria de dissoldre's de totes maneres.

No serà fàcil aconseguir la retirada de l'Afganistan, però sabem que mentre continuï l'ocupació serà impossible aconseguir avanços socials en aquest país. El poble afganès ja ha patit 30 anys de guerra; li devem la nostra solidaritat i els nostres esforços per contribuir que visqui en pau.

Les entitats que col·laborem a la Campanya per la retirada de les tropes espanyoles de l'Afganistan, ens comprometem a mobilitzar-nos per aconseguir aquest objectiu.

Vam iniciar la campanya amb una jornada de sensibilització, acció i mobilització, el dissabte 28 de novembre.

Més informació
www.aturemlaguerra.org/

> IN MEMORIAM

Salut, Eladio

Jordi Martí

S'ha mort l'Eladio Villanueva, d'un atac de cor mentre dormia. I només podem prémer els punys i recordar. Que qui era l'Eladio? Doncs era un militant confederal, de la CGT, de Valladolid i ciutadà del món, en majúscules, un treballador llibertari, ferroviari, del tren i dels mil transports que va arribar a utilitzar per ser aquí i allà, darrere de la barricada o damunt d'un paper en blanc per omplir-lo de tinta i de pensaments, d'idees i de paraules, obert de cor i de cap, fraternal i difícil de qualificar, com no sigui dient que ell sí que era humà. I la seva humanitat vessava per tot el seu voltant.

Amic dels seus amics i també amic dels seus enemics, organitzador, respectuós de primera línia amb totes les llengües que no eren la seva castellana, bon escoltador i millor enraonador, abraçador i apassionat de la vida, que com molts altres ell volia transformar. A això va dedicar la seva, de vida, a construir l'organització on jo milito de fa deu anys.

Quan vam arribar a la CGT, ell ja hi era i ha estat gràcies a ell i a milers d'altres persones, però sobretot gràcies a ell, que aquesta bogeria que és el sindicat de la CGT, una organització anarcosindicalista del segle XXI, ha esdevingut allò que en l'actualitat és. El seu somni li ha costat la vida però, tal com deia Foucault, som allò que deixem quan morim.

I Eladio ha deixat un somni que, tal com deia Marcos, avui és somiat als cinc continents. I un somni somiat arreu no pot morir.

Salut, Eladio. No t'oblidarem. Continuem en el combat, ara igual que sempre.

Dinamita de cervell

En record de l'Eladio

Ferran Aisa

En els darrers dos anys havia coincidit força amb l'Eladio Villanueva. Aleshores, encara era el secretari general de la CGT, després només militant ferroviari, però des d'un principi ens vam fer amics. La nostra tasca cultural era compartida en xerrades paral·leles a l'exposició "La Revolución Libertaria". Recordo perfectament els actes que van fer al Centre de Lectura de Reus o a la Universitat d'Alacant; era una persona sempre afable i obert a les preguntes dels seus companyes cegetistes. Al nostre viatge en tren de retorn a Barcelona m'explicava com des de Valladolid s'havia traslladat a viure a la capital catalana i el seu pas per la CNT abans de passar-se definitivament a la CGT. El seu coneixement de l'anarquisme català i els seus plantejament sobre el món actual eren realment importants. L'Eladio era un militant ferm, una persona molt preparada i capacitada per desenvolupar la teoria i l'acció sindical. La darrera vegada que vaig coincidir amb ell fou a Terrassa, el 25 de març d'enguany, quan participàvem en un cicle de conferències organitzat pels Amics de les Arts i la Música. La meva intervenció era sobre la figura de García Oliver, per la seva banda l'Eladio va parlar de l'actualitat més rabiosa: la crisi mundial. El seu pensament va fluctuar a la sala de l'associació terrassenca amb una veu melodiosa i harmònica que anava destriant, una a una, les diverses conjectures del món actual. Gràcies als apunts que va fer la meva companya Mei Vidal, l'he pogut recrear. L'Eladio va començar dient que la nova realitat mundial estava marcada per l'economia contemplativa, però que calia trencar aquesta dinàmica per buscar la justícia i la llibertat. Va considerar primordial el repartiment del treball i de la riquesa. La llibertat individual per damunt de tot i aprofundir des d'ara mateix l'ètica dels militants. I ara continuo amb les seves pròpies paraules en castellà com una mena de testament ideològic del seu pensament: "Hay que abrir nuevos caminos, no conformarse con los que ya se conocen. Ahora hay una sociedad más compleja, las cosas cambian cada vez más de prisa. En el camino fuimos dejando mucho y dejamos pocas realidades construidas. Hay que practicar la solidaridad y el apoyo mútuo, estas son realidades tangibles. Hay que empezar a dar forma, entidad a las propuestas. La crisis está permitiendo que el sistema se refuerce i que la sociedad retroceda." A continuació va parlar de la reorganització armamentística dels Estats Units, de Rússia i de Xina; i va aprofundir en la dictadura que pateix el món a través del pensament únic neoliberal. Va posar com exemple de realitat el Moviment Zapatista , que lluita contra un estat des de l'autonomia i que constitueix una nova realitat. I va acabar la seva intervenció manifestant: "Hay que acercar todas esas realidades de lucha. Falta evocar esas realidades de lucha, falta dotarlas de una unidad de conjunto, falta el planteamiento político. Cada día es más difícil hacer llegar nuestro mensaje. Hay control en las tecnologías y en los mensajes banales de publicidad y medios. Las palabras cada vez dicen menos. Hay que ir a los hechos, el Capital se está rearmando, el crecimiento no tiene sentido y el reto está ahí, hay que dar un salto, ya que está todo por hacer. Tenemos que dotarnos de capacidad de organización y augmentar nuestra influencia." La mort del company ens ha sobtat i ens ha dolgut, però la seva personalitat i la seva generositat quedarà sempre en nosaltres.

Fins a sempre, company

Pep Juárez

Aquesta vegada, la parca ens ha colpejat dur. De cop i volta, sense avisar, la mort d'Eladio Villanueva ens deixa desconcertats, amb un regust molt amarg, barreja d'impotència i indefensió, perquè de sobte se'ns ha anat un amic, un referent gairebé de germà garn, encara que Eladio fos més jove que molts de nosaltres. Ell formava part dels nostres plans, de les nostres lluites, d'aquest futur que havíem somiat junts. Serà dur acostumar-nos asseguir endavant sense ell, sense el seu afecte, sense la seva proximitat, sense el seu irrenunciable interès per les alegries i els problemes de tots els que hem estat els seus companys. Trobarem a faltar la seva paraula oportuna, el seu somriure i la seva abraçada tendra i gran, tan gran com ell era.

Però amb nosaltres viurà una segona vida. Els que hem tingut la sort de conèixer-lo, fins i tot els que ho hem fet amb la intermitència de tracte que imposa la distància geogràfica, durem per a sempre el record de l'Eladio. El llegat del seu treball, el contingut dels seus escrits i l'exemple del seu compromís germinaran, creixeran i es multiplicaran en la nostra memòria col·lectiva, i en la dels que vinguin darrere de nosaltres. De l'Eladio recollim el testimoni, que ens acompanyarà en els moments d'alegria, així com també ens guiarà i ens ajudarà a plantar cara a l'adversitat, en el difícil viatge cap a aquesta pàtria igualitària, dels obrers i dels desposseïts, mestissa i lliure, de la qual ell sempre va ser un dels millors ambaixadors. Moltes gràcies i fins a sempre, company.

Festa de la CNT 66 a Pià

Miquel-Dídac Piñero i Costa

Aquest any la festa de la CNT 66, a nivell del departament del Pirineu Oriental, consolida definitivament aquest aplec llibertari i obrer entre la presència anarcosindicalista nord-catalana i a més de militància llibertària d'altres departaments de l'hexàgon i d'Occitània també acull companys i companyes de la Península, en especial de Barcelona, l'Empordà i el Gironès. Aquest lligam militant entre les dues bandes del Pirineu mediterrani fa goig. Entre la nombrosa participació d'aquest any, a l'espai a l'aire lliure de Sant Jordi, a Pià, trobem gent gran, quasi centenària, al costat de molta joventut i quadres militants de diverses generacions. El dinar va ser molt abundat i la festa va continuar fins a la posta del sol, amb actuacions de la Floreta, la Noémie i la Pauline, que van tocar i ballar una sevillana, així com Nina canta Ninaa i l'actuació de Florent Berthomieu, acompanyat pel seu inseparable acordió, tot seguit de la coral revolucionària de Tolosa de Llenguadoc, La Canaille du Midi, formada el 2004 i que per segon any participa en aquesta festa que aviat serà una celebració que deixarà petjada a la Catalunya-nord.

Havent dinat, en un recés abans de les actuacions de la tarda, aquest dissabte 26 de setembre, hi va haver diverses intervencions sindicals. La companya Amapola va denunciar la maniobra governamental de privatitzar el servei de correus, com ja s'ha fet al Japó, sota el pretext d'una reforma que deixaria les contrades de pagès i de muntanya amb la meitat de les actuals oficines de correu, un servei públic que els que governen l'Estat capitalista francès volen enfonsar i privatitzar. Ànim carters i carteres en lluita (llegiu l'escrit 'La casse de la Poste dans les PP. OO.', al butlletí "Le Chat Noir du 66" número 2, del passat maig, que publica la CNT 66).

La trobada del dissabte 26 de setembre estava dedicada la qüestió que no cal pagar la crisi dels capitalistes, amb el dilema de classe que segons la CNT 66 passa per seguir aguantant el sistema capitalista, de desigualtat i del tot autoritari, o, al contrari, insistir en la creació de les necessàries resistències de la classe treballadora per poder imposar una redistribució real, justa i igualitària de la riquesa al mateix temps que es faci respectar les conquestes de classe, els nostres drets i les nostres llibertats, segons llegim en el díptic de la festa de la CNT 66.

Entre les diverses representacions de la CNT francesa hi havia una colla de Nantes i el company Jeremies, del secretariat de relacions exteriors de la CNT francesa, que va tenir ocasió de dinar al costat del company Jordi, el responsable d'acció social de la Intercomarcal gironina de la CGT.

Un cop d'ull a les parades de llibres i fullets, a més de la distribució per part de gent de l'Empordà del periòdic "Podem!" i de "Volem", a més de les publicacions de la CNT francesa i "Rojo y Negro" i "Catalunya", fa que recordem, en primer lloc, el llibret d'Alternative Libertaire "Matinik Doubout", del company Nemo, sobre el moviment de revolta social de febrer i març a la Martinica enfront el corc capitalista i colonial francès, el moviment de masses segurament més important a les Antilles en decurs dels darrers cent anys, uns fets que Nemo aplega en un petit llibre on s'expliquen dia a dia en una evocació del poble de la Martinica, tot analitzant les mobilitzacions socials, el límits polítics de la revolta, les noves concepcions i idees que van fer sorgir aquest moviment, així com les perspectives polítiques i econòmiques que aquest planteja. En definitiva, un plantejament alternatiu llibertari davant un possible enfonsament del sistema capitalista. A un altre nivell podem fer esment del fullet de la CGT "Guía antirepresiva" o el facsímil "Manifiesto Estudiantes Libertarios", redactat a Barcelona el desembre de 1972, o un parell de llibres sobre la figura del company Joe Hill.

Cal recordar que el dissabte 10 d'octubre hi haurà un significatiu homenatge a la memòria del company Francesc Ferrer i Guàrdia (1859-1909) a la sala de les Llibertats de Perpinyà, un altre a Salt el dissabte 17 d'octubre i que encara podem visitar l'exposició monogràfica sobre la seva vida i obra als locals de la CGT de la via Laietana de Barcelona, amb un acte d'homenatge en la clausura el dimarts 13 d'octubre, amb els ponents Pere Solà, Bernat Muniesa i Josep M. Loperena, que organitza la Federació Local de la CGT de Barcelona.

Homenatge a Josep Alomà i Sanabras, històric militant cenetista de Tarragona

Redacció

El 19 de novembre de 2009 es va portar a terme a la Sala Eutyches del Palau Firal i de Congressos de Tarragona, l'Homenatge a Josep Alomà, històric militant cenetista de Tarragona (El Catllar, 1909; Tarragona, 1993). Prèviament s'havia inaugurat un carrer que porta el seu nom a la ciutat de Tarragona.

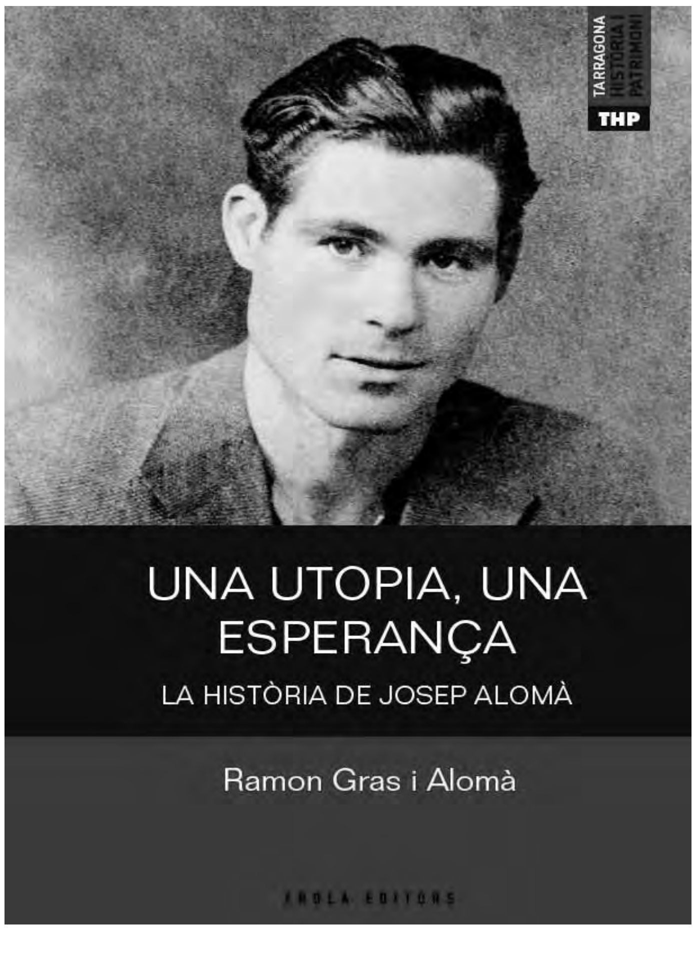
Durant l'acte es va presentar "Una Utopia, una Esperança. La història de Josep Alomà", llibre publicat per Arola Editors. El seu autor és Ramon Gras i Alomà, nét del protagonista i autor d'un treball de recerca sobre el seu avi que fou el punt de partida del llibre.

Però, qui és Josep Alomà? Qui és aquesta persona que va evitar amb la seva intervenció personal la mort de nombroses persones, moltes de les quals li eren alienes? Aquesta és la pregunta que ha volgut respondre Ramon Gras i Alomà. Alomà fou tinent d'alcalde i conseller de cultura de l'Ajuntament de Tarragona per la CNT-FAI durant la guerra civil espanyola. Durant el mateix període fou el director del Diari de Tarragona (portaveu de la CNT-FAI) i delegat del Consell de l'Escola nova unificada, on impulsà una pedagogia emancipadora i moderna. Posteriorment fou comissari de companyia i cap de propaganda de l'Exèrcit del Sud a Baza (Granada), a l'Estat major d'Andalusia. De la mà d'Alomà, vivirem de prop la revolució esdevinguda a la rereguarda republicana com a resposta al cop d'estat contra la República.

Durant el transcurs de la celebració també es va exhibir el documental "Alomà", del mateix autor i que s'ha finançat en part gràcies a una subvenció del Departament del Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya. El documental "Alomà" es distribueix amb el llibre.

Més informació

http://josepaloma.blogspot.com/

> CONCURS

4rt Certamen de contes antiautoritaris "La Rosa dels Vents"

Redacció

Un anys més, el Col·lectiu Llibertari Negres Tempestes convoca el certamen de contes antiautoritaris «La Rosa dels Vents», que arriba amb la intenció de promoure els valors anarquistes més enllà de formulacions teòriques.

Així, entenem que els relats han de fomentar aspectes com l'assemblearisme, l'anticapitalisme, el feminisme, l'autogestió, la igualtat, la interculturalitat, el suport mutu i tots aquells valors que ens faran més lliures i més solidaris. L'ús del català en aquests relats (en qualsevol de les seves varietat dialectals, sense jutjar les faltes ortogràfiques) és també un dels requisits indispensables, ja que també és nostre el desig de fomentar la nostra llengua, ja que la creiem minoritzada i maltractada, i entenem el certamen com una forma de treure-la del reducte folklòric en el qual les institucions la col·loquen. Els relats no seran jutjats per cap mena de raó ja que la nostra intenció no és afavorir la competitivitat entre els companys/es. No es tracta d'un concurs i, per tant, seran publicats tots els relats que s'ajustin a les bases del certamen. Volem aprofitat per agrair a tots els que han participat en els certàmens anteriors i animar tothom que li agradi escriure, pensar i construir alternatives i dissidències a participar. Tot està per fer i entre totes ho farem realitat .

Bases de participació

Temàtica- Els relats han de promoure els valors anarquistes (denúncia, crítica, transformació social, solidaritat, …).

Idioma: Només s'acceptaran relats en català, doncs un dels objectius bàsics d'aquest certamen es promoure'n l'ús i deixar enrere els complexos.

Originalitat: Els relats hauran de ser creació de l'autor i no cal que siguin inèdits, tot i que es valoraria com a quelcom positiu ja que intentem promoure la creativitat.

Extensió màxima: Aproximadament 3 fulls

Lliurament d'original: fins al 31-01-2010, a l'adreça: anarcontes@gmail.com o bé Col·lectiu Negres Tempestes, CSA Can Vies C/Jocs Florals 42, 08014, Sants-Barcelona».

Premi: la publicació de tots els contes que s'ajustin a les bases. Cada participant en rebrà un exemplar.

Drets d'autor: El llibre serà publicat sota llicència de Creative Commons. Guanys econòmics: Els guanys que la venta del llibre pugui produir seran reinvertits en futures edicions de propers llibres. Si algú vol participar en el projecte de la creació del llibre dels contes fent il·lustracions, que es posi en contacte amb nosaltres mitjançant el mateix correu del certamen i ens posarem en contacte. Les il·lustracions es publicaran, així com el resta del llibre, sota llicència Creative Commons.

Més informació

Col·lectiu Llibertari Negres Tempestes
www.negrestempestes.org
CSA Can Vies, C/ Jocs Florals 42. Sants (Barcelonès) - 08014

> MÉS MEDIA

Vídeos dels actes de les jornades "100 anys de l'assassinat d'Estat de Francesc Ferrer i Guàrdia" organitzades per la CGT de Barcelona

Col·lectiu La Tramuntana

La Secretaria de Formació de la Federació Local de Barcelona de la CGT ha organitzat durant aquest any 2009 un seguit de xerrades per reivindicar la figura del pedagog llibertari Francesc Ferrer i Guàrdia, en el centenari del seu assassinat.
En el blog de les Jornades, s'han anat penjant els vídeos de les diferents xerrades amb un resum de les intervencions dels ponents.

Els actes

- Exposició: Els fets de l'any 1909 (La revolta del «Barranco del lobo» i Francesc Ferrer i Guàrdia), del 18 de març al 18 de juny.
- La guerra d'Àfrica. «La revolta de les mines de Beni-Fru-Ifrur», el 26 de març, amb els ponents: Dr. Francesc Espinet Catedràtic d'Història Contemporània de la UAB, Manel Aisa, membre de l'Ateneu Enciclopèdic, Alberto Bru, historiador i membre de l'Ateneu Enciclopèdic.
- «Ferrer i la Pedagogia Racionalista», el 23 d'abril, amb Pere Solà i Gussinyer, Catedràtic Facultat de Ciències de l'Educació, UAB.
- «La Setmana Tràgica de Barcelona», el 21 de maig, amb els ponents: Bernat Muniesa Brito, Catedràtic d'Història de la UB, Dolors Marín Silvestre, Historiadora i escriptora que recentment ha publicat el llibre «La Setmana tràgica», i Ferran Aisa, Historiador.
- «L'Escola Moderna i les seves clausures» el 18 de juny, amb Emili Cortavitarte, historiador i secretari general de la Federració d'Ensenyament de CGT Catalunya.
- «Detenció, judici i afusellament de Ferrer i Guàrdia», el 13 d'octubre, amb els ponents: Pere Solà i Gussinyer, Catedràtic Facultat de Ciències de l'Educació, UAB, Bernat Muniesa Brito, Catedràtic d'Història de la UB., i Josep Maria Loperena, Jurista i Escriptor.

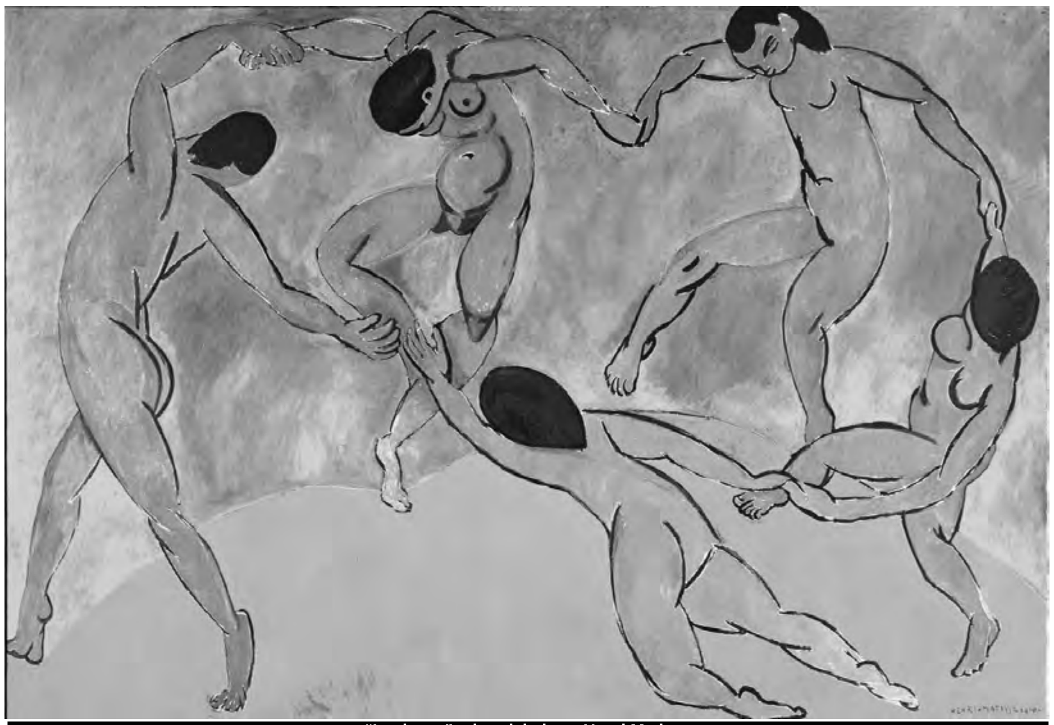
Més informació

http://jornadesferreriguardia.blogspot.com/search/label/vídeo conferències

'Veritats pels nostres peus, veritats amb què es pot ballar', Nietzsche

Lluís Potau

"La Dansa" d'Henri Matisse reconec que és un dels meus llenços preferits, un quadre en què Matisse expressa el que som els humans com a espècie, aquest cercle màgic no-dual és la trobada amb el nostre origen, amb l'arcaisme grec, l'ús de colors bàsics vius a la superfície i el blau cel, el vermell per als cossos humans, segurament el color que ens uneix a tots i totes com a espècie torno a dir, la diferència dels sexes és quasi imperceptible, és la música i la pintura a la vegada, idea expressada a la "Poètica" d'Aristòtil, manifest d'un significat complex amb la màxima simplicitat. De vegades dubtem de l'art, el considerem com allò fet per uns extravagants, per una elit de gent que van tenir la possibilitat de poder fer el que volien. Curiosament, potser és així però a la vegada és el que ens queda de l'expressió humana d'una manera natural i en aquests quasi quaranta anys fins al inici de la II Guerra Mundial hi haurà esdeveniments tan potents des del punt de vista d'allò més humà que veritablement tenim que tornar la vista al passat amb un ulls vius i encesos, amb una mirada de voluntat de poder agafar tot allò que ens pot fer servei en aquests moments del segle XXI on la buidor espiritual i tècnica provocada per l'economia del capital ens ha aturat.

"La dansa", obra del pintor Henri Matisse

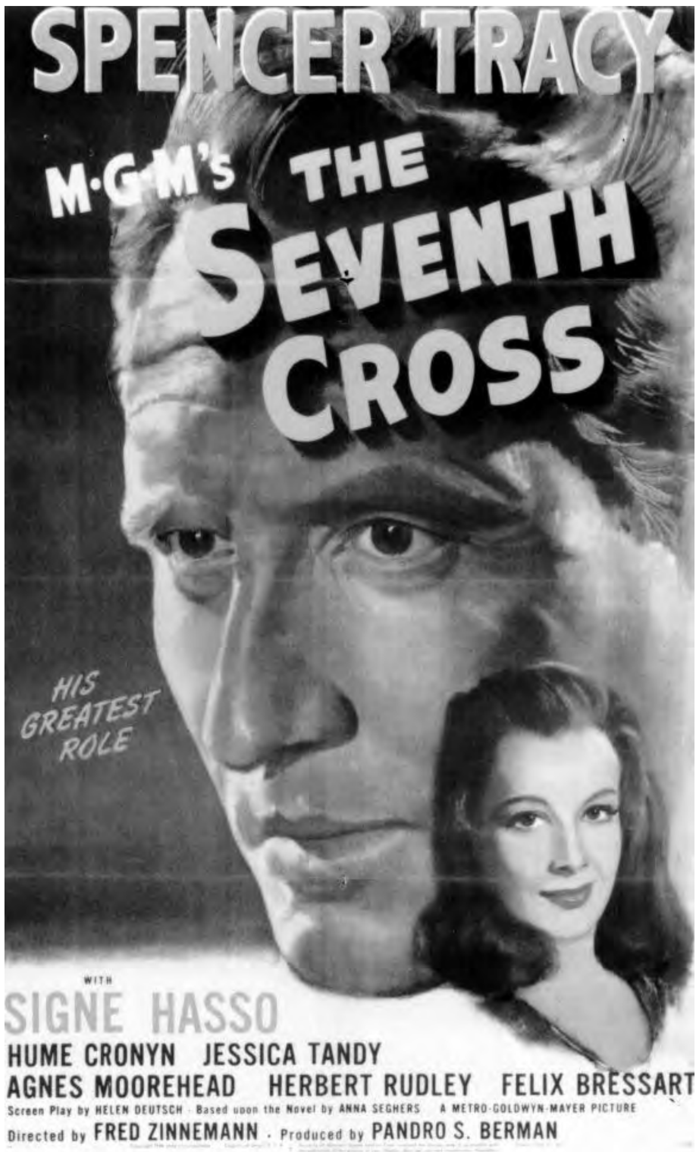
No vull fer una enumeració de corrents artístiques, encara que aniran sortint, més encara la meva intenció és agafar aquells moments que van provocar que aquest art fos una punta de llança d'allò més humà davant de la bestialitat dels qui defensen la mort. Ara som a cent anys del que va succeir a la mal anomenada Setmana Tràgica amb l'afusellament de Ferrer i Guàrdia com un dels símbols de la destrucció de l'avenç humà, en aquest país i en aquest estat sempre han estat ben alerta davant d'aquestes reaccions humanes esclafant-les amb tota la força de les armes. Els moviments d'artistes per tota Europa provoquen l'esclat de recerques de formes que ens apropen al nostre origen, al coneixement sense trencaments, emprant la cultura, el símbol, la ciència com un tot. El Fauvisme, ("la fera ferotge" de n'Ovidi Montllor?), anomenat així més per la seva ubicació a la seva primera exposició amb una "fera" dissecada encara que potser van encertar per aquests colors bàsics i forts, utilitza recursos de les màscares africanes, els ulls ibers, perspectives que mai no fugen donant la sensació d'infinit o de començar a sintetitzar tot allò que dóna sentit a aquest món amb una conclusió abstracta en què Kandinsky, Klee, Mondrian o Malewitz són els màxims exponents. El cubisme empra aquests recursos per deconstruir l'ésser humà, els elements materials i afegir al món de l'art elements que mai no s'hauria pensat que podien ser art com un diari, la lletra impresa a un llenç, tot un escàndol. Però, per què aquest escàndol? L'art oficial de principis de segle XX és un art figuratiu de tema mitològic, potser les darreres fuetades de l'art barroc que els romàntics no van fer oblidar? Pensem que des del trencament amb el coneixement de què parla Salvador Pàniker fins al moment en què l'ésser humà és conscient de la dualitat, de la seva pròpia dualitat, i el desenvolupament de la cultura, sempre hi ha hagut un combat a garrotades com al quadre de Goya, una part de la humanitat que s'adona de la seva humanitat i una altra ignorant però que agafa el poder provocada per la por a aquesta mateixa humanitat. Llavors en aquest moment de les primeres dècades del segle XX aquestes manifestacions artístiques són rebutjades pels poders fàctics, quan curiosament són lloades com les avantguardes en un moment històric d'un nou barroc dominat pel sentiment de poder com és el segle XXI. D'altres creuen en el món industrial, la velocitat i el poder, com és el Futurisme italià i reconec que tots aquests qualificatius donen peu a la creació artística però potser la ideologia d'aquests bojos de la velocitat demanava un món piramidal i conservador. El grup Die Brucke, el pont, d'expressionistes alemanys, fugen de les grans ciutats i dels luxes per fer la seva recerca humana a una ciutat obrera del nord d'Alemanya, un corrent artístic que marca d'una manera forta i vital l'art fins a 1939, fins i tot al cinema amb "Das Cabinet des Dr. Caligari" o, ja a l'època dels 50 a Espanya, a "La torre de los 7 jorobados" de n'Edgard Neville. Pintors com Kirchner o l'Schmidt-Rottluff mostren d'una manera forta i real la societat que viuen, d'un món fins i tot degenerat i inhumà que ja Daumier amb el seu realisme o el mateix Degas o Touluse Lautrec ja havien reflectit a les darreries del segle XIX. Però tot allò de sobte acaba de nou en guerra, de nou els quatre genets

Cartell original del film de Robert Wiene "Das Cabinet des Dr. Caligari" (1919)

Cartell del film d'Edgar Neville "La torre de los siete jorobados"

Cartell del film de Fred Zinnemann "The Seventh Cross"

de l'apocalipsi: la fam, la pesta, la guerra i evidentment la mort. La Gran Guerra, anomenada així perquè fins a aquell moment no hi havia hagut mai una destrucció com aquella, homes lluitant contra homes a trinxeres sense fi, emprant armament de destrucció forjat a les indústries i amb una concepció de tàctica militar de la Guerra del Francès, de posicions (crec que redundar al voltant d'aquesta idea sobre aquest conflicte bèl·lic és important, és d'aquest període entre guerres on es reflecteix la finalitat dels meus escrits), la destrucció de la idea del Zaratustra nietzschià i fent renàixer la destrucció que ens allunya de nou del nostre propi coneixement com a humans, de l'intent de la nostra dansa harmònica i equilibrada com a espècie.

A la tornada de la batalla, Walter Gropius, fundador i arquitecte de la Bauhaus alemanya, mai més no podrà dormir sense veure en somnis les cares dels seus companys aniquilats pel gas mostassa. Oskar Schlemmer creador del Ballet Triàdic també a la Bauhaus amb la idea de l'expressió de l'humanisme abstracte és un dels altres que ha lluitat en aquesta guerra. Gross i Dix com a exemple, manifesten als seus llenços la veritable misèria dels qui han portat Alemanya al pitjor moment econòmic de la seva història que provoca el naixement de la més gran bogeria expressada a Auschwitz, el nazisme.

Em vull fixar en l'Alemanya per un motiu important, els alemanys són declarats els culpables de la I Guerra Mundial, els fan pagar econòmicament i amb vides allò que jo crec que té moltes semblances amb la bassa dels goril·les a la pel·lícula "2001 Una odissea de l'espai" de Stanley Kubrick, qui té la potència d'armament màxima i venç (recordo el "Qui va vèncer...?" d'en Lluís Llach) destrossa el ramat rival. Dadà, on Alemanya es polititza, blasma contra tota aquesta bogeria provocada per un sentiment burgès on no hi ha cap tipus de remordiment per fer la guerra i provocar en la majoria de les vides de les i dels humans d'Europa un pànic i una convulsió com mai no havien sentit. L'economia alemanya és sota mínims. A la pel·lícula bassada en el musical de Brodway "Cabaret" (1972) d'en Bob Fosse, es mostra d'una manera força eloqüent la vida dels darrers anys abans de l'arribada dels nazis al poder a la ciutat de Berlín, un ambient de gent intentant sobreviure, uns altres enyorant el passat en una de les escenes més fortes d l film on a poc a poc es va aixecant cada personatge, representant tot el poble alemany; "Tomorrow belongs to me" canta el jove nazi. I amb ell tothom menys un avi que es queda assegut davant d'un gerro de cervesa mirant-se'l com dient –"Pobra Alemanya". Els dos protagonistes marxen i ja havien parlat del tema dels nazis, el noble alemany diu que aquests lliurarien Alemanya dels comunistes i després la mateixa Alemanya faria desaparèixer els nazis. Pensem que és una Alemanya amb el segon partit comunista més potent de tota Europa que va renunciar a lluitar a la Gran Guerra anteposant el sentiment de classe, amb una població jueva important que té un cert poder econòmic i amb una intel·lectualitat (us aconsello la pel·lícula "La séptima cruz" (1944) d'en Fred Zinnemann amb Spencer Tracy en què són els intel·lectuals alemanys els primers que fan desaparèixer en camps de concentració als anys 30 abans fins i tot de l'inici de la II Guerra Mundial), un moment en què l'art i la seva pedagogia i el nivell humà revolucionen el coneixement; un dels exemples més clars és l'escola d'art Bauhaus. En resum, una carretera asfaltada però per a l'arribada d'un boig, un primat poc evolucionat amb somnis de grandesa i amb una crueltat sense pietat insaciable agafant el poder mitjançant les urnes ja que la República de Weimar, un altre intent important d'aconseguir fites que mai no havien estat possibles, que no va poder aconseguir sortir dels deutes de la guerra. Aquesta Alemanya va ser enganyada per aquell que va prometre el poder i la glòria per la raça ària des d'un púlpit rodejat de banderes i amb desfilades impressionants, una posada en escena hipnòtica i enlluernant.

No vull justificar al poble alemany ni parlar del que va passar a la II Guerra Mundial, l'exemple alemany em serveix per adonar-nos de com és de senzill fer canviar la mentalitat a un poble on uns Bach, Schoppenhauer, Nietzsche, Kirchner, Schlemmer, Alma Mähler o unes de les creadores del collage Hannah Höch, un país amb una força de creació intel·lectual i amb una força de voluntat grandiosa es pot deixar enganyar a la vegada per un boig. Si és aquest moment de creació humana, revolucionària i vital des de l'any 1919 fins al 1939, quasi el més important del segle XX, al meu parer, en els moments d'aburgesament i frivolitat els maleïts de la mort ho tenen fàcil. La història ensenya i ens fa comprendre la nostra realitat i tot allò que tenim del passat ens queda reflectit en símbols, lletres, obres d'art, sigui un edifici, un llenç, una escultura, una fotografia, una filmació, una cadira o un gerro de vi.

Escena de "Cabaret" amb la interpetació de la cançó "Tomorrow belongs to me"

Levi Strauss, un pensador per a un món millor

Jordi Salvador

Encara que amb uns dies de retard, no volia passar per alt en aquest bloc una desaparició sentida. El passat 31 d'octubre va morir Claude Lévi-Strauss. Intentar fer una lloança i resumida de la trajectòria humana i intel·lectual de Claude Lévi-Strauss seria una tasca de gran pretensió i prepotència per part meva i alhora una repetició del molt que s'ha dit aquests dies a tot arreu en motiu de la mort de l'antropòleg per excel·lència. Són 100 anys d'antropologia, de pensament del s.XX, de centenars d'obres, d'un itinerari intel·lectual colossal impossible de descriure en aquest espai. Per això, em voldria centrar en algun aspecte concret i molt personal.

Levi-Strauus era sobre tot un antropòleg rigorós alhora d'estudiar les complexitats de les col·lectivitats humanes. Una de les figures cabdals alhora de demostrar l'estretor de mires del etnocentrisme imperant. Pensament que ja quedat plasmat en una petita obra per encàrrec de la UNESCO al 1952 titulada "Raça i història" en què dinamitava el racisme i les seves preteses bases "científiques" que legitimaven, aleshores, les societats de l'apartheid i el colonialisme. Una època de "protectorats" on la dictadura franquista, per exemple, pretenia adoctrinar en la superioritat d'uns pobles sobre altres amb festes nacionals com el dia de la raça, ahir; i que avui continua en una festa "transicionada" en celebració del genocidi americà i amb desfilades militar televisades i aplaudides per un públic ultra i ranci. Però des de Lévi-Strauss sabem què no hi ha societats simples i complexes, totes ho són. Què totes les societats humanes tenen un passat: són adultes i no infantils. Què és absurd afirmar que hi ha una cultura superior. Que una cultura aïllada mai podria ser "superior". Que de la diversitat humana va paral·lela a unes estructures de pensament molt iguals i que el concepte de raça era i és una estupidesa en el millor dels casos i un instrument gens innocent per classificar les poblacions en superiors i inferiors –a l'igual que es fa ara amb el concepte de cultura segons algunes accepcions molt mal intencionades o ignorants del neoracisme de base cultural hegemònic. Reflexions, totes elles, que ell analitzar, descriu i explica amb una seriositat acadèmica impecable, independent, profunda, crítica, implicada en els problemes socials i en busca de solucions que fugen de l'espectacle, la superficialitat i la tertúlia. El seu treball i la seva vida presenta unes virtuts que trobem a faltar en el món de la universitat d'avui i en la societat en general.

> MÉS MEDIA

Les revistes 'Illacrua' i la 'Directa' decideixen avançar juntes i fusionar-se en una sola publicació

Directa/Illacrua

A partir de gener de 2010 les revistes "Illacrua" i "Directa" treballarem conjuntament per convertir-nos en nou setmanari alternatiu de referència ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat, amb més pàgines, més continguts, més actualitat, més reflexió i més anàlisi.

Aquesta confluència va més enllà d'una simple suma de capçaleres, és el punt de partida d'una publicació molt més potent, i que permetrà consolidar els espais de comunicació que els dos mitjans ja ocupaven i compartien.

El nou setmanari neix arran d'un procés de reflexió iniciat fa mesos i significarà un salt qualitatiu important: més continguts, més actualitat, més reflexió i més alternatives.

Tot això, sense perdre l'esperit crític i amb la voluntat de donar ressò a les propostes dels moviments socials i la seva incidència en la societat.

A partir de 2010, la revista Illacrua deixarà d'existir com a publicació independent, però la capçalera Illacrua no desapareixerà. A la nova Directa "integrada" –vol dir que inclourà els continguts d'Illacrua– hi podreu trobar cada setmana un dossier que es dirà Quaderns d'Illacrua i que serà un espai per a la reflexió i l'anàlisi reposada que, ara per ara, no té cabuda en la Directa actual.

Perquè el projecte agafi embranzida i per garantir la seva independència i viabilitat, convidem a afegir-s'hi.

Ho pots fer de moltes maneres: fent-te subscriptora, organitzant presentacions al teu poble o ciutat, col·laborant en les tasques de difusió i distribució, proposant-nos articles o aportant informacions d'interès del teu àmbit territorial.

Més informació a:

http://imesd.wordpress.com
www.illacrua.cat
www.setmanaridirecta.info

LA CGT EDITA UN LLIBRE ESPECIAL QUE RECULL TOTA LA HISTÒRIA RECENT DEL SINDICAT

Un llibre commemoratiu del 25è aniversi del Congrés d'Unificació

SP CGT

Una obra especial editada per la CGT, que recorre 25 anys d'autoorganització, victòries i derrotes, aliances i complicitats en el camí sempre inacabat de construir un sindicalisme llibertari, antiautoritari i transformador.

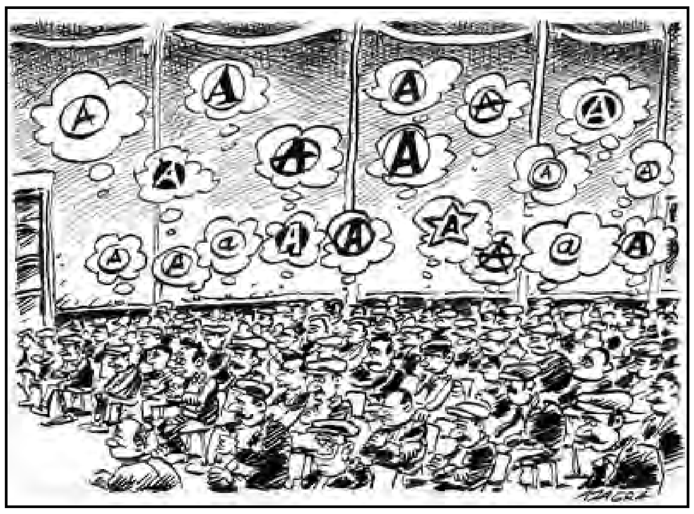
El llibre el podeu trobar en els diferents locals de la CGT o en el local del Comitè Confederal.

Extracte Introducció: "Anem a intentar recordar en aquestes pàgines els aspectes més importants del que ha estat la reconstrucció d'aquest projecte, les nostres iniciatives, els nostres debats, els nostres dubtes. Raons? Moltes, però sobretot transmetre la nostra història a la militància, als i les simpatitzants, als amics i amigues que lluiten amb nosaltres o ens miren amb estima, sense conèixer amb exactitud quins han estat els passos i, sobretot, quins han estat els motius i els camins seguits per a arribar fins a aquí.

Tenim molt recorregut, però queda molt per fer. Especialment conquistar el nostre objectiu finalista, el nostre anhel: el canvi social que faci possible una humanitat basada en la justícia i en la igualtat. Per a assolir-lo el nostre model sindical comporta de manera implícita una proposta de lluita per a aconseguir aquesta profunda transformació social transcendint l'estricte marc del « laboral ».

Coberta del llibre commemoratiu del 25è aniversari del Congrés d'Unificació

Intentant que CGT, aquesta organització que construïm amb el nostre esforç diari se sembli a aquesta societat a la que volem arribar. Aplicant els criteris i la lògica amb la qual pretenem desenvolupar el nostre futur model de societat. Sent coherents en la nostra quotidianitat amb el que diem voler ser algun dia.

En aquestes pàgines anem a intentar plasmar el que fins a ara no estava recollit: descriure i re?exar els aspectes i raons fonamentals de la nostra història, sobre els quals s'ha construït la nostra realitat actual, sense oblidar retre homenatge a aquests milers de dones i homes que de manera constant i silenciosa, sense medalles ni reconeixements han contribuït al desenvolupament del nostre projecte. Especialment a totes aquelles persones la tenacitat de les quals al llarg de la història, de les dècades de l'exili, de la presó i de la repressió, ens han servit de referència, de guia, d'exemple de dignitat i d'il·lusió.

Afrontem doncs aquesta mirada sobre el nostre passat recent i obrim les portes al futur, sense oblidar tot el bagatge que ens precedeix de lluites i experiències llibertàries durant més d'un segle de presència organitzada en aquestes terres ibèriques, i sent conscients que treballem per un futur en el qual els postulats d'igualtat, justícia i llibertat, han de ser els que acabin per definir la vida social."

Receptes... Tambor d'ametlla

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients

1 kg. de ametlles torrades
1 kg. de sucre
1 llimona sencera
Un poquet d'oli

Elaboració

Escaldar, pelar i torrar les ametlles. Dins d'una paella o greixonera de fang, fondre el sucre (tangent molta compte de que no bulli, perquè es cremaria), afegir les ametlles i mesclar bé; quan estiguin ben mesclades retirar del foc, tombar damunt un marbre o una placa que abans s'haurà untada d'oli i estendre amb una llimona sencera banyada amb oli, fins aconseguir que tengui un espessor de més o manca un centímetre.

Deixar refredar, desferrar-ho (quan esta fred es desferra be), trocejar-ho i estotjar-ho dins un pot ben tancat.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Sacco i Vanzetti

Fitxa tècnica

Titol original: Sacco e Vanzetti;
Director: Guiliano Montaldo;
Any: 1971
Guió: Fabrizio Onofri i Octavio Jemma;
Fotografia: Silvano Ippoliti;
Música: Ennio Moricone i Joan Baez.
Intèrprets: Gian Maria Volonté, Ricardo Cucciolla; Rosanna Fratello; Cyril Cuzack; Milo Oshea; Geoffrey Kenn; Claude Mann
Durada: 115 minuts.

Joan Canyelles Amengual

Suposo que molts de vosaltres coneixeu la història: Niccola Sacco i Bartolomeo Vanzetti foren dos anarquistes assassinats a la cadira elèctrica per l'estat de Massachussets el 23 d´agost de 1927, acusats i condemnats per un crim que no havien comés. La seva mort la va determinar el seu activisme polític, la seva militància anarquista, el fet d´esser inmigrants italians i a més a més pobres. Foren dos "caps de turc" per atemorir tots aquells que qüestionaven obertament el sistema capitalista. La culminació, en definitiva d´una ferotge onada de repressió contra el moviment obrer i sindical.

Reconeixerem des del principi que de Guiliano Montaldo tan sols hem vist aquesta pel.lícula, per això citam les paraules que li dedica José Luis Sánchez Noriega en el seu interesant llibre "Desde que els Lumiere filmaren els obrers" (Nossa y Jara editores "Madre Tierra"): "A més de practicar un cinema de gènere sense gaire interés té en seu haver "Tiro al piccione" (1961), sobre les relacions entre els partisans i els feixistes, al final de la guerra mundial; la producció antibèl·lica "I Deu es amb nosaltres" (1970) i "Giordano Bruno" (1973). De tota manera, les enciclopèdies i els diccionaris de cinema no li dediquen un espai gaire rellevant.

"Sacco i Vanzetti" no passarà a la història per les seves virtuts cinematogràfiques (que les té), pero sí per la intensa convicció que transpiren bona part dels seus fotogrames. Realitzada a l´abric de les revoltes de finals dels anys 60 i principis dels 70 i seguint l´estela del cine militant de Costa-Gavras i Francesco Rossi, Montaldo dedica una gran part del metratge a les sessions del judici i a la situació personal que afronten els dos protagonistes. No sabrem per tant gaires coses de les seves vides i de la seva militància. Per això no es pot dir que sigui una pel.lícula anarquista o sobre el anarquisme.

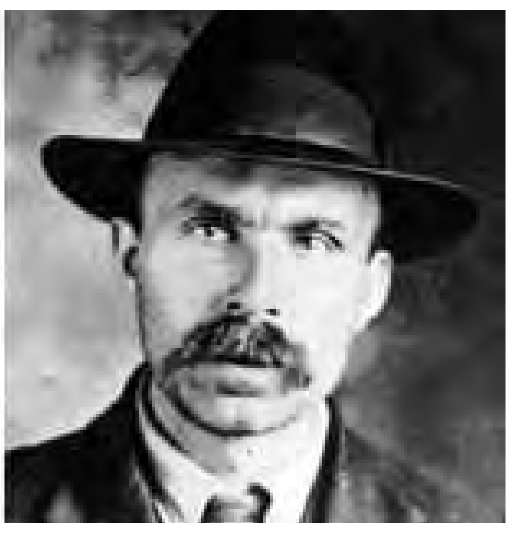
No se li pot negar a Montaldo una extraordinària direcció d´actors, sobre tot dels protagonistes i molt especialment la d´un incommensurable Gian Maira Volonté, que per un cop aconsegueix controlar el seu habitual histrionisme.

Sacco i Vanzetti és un vibrant a·llegat contra la pena de mort i el sistema judicial nord-americà, contra la intolerància i el feixisme que contaminen els suposats règims democràtics i contra tota forma de xenofobia. I un apassionat cant a l´idealisme i a la dissidència, a la lluita i a la dignitat. Aquest és el gran mèrit de Montaldo, la seva pel·lícula emociona i provoca la ràbia davant d´uns falsari i injust procès judicial. La innocència dels dos protagonistes queda provada, però la sentència ja està dictada, car el jutge i el fiscal han induït al jurat popular a que sigui així.

Poc abans d´acabar la pel·lícula veim imatges documentals del moviment de solidaritat que la inminent execcució dels protagonistes va provocar dins i fora dels Estat Units amb la música d´Ennio Moricone de fons. Finalment Montaldo filma al camí cap a la mort en blanc i negre. L´últim pla és de Bartolomeo Vanzetti assegut a la cadira elèctrica amb la cara tapada. Fos en negre i una veu que diu: "Com mana la llei jo et declaro mort". Silenci durant uns segons i sona l´inoblidable cançó de Joan Baez que en aquell mateix moment es converteix en himne, mentre van sortint el títols de crèdit. Quan t´aixeques de la butaca aquella música t´acompanya un grapat d´hores i la solidaritat amb Nick i Bart, i el seur record, la resta de la teva vida.

50 anys més tard Michael Dukakis, governador de Massachussets, rehabilità (o intentà rehabilitar) el noms dels dos anarquistes , declarant oficialment la seva innocència i el 23 d´agost Día Conmemoratiu Sacco i Vanzetti.

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (2)

Carlus Jové

A la meva columna del mes passat vaig presentar els temes que abordaré durant els propers mesos. Aquests temes són: la relació que hi ha entre la identitat i la llengua en els casos col·lectiu i individual, i les problemàtiques diverses que es deriven del tipus de relació que s'estableixi. Vaig introduir també, de manera molt somera, el cas col·lectiu, així que en aquesta ocasió faré el mateix amb el cas individual.

En el cas col·lectiu (nacional) partiem d'una suposada evidència –que hi ha una relació entre identitat i llengua– per finalment apuntar que potser l'evidència no era tan evident com semblava; el mateix punt de partida prendré pel cas individual. D'entrada, semblaria que la llengua constitueix un pilar fonamental de l'identitat. No en va parlem d'una llengua "materna": com d'una cosa a la qual no podem renunciar, com una marca que arrosegarem tota la vida, l'estimem o no, la vulguem o no, la cuidem o no. Si en el cas d'un poble reconeixíem que la llengua constitueix la bastida del seu pensament i del seu marc d'interrelacions, en el cas de l'individu el fet sembla més palpable encara: hom rarament tria en quina llengua pensa, en quina llengua es parla a si mateix quan transforma en pensament aquell pessigolleig que sent a l'estòmac. En l'àmbit de la introspecció, doncs, hom està clarament marcat per la llengua materna: la relació d'un amb si mateix es produeix, habitualment, en una única llengua, la "pròpia". En l'àmbit de les interrelacions, però, la llengua "pròpia" pot ser fàcilment arraconada en benefici d'una altra que s'escaigui més amb la situació.

Aquí estem de nou en el fet col·lectiu, però d'una manera nova a com n'havíem parlat fins ara: no es tractaria ja del fet purament individual, ni tampoc del purament col·lectiu, sinó més aviat de l'intersubjectiu. Aquest és un tercer cas que encara no havia estat mencionat però que cal distingir, ja que a diferència dels altres dos, aquí no podem parlar amb propietat d'una construcció identitària, sinó que ens hem de limitar a parlar de praxis. D'una praxis que pot entrar en conflicte amb la identitat lingüística –p.ex. cas d'una llengua en retrocés com a conseqüència de la implantació d'una altra– o que pot no fer-ho –p.ex. cas del viatger que parla en la llengua del territori visitat–. És, per tant, aquest tercer cas, el de la intersubjectivitat, un cas particularment interessant, ja que en ell conflueixen els dos anteriors de manera que pot ser o no conflictiva.

Amb tot això sobre la taula, ja estem en disposició d'entrar més a fons en la qüestió.

Homenatge a Ferrer i Guàrdia i les escoles laiques a Menorca

CGT-Menorca

CGT de Menorca i el Moviment de Renovació Pedagògica van inaugurar a la sala d'exposicions Saura Morell la mostra "Ferrer i Guàrdia, 100 anys, les escoles laiques a Menorca". En la presentació del muntatge van intervenir Luis Camarero, de la CGT Menorca, i Javier Zapata, de CGT Barcelona.

Les organitzadores d'aquesta Mostra volen rendir un homenatge al pensador i pedagog que va inspirar la fundació a l'illa de l'escola racional, com un model d'ensenyament que va establir les bases de l'educació laica, científica i igualitari.

Francesc Ferrer i Guàrdia

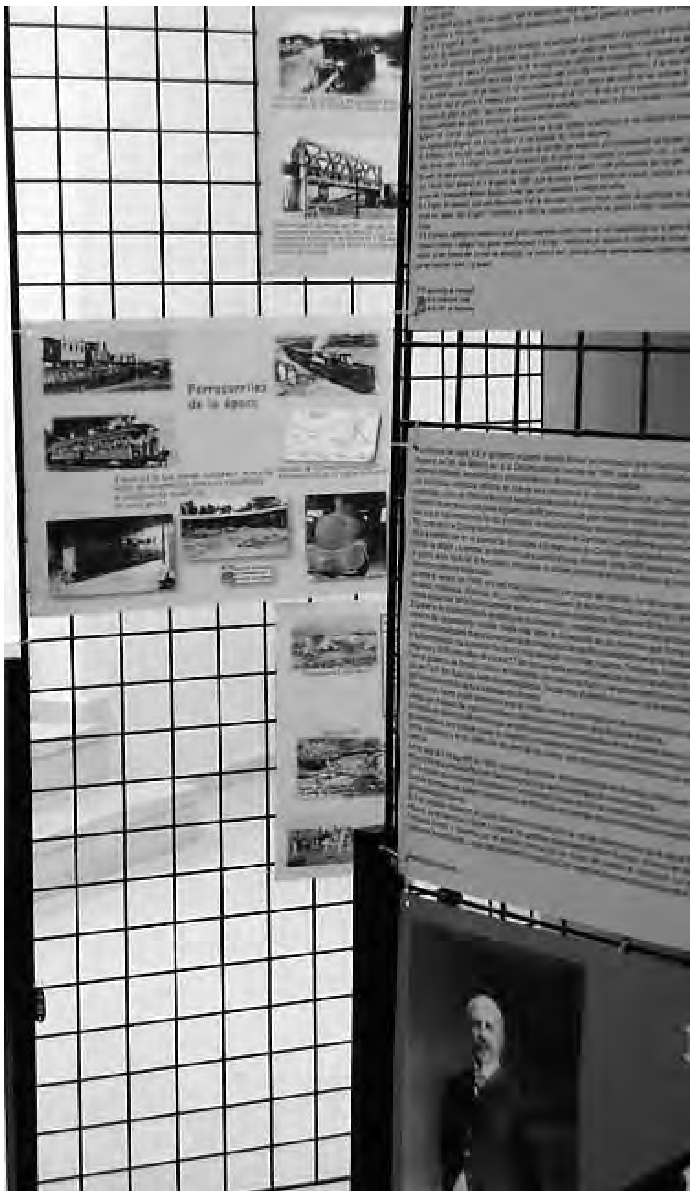
Francesc Ferrer i Guàrdia va néixer a Alella, el Maresme, el 1854. Era empleat ferroviari, destacat republicà i afiliat a la francmaçoneria. Visqué exiliat a Paris entre el 1885 i el 1901 on es casà, en segones núpcies, amb Léopoldine Bonnard, mestra racionalista. De nou a Barcelona i influït per les teories educatives de Paul Robin creà l'Escola Moderna de Barcelona preconitzant un ensenyament laic i racionalista, especialment adreçat als obrers. Mantingué bones relacions amb Lerroux i estretes relacions amb nuclis anarquistes, especialment amb Anselmo Lorenzo. Creà una editorial que aconseguí editar obres d'indubtable valor pedagògic i científic.

L'Escola Moderna experimentà un ampli desenvolupament i fou model i exemple per crear iniciatives educatives laiques i obreristes arreu de l'estat espanyol, tot i que l'experiència fou més bé curta. Arran dels fets de la Setmana Tràgica fou condemnat sense proves com principal inductor de la revolta a la ciutat. Fou afusellat a Montjuïc el 13 d'octubre de 1909.

El seu procés i la seva mort desencadenaren una extensa campanya europea, amb participació de forces obreres i republicanes laiques que implicà la caiguda del govern del conservador Maura.

Fou considerat un màrtir europeu de l'educació laica; a Brussel·les s'hi construí un monument en record seu. El seu afusellament, totalment injustificat, magnificà la seva figura i augmentaren el seu prestigi com a pedagog i pensador.

Ferrer i Guàrdia impulsà un ensenyament laic, racional (fonamentat en la raó científica), fonamentat en la coeducació tant de sexes com de classes socials. L'ensenyament intuïtiu, les sortides escolars, el qüestionament dels dogmes i un ensenyament en llibertat foren els trets bàsics del seu projecte. Aquests trets formaven part de tot el moviment de l'escola nova i de bona part dels col·lectius de mestres innovadors de l'època.

La seva editorial, l'èxit parcial de la seva experiència escolar i el seu afusellament influïren decisivament sobre moltes iniciatives escolars republicanes, obreristes i anarquistes, tot i que en alguns casos, algunes d'aquestes iniciatives que no tingueren tant de ressò mediàtic aconseguiren resultats molts més reeixits i coherents que la mateixa Escola Moderna. Aquest és el cas de les experiències educatives obreristes de l'illa de Menorca, com l'Escola Laica d'Alaior o l'Escola Racionalista de Ciutadella. L'Escola Lliure del Barri 15 a Maó i les escoles laiques de Es Castell i de Sant Lluís, de curta durada, foren altres exemples de la influència del pensament educatiu racionalista a l'illa de Menorca. Joan Mir i Mir i Gabriel Comas i Ribas foren els inspiradors teòrics de les experiències educatives obreristes a l'illa; Joan Mir i Mir mantingué correspondència amb Ferrer i Guàrdia per obrir l'Escola Laica de Maó i el seu primer mestre, Esteve Guarro, procedia de l'Escola Moderna de Barcelona.

Pàgines web

CGT DE LES BALEARS
http://www.cgtbalears.org/
Portal de la CGT a les Illes Balears amb notícies, convenis, directori d'adreces, etc.

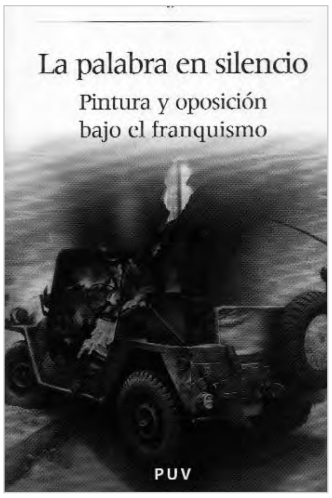

CGT DE CATALUNYA
http://www.cgtcatalunya.cat
Portal de la CGT de Catalunya amb un munt de recursos, notícies, convenis, etc.

Llibres

"Palabras en silencio"

MICHELLE VERGNIOLLE DELALLE

Publicacions de la Universitat de València, 2008, 327 pàgines

Ferran Aisa

A Catalunya, dominada pel franquisme, s'inicià els anys quaranta una lenta però incansable lluita de resistència cultural i política. El 1948 seria un any important per la recuperació de l'avantguarda amb l'aparició d'un grup d'artistes joves que volia trencar amb la seva obra l'ambient gris i trist de Barcelona (naturalment de Catalunya i també de tota Espanya). El punt de confluència d'aquests artistes fou la revista Dau al set, <<títol màgic i surrealista>> que havia trobat Joan Brossa, un dels seus primers inspiradors. Fou una empresa col·lectiva en la qual participaren els pintors Joan Ponç, Antoni Tàpies, Modest Cuixart, Joan Josep Tharrats. Altres artistes que es manifestaren partidaris d'aquest esperit avantguardista , entre altres, foren Josep Guinovat, Arnau Puig, Ràfols Casamada iJuan Eduardo Cirlot. "La palabra en silencio. Pintura y oposición bajo el franquismo" de Michelle Vergniolle Delalle (PUV, València, 2009), fa un recorregut exhaustiu per l'art espanyol, un art que van realitzar els artistes des dels moments més negres de la nostra història contemporània fins a l'inici de la transició. D'una manera excel·lent l'assagista aconsegueix introduir, tant a l'afeccionat a les arts com al neòfit, en el món de la creació dels anys del franquisme. Creació que l'artista ha de desenvolupar enmig d'un sistema autoritari i repressiu. El llibre estructurat en nou capítols trasllada el lector a l'ambient i a les preocupacions artístiques d'un temps marcat per la por i el silenci; i ho fa des dels primers moments en què la guerra s'ha acabat amb la victòria dels feixistes i la derrota dels republicans. L'autora retrata perfectament els anys més negres del franquisme (1939-1945) amb el predomini del falangisme i el nacionalcatolicisme, que propugna un art clàssic, figuratiu, sense abstraccions ni avantguardes. Un art marcat per les gestes militars, la religió i el folklore més ranci. És un retorn al passat... La censuraa present a tota la vida espanyola també es posiciona davant l'obra d'art, per tant és un moment difícil per a la creació. Una gran part dels artistes més compromesos han d'exiliar-se, altres treballen al seu taller en silenci, tal vegada esperant millors temps per l'art. Però hi ha artistes que s'apropen a Falange Espanyola o al mateix "Movimiento". Aquest darrers artistes, naturalment, podran exposar la seva obra tranquil·lament amb el suport de l'establishment cultural que controla gent com Eugeni D'Ors o com el crític falangista Manuel Sánchez Camargo. Entre els mandarins artístics del franquisme hi ha la idea de crear un art del règim a base de "Laureados de España" i d'una "Historia de la Cruzada Española", que realitza, entre altres creadors, el pintor i dibuixant Carlos Sáenz de Tejada. Des de l'àmbit catòlic destaca la decoració, per segona vegada, per Josep Maria de Sert, de la Catedral de Vic que havia estat ncendiada durant la guerra. Hi ha que tenir present l'adhesió al règim de pintors com Luis Dubón, Ignacio Zuloaga, Daniel Vázquez Díaz, Ángel Ferrant, Benjamín Palencia, José Caballero, etc. Tots ells amb un passat republicà, ultraista o avantguardista. Un dels pintors més protegits per la crítica fou Rafael Zabaleta, que Eugeni D'Ors incorporà a les exposicions anuals del "Salón de los Once" a Madrid. Per una altra alguns dels pintors citats es dedicaran a pintar el Caudillo o retrataran el cap de la Falange Espanyola José Antonio. Però, per sort, a partir de 1945, amb la victòria aliada, el general Franco fa un petit viratge que permetrà una petita escletxa en el panorama artístics i cultural, el qual serà aprofitat pels joves creadors per iniciar l'any 1948 la recuperació de l'avantguarda. Els següents capítols de l'assaig de la doctora Michelle Vergniolle Delalle presenten i aprofundeixen aquesta nova avantguarda artística, malgrat que alguns joves pintors provenen del falangisme, aviat la seva obra marcarà un tarannà trencador i innovador, fins i tot lligat a les avantguardes dels any vint i trenta o al surrealisme. Finalment els artistes com una gran part dels intel·lectuals realitzaran amb la seva obra l'oposició al règim franquista. En aquest ambient d'innovació (tolerada o silenciada) apareix el "Grupo Pórtico" de Saragossa i el "Grup Dau al Set" a Barcelona. L'assaig fa un seguiment notable de la vida artística creuada amb els avatars històrics en què es desenvolupà. Recull els canvis dins del règim per apropar-lo a Europa, la transformació econòmica del país i els nous afanys culturals dels espanyols. L'autora del llibre "La palabra en silencio" no oblida cap dels moviments artístics que apareixen tant els anys cinquanta com els seixanta. La contestació, la lluita des de l'art, la creació des del silenci... El franquisme, finalment, fracassa alhora de voler promoure un art del règim, i, precisament, des del silenci, contra el pensament totalitari, apareix una avantguarda artística antifranquista. Tal vegada el règim no la pren seriosament, així ho comenta Tàpies a les seve memòries: <<Tengo una fotografía de Franco, rodeado de personalidades, plantado delante de mis cuadros, a lo largo de una de las "Bienales Hispanoamericanas"... Todo el mundo se ríe. Por lo que me ha contado Artigas, alguien (creo que era Alberto del Castillo) decía a Franco: "Excelencia, he aquí la sala de los revolucionarios". A lo que según parece, el dictador respondió: "Mientras hagan la revolución así..." Michelle Vergniolle no oblida cap esdeveniment important artístic, cap gran exposició, ni cap manifest. Pe les pàgines de l'assaig transcorre l'ànima dels grups artístics que, molts d'ells efímer, van agitar l'ensopida vida artística espanyola del franquisme. I hi fa un seguiment dels pintors del grup Dau al Set, l'Escola d'Altamira, el grup Parpalló (València), l'Equipo 57, el grupo "El Paso", el "Equipo Realidad", el "Equipo Crònica", etc. També hi dedica comentaris i segueix l'obra dels artistes que anomena "solitaris" (Miró, Dalí, etc.), l'abstracció, el nou realisme, l'informalisme, la protesta i la resistència. Parla les revistes importants de la transformació artística i cultural com "El Paso" i "Papeles de Son Armadans". Cita els crítics més importants de l'època Vicente Aguilera Cerni, Moreno Galbán, Juan Eduardo Cirlot, Sebastià Gasch... I, naturalment, els artistas són els protagonistes d'aquesta història... Tàpies, Tharrats, Ponç, Cuixart, Guinovart, Saura, Millares, Oteiza, Canogar, Feito, Alfaro, Ibarrola, Viola, Sempere, Grau Garriga, Chillida, Ortega, Genovés... El llibre porta, precisament, unes quantes il·lustracions d'alguns d'aquest creadors citats. Resumin el llibre de Michelle Vergniolle és una preciosa aportació a la memòria de la història de la cultura i l'art espanyol, gairebé avui oblidada, durant una de les èpoques més negres i repressives de la història d'Espanya.

Revistes

FRAGUA SOCIAL
Butlletí de la Federació Local de València de la CGT.
comunicacion@cgtvalencia.org
www.cgtvalencia.org/

CUBA LIBERTARIA
Pel suport als llibertaris i sindicalistes independents cubans, GALSIC Tribuna latinoamericana (Paris).
cesamepop@orange.fr

AL KALIMA
Revista sobre integració social feta a Terrassa per l'Associació Espai Democrátic Intercultural.
assedi.wordpress.com/

EN VEU ALTA
Publicació intermitent de la Xarxa Anarquista, coordinació de grups i individualitats anarquistes.
www.xarxanarquista.org

> L'ACRATOSCOPI

Micromasclismes: les cares ocultes del patriarcat

Jaume Fortuño

Per a comprendre com opera el patriarcat a la nostra cultura i la forma en que la desigualtat canvia de rostre per a perpetuar-se a sí mateixa, hem de tenir en compte com sovint confonem el masclisme amb les seves manifestacions més extremes i visibles, i deixem de banda les expressions més subtils i quotidianes, moltes d'elles normalitzades i acceptades socialment.

El terapeuta Luis Bonino anomena aquestes formes encobertes de dominació i violència masculina amb el prefix "micro", referint-se a allò quasi imperceptible, que no resulta evident. Però tot i aquest caràcter subtil, esdevenen estratègies per exercir el control sobre la dona i reafirmar la superioritat i els privilegis per a l'home enmig del qüestionament que el masclisme tradicional ha patit a tot occident. Formes d'imposar la voluntat sense buscar el consens, de limitar la capacitat de decisió de la dona i la seva llibertat o de deslegitimar el seu punt de vista. El protagonisme de l'home en l'esfera pública en front el de la dona en la vida privada, la superioritat masculina en un pla racional i lògic envers la major sensibilitat femenina per a qüestions emocionals i perceptives son axiomes necessaris per aconseguir aquests objectius i sotmetre mitja humanitat d'acord amb l'herència mil·lenari del patriarcat. Bonino estableix tres tipus de micromasclismes:

a) Els coercitius, quan l'home es val de la seva força (moral, psíquica o econòmica) per doblegar la dona i prendre-l'hi la raó, infligint-li sentiments de derrota i inferioritat. Assenyala l'apel·lació a l'argument lògic del seu poder, el monopoli en la presa de decisions o la no participació en tasques domèstiques.

b) Els encoberts, no s'imposen amb l'ús de la força sinó sota una façana d'afecte i de forma que la dominació resta invisible. Tenen per objectiu disminuir les possibilitats de pensament i actuació de la dona i coaccionar-la per anar en la direcció que l'home desitja. Alguns exemples són les maniobres d'explotació emocional, evitació d'intimitat, actituds paternalistes, autoindulgència i autojustificació.

c) Els de crisi, es donen en situacions de canvis en les relacions de poder i reclamacions de més igualtat, en moments en què l'home perd poder o la dona en guanya. Alguns són: pseudorecolzament, resistència passiva i distanciament, evitar la crítica i la negociació, fer promeses i mèrits, victimització...

La lectura de l'assaig "Micromachismos: la violencia invisible en la pareja" ens porta a mirar-nos al mirall de l'autocrítica i passar pel taller de la transformació personal, per identificar els aprenentatges profunds que hem incorporat als nostres comportaments i configuren la base estructural de la desigualtat i l'autoritarisme al nivell més quotidià. Perquè no té sentit arribar a una societat on la justícia i la igualtat siguin més que paraules si no ens alliberem també a nosaltres mateixes dels micromasclismes. Trobem-los i destruïm-los per a construir formes més sanes i lliures de relacionar-nos.

AITOR I PEPONIO, PORTAVEUS DE GENT DE GRAMENET

"Criticàvem un creixement desmesurat d'una ciutat"

"S'ha demostrat que quan es treballa unitàriament doncs s'aconsegueixen coses"

> LA FRASE...

"A més de la dissolució del consistori, també demanem l'aturada immediata de les obres que estan sota sospita"

"La política actual de fer gratacels en sòl públic requalificant no té en compte les mancances dels diversos barris"

Laia Altarriba

L'Aitor i en Peponio són dos dels portaveus de Gent de Gramenet, que es presenta com un moviment ciutadà divers per una Santa Coloma millor. Es van presentar a les darreres eleccions municipals però van quedar fora del consistori tan sols per sis vots. Tot i això, han continuat treballant per denunciar el model urbanístic i la manca de participació a Santa Coloma. Consideren que el cas Pretòria dóna la raó a les denúncies que fa molts anys que estaven fent, i animen la població que es mobilitzi perquè es dissolgui l'ajuntament i s'aturin tots els projectes urbanístics investigats i es puguin començar a construir una altra Santa Coloma. Parlem amb dos dels portaveus d'aquest moviment.

Per què vau crear Gent de Gramenet?

PEPONIO: Perquè dins de l'Ajuntament no hi havia oposició; hi havia una majoria absoluta del PSC, i CiU i ICV que governaven junts amb el PSC; així que l'única oposició quedava en mans del PP. Davant d'aquesta realitat va sorgir un moviment molt divers format per gent de grups i plataformes que volíem que hi hagués una autèntica alternativa d'oposició.

Us esperàveu que pogués arribar a succeir l'escorcoll de l'Ajuntament i la detenció de l'alcalde?

AITOR: No, la veritat és que ningú s'ho esperava. Hi havia moltes coses que nosaltres havíem anat denunciant, però ningú s'esperava que arribés aquest desenllaç.

Quines coses dius que ja havíeu denunciat?

PEPONIO: El conjunt de la política urbanística, però de forma concreta criticàvem el projecte urbanístic Cubics, que està al parc Europa. Havíem fet un informe feia més d'un any on dèiem més o menys tot el que ara està sortint. Efectivament no ens esperàvem el que ha succeït amb aquesta magnitud, però sí que es podia esperar que si algun dia algú estirava dels fils i llegia els papers que havíem fet arribar a diverses instàncies, doncs això podia passar.

Per què sou crítics amb la política urbanística del consistori?

AITOR: La política actual de fer gratacels en sòl públic requalificant no té en compte les mancances dels diversos barris. A banda que no permet la participació real de la població. Per exemple, el que es coneix com a Cubics, està fet en uns terrenys que eren públics i que havien d'anar destinats a equipaments que el barri feia molts anys que estava demanant. La plataforma de la Serra de Marina va fer mobilitzacions contra el projecte, però no van reeixir; per contra, tots els partits de l'Ajuntament van votar-hi a favor.

PEPONIO: En definitiva, criticàvem un creixement desmesurat d'una ciutat que pensem que no ha de créixer més. El creixement ens porta cada vegada més gent en una ciutat mancada de serveis de tota mena: no hi a prou ambulatoris, ni prou centres culturals. Hi ha gratacels planificats a tota la ciutat, i tot això va en detriment de la qualitat de vida de la població de Santa Coloma.

L'operació Pretòria serà una possibilitat per transformar la manera de fer política que hi ha hagut fins ara a Santa Coloma?

AITOR: Segons com evolucionin els esdeveniments. Pensem que si es canalitza bé doncs s'acabarà forjant una alternativa fota que tingui alguna possibilitat de canvi.

PEPONIO: Certament, tot serà si els moviments socials ens espavilem i fem pressió. S'ha demostrat que quan es treballa unitàriament doncs s'aconsegueixen coses. Hi ha el perill que tot continuï igual, perquè normalment el poder polític i econòmic van molt lligats i no tenen ganes d'introduir canvis. Dependrà de la força que puguem fer.

Penseu que el que ha succeït a Gramenet és fruit d'unes males pràctiques d'uns determinats responsables polítics o que té alguna relació amb el sistema polític i econòmic?

AITOR: És molt clar que això prové no només de Santa Coloma, sinó que prové del sistema polític i econòmic en el que estem. Només cal veure els casos de corrupció al País Valencià i a les illes Balears.

PEPONIO: Aquí hi havia una autèntica xarxa muntada a nivell de Barcelonès Nord d'àmbit social, polític, econòmic i social. Dels dos detinguts de l'Ajuntament que estan a la presó, l'alcalde fa 28 anys que és el responsable polític del PSC al Barcelonès Nord i el regidor d'Urbanisme és el president del PSC a Santa Coloma. Per tant, si algú fa un intent de desvincular-los de l'estructura del partit, no té massa credibilitat. Parlo de xarxa de diversos àmbits perquè té una dimensió econòmica per les contractacions a dit, els favors i les comissions; una de social perquè "compraven" determinades entitats a partir de subvencions perquè els facilitaven amagar determinades pràctiques darrere d'un procés participatiu; una dimensió política perquè dominaven el partit a escala local i comarcal; i també una de policial perquè tots els moviments crítics a Santa Coloma han estat especialment reprimits policialment: no en el sentit que els hagin detingut i pegat, sinó en el sentit de fer seguiments, que encara a hores d'ara notem.

Així que vosaltres demaneu la dissolució del consistori.

AITOR: Sí, i la creació d'una Junta Gestora, perquè no es poden celebrar eleccions anticipades en l'àmbit municipal.

PEPONIO: A més de la dissolució del consistori, també demanem l'aturada immediata de les obres que estan sota sospita i la declaració de béns de quan van entrar cada un dels regidors i de com estan ara, tot i que això últim és relatiu, perquè poden haver posat coses a nom de familiars.

Com penseu que evolucionarà la investigació?

PEPONIO: Tot depèn de les ganes que tinguin d'estirar del fil, i de les ganes que tinguin els polítics d'aturar la qüestió. Ens trobem davant d'un cas on hi podrien estar implicats tant CiU com el PSC, i són dos partits molt potents, que en algun moment poden dir prou.

(*) Extracte de l'article publicat a "L'Accent", 17-11-2009.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Llengua

Jordi Martí Font

És gràcies al gen FOXP2 que nosaltres i tots parlem. És ell qui en els humans modifica l'activitat de 116 gens més i fa possible que els humans tinguem la capacitat del llenguatge, aquella que ens fa precisament humans. La importància del FOXP2 ha estat descoberta per un equip d'investigadors de la Universitat de Califòrnia a Los Ángeles i resulta enormement aclaridor per a qui entengui aquest llenguatge científic que fa anar la genètica i que la major part precisament dels humans desconeixem per pròpia incapacitat o perquè no ens interessa prou. El gen havia estat descobert al 2001 però no ha estat fins al 2009 que se li ha atribuït la importància central en el llenguatge humà que sembla que té.

La capacitat del llenguatge la podem saber des de paràmetres científics. Sabem quines mutacions va tenir el nostre cervell en el procés evolutiu per tal d'arribar a ser homo sapiens. No necessàriament som diferents del neandertals en aquest aspecte, ja que ells també tenien aquest gen però aquí la nebulosa encara no s'ha pogut aclarir del tot i, per tant, podem continuar deixant-ho en mans de les diverses esglésies i religions.

El que no ens ha aclarit aquest estudi sobre el gen FOXP2 és quan aquest gen va tenir el privilegi de dotar un ésser humà de poder sense recórrer a la força. I segurament no ens ho podrà aclarir mai, malauradament. No ens aclarirà quan el llenguatge va servir per enredar per primer cop un altre exemplar de la nostra espècie. Ni tan sols sabrem quan la paraula va servir per primer cop per cantar una cançó posant veu a uns sons que ordenats de forma musical ja existien de molt abans. No sabrem tampoc quin humà va ser el primer que va negar un amo amb el llenguatge i per tant va esdevenir ja, de facto, lliure o va començar el camí del seu alliberament. I segurament tampoc aclarirem si va ser ell o ella o ell a ell o ella a ella, qui va dir t'estimo després d'orgasmar plegats o de fer-ho només un dels dos, o de no fer-ho cap. I fins i tot m'atreviria a afirmar que el gen i la seva història, quan la coneguem, tampoc ens aclarirà les complexes relacions entre el significat i el significant, malgrat Saussure ja ho va dir més o menys tot en les seves classes dictades o piratejades.

No ens importa massa, però ara ja sabem que allò que ens diferencia dels altres animals, el pensament simbòlic expressat en la llengua, ens és una mica més conegut i, per tant, les mentides religioses que intentaven explicar-ho han passat a ser el que sempre han estat definitivament: literatura. La llengua és producte d'una mutació genètica. La humanitat, doncs, és filla del gen FOXP2 i això no ens aclareix massa coses però ens deixa afirmar que mentre el gen el tinguem, i sembla que durarà, serem capaços de sentir, de negar, de dir, de repartir, de somiar, d'estimar, de lluitar, de pensar i, sobretot, de parlar.